

আমি যিমানথিনি জানোঁ তাৰা পৰা তেওঁৰ পৰীক্ষাক
ৰূপকাৰ্থক বা কাল্পনিক বুলি ভাবিব নোৱাৰিব। কাৰণ
তেওঁ নিজেই এই বিৱৰণীৰ উৎস আৰু তেওঁৰ সৈতে অন্য
কোনো উপস্থিত নাছিল। কোনো অস্তিত্ব নথকা এনে
কোনো বাঞ্ছিতুৰ লগত মোকাবিলা হোৱাৰ কথা আৱশ্যেই
তেওঁ আমাক নকলেহেঁতেন, অথবা কাল্পনিক
কাহিনীকো তেওঁ বাস্তৱ সত্য বুলি বৰ্ণনা নকৰিলেহেঁতেন।
আমি ইয়াকো বিশ্বাস কৰোঁ যে, তেওঁলোকৰ শিক্ষক আৰু
মনিবে মোকাবিলা কৰিছিল বুলি ধৰিলৈ এনে এটা বিচাৰ-
বুদ্ধি অসম্ভূত মোকাবিলাৰ কাহিনী বচ্ছুলসকলেও উত্তীৰ্ণ
নকৰিলেহেঁতেন। ইয়াৰ অৰ্থ এই - পৰীক্ষাৰ এই কাহিনী
বাস্তৱ সত্য, কাল্পনিক নহয়।

ঈছা মছীহে তেওঁৰ পৰীক্ষাৰ বিৱৰণীত আমাৰ
ওচৰত তেওঁৰ আভিঘাটক অভিজ্ঞতাৰ এটি গোপন বহস্য
উন্মোচিত কৰিছে; সেয়া আছিল এক ভীষণ দুর্যোগ যাৰ
মাজেদি তেওঁ অকলেই পাৰ হৈছিল। ঈছা মছীহে নিজে
এই ঘটনাৰ বৰ্ণনা দিছিল বুলি কোনো বকমৰ ধাৰণা
পোষণ নকৰি, বৰং পাঠক/পাঠিকাৰ বাবে লিপিবদ্ধ
বিৱৰণীৰ প্ৰতি দৃঢ় আস্থাশীল হোৱা আৰু ইয়াৰ প্ৰতি
পৰম শুদ্ধাশীল মনোভাৱ বক্ষা কৰাই গুৰুত্বপূৰ্ণ বিষয়।

কোনো কোনো লোকে চয়তানক তেওঁলোকৰ
নিজৰ মন্দতাৰ এটা ওজৰ হিচাবে ব্যৱহাৰ কৰিবলৈ
পছন্দ কৰে আৰু তেওঁলোকৰ সহজাত কল্যাণতাক ব্যাখ্যা
দি উড়াই দিয়ে যিবোৰে তেওঁলোকক আৰু সমগ্ৰ মানৱ
জাতিক পাপৰ ফালে চালিত কৰে। কিন্তু এই ধাৰণা আৰু
ঈছাৰ পৰীক্ষা পৰম্পৰ বিৰোধী, কাৰণ তেওঁৰ দিল আৰু
চিন্তাসমূহ আছিল নিষ্পাপ। আন কথাত, তেওঁৰ
পৰীক্ষাবোৰ তেওঁৰ ভিতৰৰ পৰা প্ৰকাশ হোৱা নাছিল।

মছীহৰ জীৱনী (দ্বিতীয় খণ্ড)

পৰীক্ষা আৰু প্ৰকাশ পৰিচয়াৰ আৰম্ভনি

জৰ্জ ফোৰ্ড

দ্বাৰ-উল-মছীহ
ডাক বাচক নং: ২৩৪
গুৱাহাটী-৭৮১ ০০১, অসম।

মহীহৰ জীৱনী (২য় খণ্ড)

পৰীক্ষা আৰু প্ৰকাশ্য পৰিচয়ৰ আৰম্ভনি

Assamese Translation of "The Life of Christ (Book-II) His Temptation And the Beginning of His Ministry." A detail biography of Jesus Christ. This book was originally in Arabic which is translated into English by George Ford and published by 'Call of Hope, Stuttgart, Germany. The same is translated into Assamese by Mr. Mridul Das and Mrs. Probhamoni Das, edited by Khursheed Alam and published by 'Dar-Ul-Masih', Guwahati-1, Price Rs. 25/- Only.

@ Call of Hope
P.O. Box No: 100 827
7000 Stuttgart 10. W. Germany.

প্ৰথম অসমীয়া সংস্কৰণ : আগষ্ট, ২০০৯
দ্বাৰা-উল-মছীহ
ডাক বাকচ নং : ২৩৪
গুৱাহাটী-৭৮১ ০০১, অসম।

মুদ্রণ: ১০০০ কপি।

দাম: ২৫/টকা মাত্ৰ।

Printed at ComPress, Ambari, Guwahati-1

বিঃ দঃ কোৰাণ শ্বৰীফৰ অসমীয়া উদ্ধৃতি সমূহ, "অসমীয়া ইছলামী সাহিত্য প্ৰকাশন সমিতি, হেদায়েৎ পুৰ, গুৱাহাটী - ৩"ৰ পৰা প্ৰকাশিত, অধ্যাপক হৈয়দ ছামচুল হুদা, (এম. এ.) অনুদিত "কোৰাণ বোধ"ৰ পৰা লোৱা হৈছে।

তেওঁক কলে, “তুমি যদি খোদাৰ পুত্ৰ হোৱা, তেন্তে এই পাথৰবোৰক পিঠা হবলৈ হকুম দিয়া।” ঈছাই উত্তৰত কলে, “পাক কিতাবত লিখা আছে - ‘মানুহ কেৱল পিঠাৰেই নিজীব, কিন্তু খোদাৰ মুখৰ পৰা ওলোৱা প্ৰত্যেক বাক্যৰেহে জীৱ।’” (মথি ৪:১-৪)

দুই শ্ৰেণীৰ পৰীক্ষা আছে যিবোৰ স্পষ্টতই ভিন্ন ধৰণৰ। এটা হল, দুঃখ-কষ্ট ভোগৰ পৰীক্ষা যিবোৰ ইতিবাচক আৰু সহায়ক, সেইবোৰে এনে পৰীক্ষা হিচাবে কাম কৰে যাৰ উদ্দেশ্য হল-আমাক শুন্দ, সবল আৰু গৌৰৱান্বিত কৰা। যেনেকৈ খোদাই ইৱাহীমৰ ক্ষেত্ৰত কৰিছিল। বছুল ইয়াকুবে এই ধৰনৰ পৰীক্ষাক মহা আনন্দৰ উপলক্ষ ৰূপে প্ৰত্যক্ষ কৰিছিলঃ “হে মোৰ ভাইবিলাক, তোমালোকে যেতিয়া নানাবিধ পৰীক্ষাত পৰা, তেতিয়া...তাক অতি আনন্দৰ বিষয় যেন মানিবা” (ইয়াকুব ১:২)। দ্বিতীয় শ্ৰেণীৰ পৰীক্ষা হল-বেয়া কাৰ্য কৰাৰ পৰীক্ষা, সেইবোৰ বিনষ্ট আৰু অবনমিত কৰাৰ কামত লাগে। এই শ্ৰেণীৰ পৰীক্ষা সম্বন্ধে ইয়াকুবে লিখিছে, “যেতিয়া পৰীক্ষিত হয়, তেতিয়া খোদাৰ দ্বাৰাই মই পৰীক্ষিত হৈছোঁ, এই বুলি কোনেও নকোক; কিয়নো মন্দ বিষয়ত খোদা নিজেও অপৰীক্ষিত আৰু কাৰো পৰীক্ষা তেওঁ নকৰেও” (ইয়াকুব ১:১৩)।

অৰ্থ আৰু ব্যাখ্যাৰ বাবে মহীহৰ পৰীক্ষা অন্যতম প্ৰত্যাহৰণ প্ৰদানকাৰী ঘটনা। অসুবিধাবোৰৰ এটা হল, “কিয়নো...তেওঁ, বিনাপাপে, সকলো বিষয়ত আমাৰ দৰে পৰীক্ষিত হৈছিল” (ইব্ৰী ৪:১৫)। এই উভিয়েই তেওঁৰ বিশুদ্ধতা সাধনৰ উপায় আছিল। এই পৰিত্ব ব্যক্তিৰ পৰীক্ষাব লগত পাপীবোৰৰ পৰীক্ষাৰ তুলনা আমি কেনেকৈ কৰিব পাৰো? মহীহৰ নিখুঁত চৰিত্ৰ সম্বন্ধে

চয়তানে পৰাক্ৰান্ত আৰু ৰহস্যময়ভাৱে মানৱ জাতিৰ ওপৰত প্ৰাধান্য বিস্তাৰ কৰে। সি যে এটা গুৰুত্বপূৰ্ণ বাস্তৱ সত্ত্বা আৰু কাৰ্যকাৰীও হয়, তাৰ আটাইতকৈ ডাঙৰ প্ৰমাণ হৈছে, ঈছা মছীহে চাহাৰীসকলৰ মোনাজাতত সংক্ষিপ্তভাৱে হলেও চয়তানৰ উল্লেখ কৰি শিক্ষা দিয়া। আমাৰক এইদৰে মোনাজাত কৰিবলৈ শিক্ষা দিয়া হৈছে : “আমাৰ চয়তানৰ পৰীক্ষাত পৰিবলৈ নিদিবা” (মথি ৬:১৩)। বেয়া বিষয়সমূহ বা দুৰ্ক্ষমীবোৰ পৰা নহয়, কিন্তু সেই চয়তানৰ পৰা ৰক্ষা পাৰৰ কাৰণে আমি মোনাজাত কৰিব লাগিব।

কিতাবুল মোকাদছে আৰু কৈছে, যি বস্তুটিয়ে মানৱ জাতিৰ ওপৰত সম্পূৰ্ণৰূপে প্ৰাধান্য বিস্তাৰত চয়তানক বাধা দি ৰাখিছে সেয়া হল, খোদাৰ অনুমতি। ইবলিছে এই সত্য স্থীকাৰ কৰে আৰু কাৰ্য কৰিবৰ বাবে সি অনুমতি লব লগা হয়। যিসকল পৰীক্ষিত হয় তেওঁলোকৰ প্ৰতি খোদাৰ মহৱতৰ কাৰণেই খোদাই এই অনুমতি দিয়ে। প্রলোভন-পৰীক্ষাৰ মাজেন্দি বিজয়ী ঈমানদাবসকল শুচি, সবলীকৃত আৰু শ্ৰেষ্ঠ গৌৰৱৱান্বিত হয়। আমি নিঃসন্দেহে জানোঁ, সেই অকৃত্ৰিম মহৱততেই আছ'মানী পৰীক্ষা আদিৰ মূলত নিহিত থাকে, কাৰণ তাৰণ্যত মছীহৰ পৰীক্ষা কালত পাক ৰাহেই চয়তানৰ দ্বাৰা পৰীক্ষিত হবৰ বাবে তেওঁক পৰিচালিত কৰিছিল।

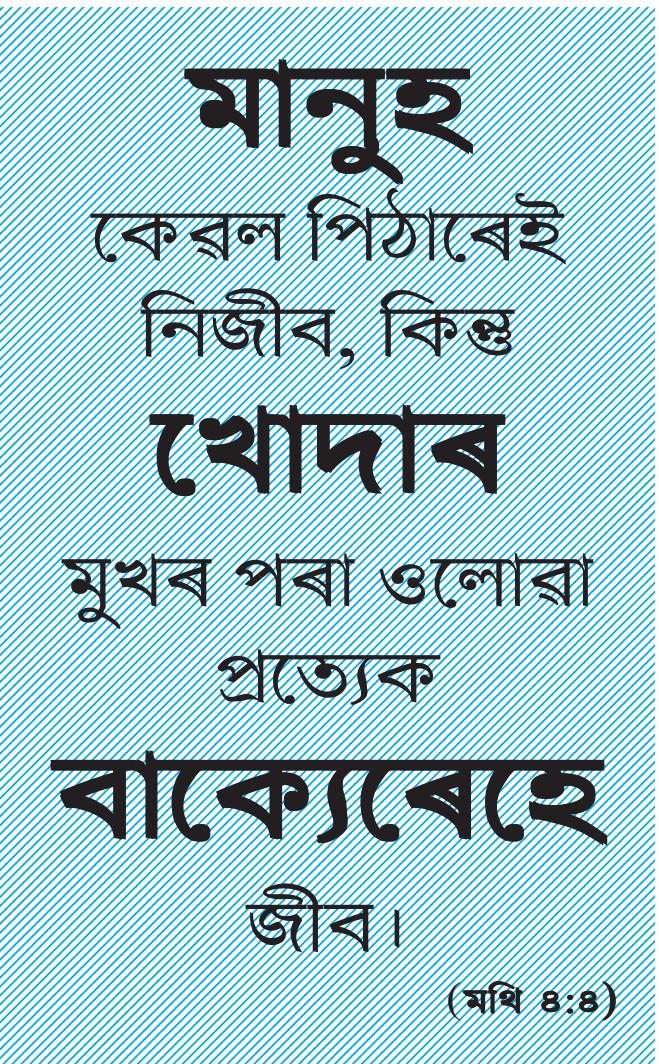
প্ৰথম পৰীক্ষা : ভোক

ইয়াৰ পিছত পাক ৰহে ঈছাক মৰুভূমিলৈ লৈ গল, যাতে চয়তানে তেওঁক লোভ দেখুৱাই পাপত পেলাবলৈ চেষ্টা কৰিব পাৰে। তাত চালিশ দিন চালিশ ৰাতি ৰোজা বখাৰ পিছত ঈছাৰ ভোক লাগিল। তেতিয়া চয়তানে আহি

সূচীপত্ৰ

পৃষ্ঠা

এক	ঃ ইবলিছৰ দ্বাৰাই ঈছা মছীহৰ পৰীক্ষা	৫
দুই	ঃ ঈছা মছীহৰ প্ৰথম চাহাৰী গ্ৰহণ	২৫
তিনি	ঃ ঈছা মছীহৰ প্ৰথম অলোকিক কাৰ্য(মোজেজা)	৩৬
চাৰি	ঃ ঈছা মছীহে এবাদতখানা পৰিষ্কাৰ কৰিলে	৪৫
পাঁচ	ঃ ঈছা মছীহৰ লগত নীকদীমৰ সাক্ষাৎ	৫৩
ছয়	ঃ ঈছা মছীহৰ সাক্ষাতত এজনী চমৰীয়া মহিলা	৬৪
সাত	ঃ শিক্ষাদানকাৰী চিকিৎসক ঈছা মছীহ	৮২
আঠ	ঃ ঈছা মছীহে চাৰিজন চাহাৰীক আহ্বান কৰিলে	৯২
ন'	ঃ ঈছা মছীহে ভূত খোদালে	৯৬
দহ	ঃ ঈছা মছীহে কফৰনাহূমত অনেকক সুস্থ কৰিলে	১০১
এঘাৰ	ঃ অভীক্ষা	১১০

এক

ইবলিছৰ দ্বাৰাই ঈছা মছীহৰ পৰীক্ষা

ঈছা মছীহৰ শৈশবৰ আৰম্ভনিতে আমি চয়তানৰ কাৰ্য দেখিবলৈ পাইছিলোঁ যি হেৰোদ ৰজাৰ কাৰ্যৰ মাজেন্দি প্ৰকাশ ঘটিছিল। এতিয়ালৈকে আমি তাৰ নাম উল্লেখ কৰা শুনা নাই বা খোলাখুলিভাৱে তাৰ সম্বন্ধে পঢ়াও নাছিলোঁ। যি হওক, তাৰ তিনিটা খিতাপে যি ভাবে তাক বৰ্ণনা কৰে, আমি এতিয়া তাক সেই ভাৰেই দেখিবলৈ পাম : **পৰীক্ষক, চয়তান (দোষীকাৰী)** আৰু **ইবলিছ** (বিপক্ষ বা দুচ'মন)। ইঞ্জিল শৰীফে ইবলিছৰ অৱণ্যত পৰীক্ষাৰ কাহিনীত ঈছা মছীহক পাপ কৰাবলৈ চেষ্টাৰত ৰূপত প্ৰকাশ কৰিছে (মথি ৪:১-১১; লুক ৪:১-২৩)।

কিতাবুল মোকাদ্দছে আমাক শিক্ষা দিয়ে যে চয়তান বা ইবলিছ হল এক অবাধ্য আৰু বস্তুগত দেহবিহীন বাস্তৱ অশৰীৰী সত্ত্বা আৰু সি হল দুষ্ট ফিৰিস্তাবোৰৰ প্ৰধান। মছীহই কৈছে - ইবলিছ আৰু তাৰ দুতবোৰৰ কাৰণে অনন্ত জুই যুগ্মত আছে (মথি ২৫:৪১)। তাৰ বাহিৰেও ইহুদা পুষ্টকৰ ৬ আয়াতত আমি পাওঁ : “আৰু যি ফিৰিস্তাবিলাকে নিজৰ আধিপত্য নাৰাখি, নিজ বাসস্থান ত্যাগ কৰিলে, তেওঁবিলাকক তেওঁ মহা-দিনৰ বিচাৰৰ অৰ্থে, অনন্তকলীয়া বন্ধনত আন্ধাৰৰ অধীনে ৰাখিলে”। আকৌ চয়তানক ‘দুনিয়াৰ মালিক’ (ইউহোন্না ১৬:১১), ‘এই যুগৰ দেৱতা’ (২ কৰিষ্টীয়া ৪:৪) আৰু ‘আকাশৰ ক্ষমতাযুক্ত অধিপতি’ বুলিও কোৱা হৈছে (ইকিটীয়া ২:২)।

প্রথম পরীক্ষাটো সেই একে কৌশলেই আছিল যি চয়তানে আল্লাহক অবিশ্বাস করিবলৈ হারাক সন্ধান করাওঁতে ব্যরহার করিছিল। সি তাৰ সৃষ্টিকৰ্তাৰ পৰা স্বাধীন হবলৈ বিচাৰিছিল, কাৰণ তেওঁ এদন বাৰীৰ মাজৰ এজোপা গছৰ ফল খাৰলৈ নিষেধ কৰিছিল (পয়দায়েশ ৩:৩)। মৰুভূমিত খাদ্য আৰু পানীয়ৰ বিষয়ে আপন্তি কৰোঁতে কৰোঁতে আৰু খোদাৰ ইচ্ছা সমন্বে প্ৰশং তুলিবলৈ ইস্বায়েলীবিলাকক প্ৰগোদিত কৰিবলৈও চয়তানে একে কৌশলকে তাৰলম্বন কৰিছিল (হিজৰত ১৬:৩)। যি হেওঁক, সৈছা মছীহে চয়তানক দেখুৱাই দিছিল যে ক্ষুধার্ত অৱস্থাত তেওঁ তেওঁৰ পিতৃৰ বিৰুদ্ধে অনুযোগ নকৰে, কাৰণ তেওঁৰ ওচৰত আছে আল্লাহৰ জীৱন্ত কালাম। পাক কিতাবৰ উত্তি-সমূহ তেওঁৰ ওচৰত দৈহিক খাদ্যতকৈও গুৰুত্বপূৰ্ণ আছিল। পিতাৰ ইচ্ছাৰ বিপৰীতে স্বাধীনভাৱে তেওঁ কেতিয়াও কাৰ্য নকৰিছিল। অন্য এক উপলক্ষ্যত তেওঁ একেই ধাৰণা প্ৰকাশ কৰিছিল : “...মোক পঠোৱা জনাৰ ইচ্ছা পালন কৰা আৰু তেওঁৰ কাৰ্য সিদ্ধি কৰাই মোৰ আহাৰ” (ইউহোনা ৪:৩৪)।

এই পৰীক্ষাৰ যোগেদি চয়তানে সৈছা মছীহক প্ৰথমে তেওঁৰ ব্যক্তিগত প্ৰয়োজনৰ প্ৰতি মনোযোগী হোৱাত প্ৰৱৃত্ত কৰিবলৈ বিচাৰিছিল। তেওঁৰ ব্যক্তিগত লাভৰ কাৰণে যদি সৈছা মছীহে তেওঁৰ প্ৰথম মোজেজা সম্পাদন কৰিলেহেঁতেন, তেন্তে সেয়া চয়তানৰ এক বিৰাট সাফল্য হলেহেঁতেন আৰু সেয়ে নাজাতৰ কাৰ্যত বিঘিনি জন্মালেহেঁতেন, কাৰণ তেতিয়া সৈছা মছীহৰ জীৱন যাপন তেওঁৰ নিজৰ বাবেই হলেহেঁতেন, আনবিলাকৰ কাৰণে নহয়। সৈছা মছীহৰ সকলো অলৌকিক কাৰ্য সম্পাদনৰ উদ্দেশ্য আছিল আনৰ, এনে কি তেওঁৰ শক্রবিলাকৰো

ইয়াৰ অৰ্থ এই—সেয়া আহিছিল তেওঁৰ নিজৰ সন্তাৰ বাহিৰৰ এক দুষ্টতাৰ শক্তিৰ পৰা। সৈছা মছীহে তেওঁৰ প্ৰস্তুতিৰ বছৰবোৰ শেষ কৰিছিল আৰু তেওঁৰ প্ৰকাশ্য পৰিচয়া তেওঁ আৰম্ভ কৰিবলৈ ওলাইছিল, কিন্তু নাজাতদাতা হোৱাৰ যোগ্যতা প্ৰদৰ্শনৰ উদ্দেশ্যে তেওঁক অগ্নি-পৰীক্ষাৰ মাজেদি পাৰ হব লগা হৈছিল। তাকে কৰাৰ মাজেদি তেওঁক আমাৰ আদি পিতৃ-মাতৃৰ ওচৰত তোৰাতৰ প্ৰথম ভবিষ্যত্বাণী পূৰ্ণ কৰাৰ উদ্দেশ্যে দুষ্ট শক্তিৰ নেতাৰ লগত তেওঁ যুৱ কৰিব লগীয়া হৈছিলঃ ‘সি তোৰ মূৰ গুড়ি কৰিব আৰু তই তাৰ গোৱোৱা গুড়ি কৰিবি’ (পয়দায়েশ ৩:১৫)। বিধিবৰ্জিত সেই চয়তানক তেওঁ পৰাজিত কৰিব লগা হৈছিল, যাক কোনো মানুহে কেতিয়াও জয় কৰিব পৰা নাই। যিবিলাকে মছীহৰ ওপৰত দুমান আনিব তেওঁলোক সকলোৰে বাবে চয়তানক পৰাস্ত কৰি তেওঁ বিজয়ৰ অদ্বিতীয় দুৱাৰখন খুলি দিব। একমাত্ৰ মছীহৰ নামত সেই পাক বৰহৰ শক্তিৰে বিজয় অৰ্জন কৰা সন্তুষ্টি, যি পাক বৰহে অৱগ্যত সৈছা মছীহক চালিত কৰি তেওঁক বিজয় মুকুটৰে ভূষিত কৰিছিল।

সমগ্ৰ মানুব জাতি যিবোৱাৰ অধীন, ইবনে আদমৰূপে সৈছা মছীহে নিজকে সেই সকলো পার্থিব অৱস্থাৰ অধীন কৰিছিল; মানবিক অভিজ্ঞতাৰ চক্ৰৰ পৰা তেওঁক অব্যাহতি দিয়া হোৱা নাছিল। প্ৰতিটো ওখ পৰ্বতৰ পিছতেই এখন গভীৰ উপত্যকা থাকে আৰু মহা আনন্দৰ পিছতে প্ৰায়ে এটা দুঃখৰ কাল থাকে। সেইদৰে, তুৰীকাবন্দীৰ সময়ত সৈছা মছীহ পৰম উল্লাসিত হৈছিল, কিন্তু তাৰ পিছত পৰীক্ষাত অৱগ্যত নীচতা আৰু দুঃখৰ কাল আহিছিল। পাক কিতাবে আমাৰ শিক্ষা দিয়ে যে পৰাস্ত কৰিবলৈ চয়তানে মানুহৰ আনন্দৰ অপেক্ষাত

থাকে; উদ্দেশ্য এই, যাতে পৰীক্ষকৰ আনন্দ হব আৰু
পতিতৰ মহা কষ্ট হব। মুছা, ইলিয়াচ, পিতৰ আৰু
ইঞ্জেকাৰিয়ৎ ইহুদাৰ উদাহৰণবোৰে চয়তানৰ
পৰিকল্পনাৰ পৰ্যাণ প্ৰমাণ বহন কৰে। চয়তানে মুছাক
ক্ৰেঁধৰণ পাপত পতিত কৰিছিল। সি তেওঁক সেই
প্ৰতিজ্ঞাৰ দেশত প্ৰবেশ কৰাৰ পৰা ধৰি ৰাখিছিল, তেওঁৰ
উচ্চ আশাৰ শিখৰত উপস্থিত হোৱাৰ পৰা তেওঁক বঞ্চিত
কৰিছিল (আদম শুমাৰী ১২:৩ আৰু ২০:৮-১৩)। কৰ্মিল
পৰ্বতৰ ওপৰত ইলিয়াচে এজন বজা আৰু তেওঁলোকৰ
বাল দেৱতাৰ পুৰোহিতবোৰৰ ওপৰত এক ডাঙৰ বিজয়
অৰ্জন কৰিছিল। কিন্তু মাত্ৰ এদিনৰ পিছতে চয়তানে
তেওঁক হতাশাৰ পাপত পতিত কৰিছিল। হতাশাত তেওঁ
তেওঁৰ খেদমতৰ স্থানৰ পৰা দূৰত চিনাইৰ অৱণ্যলৈ
পলায়ন কৰিছিল আৰু মৃত্যু কামনা কৰিছিল (১
বাদশাহনামা ১৮:৩০-৪০; ১৯:১-১০)। ঈছা মছীহে
যেতিয়া পিতৰৰ উচ্চ প্ৰশংসা কৰিছিল তেতিয়া পিতৰৰ
ভাৰ হৈছিল তেওঁ যেন বেহেন্তত আছে। যি হওক, অলপ
দিনৰ ভিতৰতে তেওঁ অহংকাৰৰ পাপত পতিত হৈছিল
আৰু সলীবলৈ যাবলৈ ঈছা মছীহক নিৰুৎসাহিত কৰিবলৈ
তেওঁক চয়তানে প্ৰলোভন দিছিল। মূল্য দি মুক্তি অৰ্জনৰ
নিৰূপিত কাৰ্যৰ পৰা মছীহক নিবৃত্ত কৰাৰ প্ৰচেষ্টা যে
চয়তানৰ এটা ইংগিত, তাক তেওঁ অলপো বুজিব পৰা
নাছিল। সেই কাৰণে ঈছা মছীহে তেওঁক তীৰভাৰে গৱিহণা
দি কৈছিল, “মোৰ পাছলৈ গুঁচি যা, চয়তান; তই মোৰ
বিঘ্নিস্বৰূপ...” (মথি ১৬:১৩-২৩)। কেইবা বছৰো
মছীহৰ সান্নিধ্যত থাকি বিবিধ ৰহানী আশীৰ্বাদ উপভোগ
কৰাৰ পিছত ইহুদা ইঞ্জেকাৰিয়ৎ বেয়া মনৰ দ্বাৰা লোভৰ
পাপত নিমজ্জিত হৈছিল। আজিলৈকে তেওঁৰ নাম হীন,

আজি সেই অস্ত্ৰ প্ৰত্যেকৰে কাষতে আছে।

পৰীক্ষকে ঈছা মছীহক ইবনুল্লাহ বুলি স্থীকাৰ
কৰিছিল, কাৰণ সি যদি তেওঁক পৰাভূত কৰিব পাৰে,
তেতিয়া তাৰ সম্পত্তি সিমানেই মহান হব। তাৰ অসীম
বুদ্ধি থকা সত্ত্বেও চয়তানে এই কথা বুজিবলৈ ব্যৰ্থ হৈছিল
যে, ঈছা মছীহ যদি কেৱল মাত্ৰ ইবনুল্লাহেই হলহেঁতেন,
তেন্তে তেওঁৰ ভোক নালাগিলহেঁতেন বা পিঠাও
নাখালেহেঁতেন; আৰু তেওঁক অলপো প্ৰলোভিত কৰিব
পৰা নগলহেঁতেন। যেতিয়া ঈছা মছীহে ইবনে আদম ৰূপে
তাৰ মোকাবিলা কৰিছিল, তেতিয়া এই দ্রাষ্ট দৰ্শন তছনছ
হৈ গৈছিল। তেৱেই যে ইবনুল্লাহ, এই কথা মানুহবোৰক
মনত পেলাই দিয়াৰ কামত ঈছা মছীহে লাগি থকা নাছিল।
তেৱেই ইবনুল্লাহ এই কথা সমষ্ট ইঞ্জিলত তেওঁ মাত্ৰ
দহৰাৰ কৈছে, অথচ নিজৰ সম্বন্ধে ইবনে আদম কথাটি
তেওঁ পঞ্চাশ বাৰ ব্যৱহাৰ কৰিছে। পৰীক্ষাৰ কালত
তেওঁৰ আচ্মানী সত্তাই যদি তেওঁৰ মানৱীয় সত্তাক সহায়
কৰিছিল, তেন্তে পৰোক্ষ অৰ্থ এই যে, কেৱল মাত্ৰ তেওঁৰ
মানৱীয় সত্তা প্ৰলোভন প্ৰতিৰোধ কৰিবলৈ সক্ষম নাছিল।
তেনে হোৱা হলে তেওঁ আমাৰ দৰেই সকলো বিষয়
পৰীক্ষিত হৈছিল বুলি তেওঁৰ সম্বন্ধে কোৱা নগলহেঁতেন
আৰু তেওঁ মানুবজাতিৰ বাবে দৃষ্টান্ত স্বৰূপো হব
নোৱাৰিলেহেঁতেন। পৰীক্ষাৰ সময়ত তেওঁ এনে একো
কৰা নাছিল যি তেওঁৰ উম্মতবিলাকে কৰিবলৈ সক্ষম
নহয়। এয়ে আছিল পৰ্যাণ, যিহৰ বাবে তেওঁ পাথৰবোৰক
পিঠাত পৰিণত কৰিবলৈ অসীমকাৰ কৰিছিল। তদুপৰি,
ঈছা মছীহে ক্ষুধাৰ তীৰ যন্ত্ৰণাৰ অভিজ্ঞতা লাভ কৰিবলৈ
বিচাৰিছিল, কাৰণ দুনিয়াৰ হেজাৰ হেজাৰ মানুহৰ
ভাগ্যত সেয়ে ভোগ কৰিবলৈ আছে।

তাজি আমাৰ প্ৰশ্ন - তেওঁৰ ক্ষুধা নিবৃত্তিৰ বাবে পাথৰবোৰক পিঠালৈ পৰিবৰ্তিত হোৱাৰ আদেশ দৈছা মছীহে কিয় দিয়া নাছিল ? দৈছা মছীহৰ অন্তৰত চয়তানে কোন পাপটো ৰোপণ কৰিবলৈ বিচাৰিছিল ? চয়তানৰ পৰা আছিছিল বুলিয়েই তেওঁ সেই ধাৰণাটি প্ৰত্যাখ্যান কৰিছিল বুলি কৰ পৰা নাযায়। পৰীক্ষক বা প্লোভনকাৰীক দৈছা মছীহে অস্থীকাৰ কৰা নাছিল, কিন্তু যি কোনো উৎসৰ পৰা নাহক কিয়, তেওঁ বৰঞ্চ প্লোভনটোকেই অস্থীকাৰ কৰিছিল। এইবোৰ প্লোভনৰ হৰহ রূপ যিয়েই নহওক কিয়, দৈছা মছীহৰ উত্তৰ আৰু আপত্তিবোৰ পৰা আমি জ্ঞান লাভ কৰোঁ, কাৰণ দৈছা মছীহে তেওঁৰ উত্তৰবোৰ পাক কিতাবৰ পৰা লৈছিল আৰু ইয়াৰ ওপৰত ভিত্তি কৰিয়েই তেওঁ যুক্তি ডাঙি ধৰিছিল।

দৈছা মছীহৰ প্ৰথম উত্তৰটো আছিল, “পাক কিতাবত লিখা আছে...”। এইভাৱে উত্তৰ দি দৈছা মছীহে নিজকে এজন ক্ষমতাশালী ব্যক্তি স্বৰূপে নহয়, কিন্তু শৰীয়ত আৰু তাক পালনৰ অধীনস্থ এজন মানুহ রূপে নিজকে দুনিয়াৰ আৰু চয়তানৰ আগত উপস্থাপিত কৰিছিল। পাক কিতাবৰ পৰা উদ্বৃত্তি দি তেওঁ এই সত্যও প্ৰকাশ কৰিছিল যে, ধৰ্ম সংক্রান্ত বিষয়ত এয়ে চূড়ান্ত প্ৰসংগ হয় নে নহয়। দার্শনিক যুক্তিৰ্কৰ মাধ্যমেন্দি দৈছা মছীহে পৰীক্ষকক উত্তৰ দিব পাৰিলৈহেঁতেন, কিন্তু “পাক কিতাবত লিখা আছে...” - এই কথা কোৱাৰ সময়ত তেওঁ প্ৰকাশ কৰিছে যে, মানবিক জ্ঞানৰ পৰা নহয়, কিন্তু ধৰ্মীয় যুক্তিৰ শক্তি আহে আল্লাহৰ কালামৰ পৰা। খোদাৰ কালাম দুয়োফালে ধাৰ থকা তৰোৱালৰ দৰে যিহেৰে মানুহে তেওঁৰ আটাইতকৈ ডাঙৰ শক্তি চয়তানক জয় কৰিব পাৰে। দৈছা মছীহে এই অস্ত ব্যৱহাৰ কৰি চয়তানক জয় কৰিছিল।

বিশ্বাসঘাতকতা আৰু নিদাকুণ কঠিন হৃদয়ৰ প্ৰৱাদ হৈ আছে (প্ৰেৰিত ১:১৫-২০)।

নিপীড়ক চয়তানে দৈছা মছীহৰ ক্ষেত্ৰতো সেই একে পৰিকল্পনা অনুসৰণ কৰিছিল। তেওঁৰ ত্ৰীকাৰন্দীৰ সময়ত চয়তানে তেওঁক মহিমাস্থিত, পাক ৰূহৰ পূৰ্ণতাত আৰু তেওঁৰ পিতৃৰ প্ৰশংসাত উল্লসিত অৱস্থাত দেখিছিল। তাৰ পিছত, সি কাৰ্যত প্ৰবৃত্ত হৈছিল আৰু দৈছা মছীহক পাপত পতিত কৰাৰলৈ সচেষ্ট হৈছিল। চলিশ দিনলৈকে সি তীব্ৰভাৱে দৈছা মছীহক পৰীক্ষা কৰিছিল। ইয়াৰ আগতে সি বিনা ব্যতিক্ৰমে সমগ্ৰ মানৱজাতিক পাপৰ ফান্দত আবন্দ কৰিছিল যাৰ ফলত সকলোৱে উজুটি খাই পৰিছিল। এতিয়া সি আশা কৰিছিল যে মৰিয়মৰ পুত্ৰ দৈছা মছীহক পৰাস্ত কৰিব, কাৰণ বাহিৰৰ দৃষ্টিৰ পৰা দৈছা মছীহক এক সহজ চিকাৰ যেন লাগিছিল।

আদম আৰু দৈছা মছীহৰ পৰীক্ষাৰ তুলনা

কল্পনা কৰিব পৰা সকলো আনন্দেৰে পৰিপূৰ্ণ এখন সুন্দৰ উদ্যানত বাস কৰা কালত চয়তানে প্ৰথমে হাৰা-আদমক প্লোভিত কৰি পতিত কৰিছিল। তেওঁলোকৰ চাৰিও কাষে কোনো পাপ বা কলুষতা নাছিল, এনে কি পশুবোৰো আছিল বশ আৰু বাধ্য। ব্যাধি, দুখ বা ক্লষ্টি কি সেয়া আদম-হাৰাই জনা নাছিল। মাত্ৰ জানিছিল, খোদাই তেওঁলোকক যি অৱস্থাত ৰাখিছে, তেওঁলোকে যিমান দিন বাধ্য হৈ থাকিব, সিমান দিন সেই পৰম সুখকৰ অৱস্থা চলিয়েই থাকিব।

এখন অৱগ্যত দৈহিক আৰাম বা খাদ্য-বৰ্জিত তথা বনৰীয়া পশুৰে পৰিবেষ্টিত অৱস্থাত চয়তানে দ্বিতীয় আদমক দেখিবলৈ পাইছিল। তেওঁৰ প্ৰথম জীৱন

গুণাহগারসকলৰ লগত অতিবাহিত হৈছে যি আদমৰ অনুৰূপ নাছিল। ইয়াতকৈও তেওঁৰ অৱস্থা অধিক শোচনীয় আছিল, কাৰণ সৈছা মছীহে জানিছিল যে তেওঁ যদি তেওঁৰ উদ্দেশ্যত অবিচল হৈ থাকে, তেন্তে তেওঁৰ আগৰ বছৰবোৰত তেওঁৰ বাবে বৈখাকিব শ্রান্তি, দুর্দশা, অপমান আৰু নিদারণ দৃঢ়খভোগ ঘাৰ পৰিসমাপ্তি ঘটিব সলীৰৰ ওপৰত তেওঁৰ মৃত্যুৰ মাজেদি। এনেকুৱা অৱস্থাত তেওঁৰ পক্ষে সঞ্চল্প ভংগ কৰা কিমানেই সহজ কথা আছিল।

অৱগ্যত চল্লিশ দিন আৰু চল্লিশ ৰাতি সৈছা মছীহে একো আহাৰ কৰা নাছিল। তীৰ প্রলোভনেৰে তেওঁক তেজহীন কৰিবলৈ চয়তানে তেওঁৰ দৈহিক দুৰ্বলতাৰ সুযোগ লৈছিল। সৈছা মছীহে যে বোজা বাখিছিল সেয়া বোধগম্য, কাৰণ তেওঁ আছিল এখন মৰুভূমিত যত কোনো খাদ্য নাছিল। সেই স্থানত প্ৰয়োজনীয় খাদ্য সহজলভ্য নাছিল আৰু তেওঁ আছিল ৰহানী বিষয়ত ঘগ্ন। সেইবাবে খোৱাবস্থা লৈ চিন্তা কৰিবলৈ তেওঁৰ সময়েই নাছিল। এই সুদীৰ্ঘ (চল্লিশ দিন-ৰাতি) কাল অতিবাহিত হোৱাৰ আগতে তেওঁ তীব্ৰভাৱে ভোক অনুভৱ কৰা নাছিল।

বিবি হারাক প্রলোভিত কৰাৰ সময়ত চয়তানে সাপৰ বেশ লৈছিল, কাৰণ উদ্দেশ্য সাধনৰ কাৰ্যত লগাবলৈ কোনো মনুষ্য নাছিল। হারাক ফুচুলোৱাৰ পিছত সি সাপক এৰি গৈছিল; এতিয়াতো কাৰ্যত লগাবলৈ পতিত মানুহক পোৱা ঘাৰ। প্রলোভিত কৰিবলৈ যেতিয়া চয়তানে আমাৰ ঘনিষ্ঠসকলক ব্যৱহাৰ কৰে তেতিয়া সেয়া আৰু জোৰদাৰ হয়। এই কাৰণে দুনিয়াৰ বাবে তেওঁৰ মুক্তিৰ উদ্দেশ্যৰ পৰা মছীহক দিশদ্রষ্ট কৰাৰ সময়ত চয়তানে সৈছা মছীহৰ বিশিষ্ট চাহাৰী চিমোন পিতৰক ব্যৱহাৰ কৰিছিল (মাৰ্ক ৮:৩৩)।

সৈছা মছীহৰ আগত চয়তানে কি ৰূপত আবিৰ্ভূত

হৈছিল সেই বিষয়ে আচ্মানী প্ৰত্যাদেশ (ইঞ্জিল) সম্পূৰ্ণ নীৰৱ। পৈশাচিক কোনো ৰূপত সি আবিৰ্ভূত হোৱা নাছিল বুলি ধৰি লোৱাই যুক্তিযুক্ত। তেনে হোৱা হলে তাৰ কুকৰ্ম বাধাগ্ৰস্ত হলহেঁতেন, কাৰণ তাতে সৈছা মছীহ বিকৰ্ষিত হলহেঁতেন আৰু তাৰ প্ৰতিৰোধ কৰিলহেঁতেন। সৈছা মছীহৰ আগত চয়তানে ব্যক্তিৰূপে আবিৰ্ভূত হোৱাৰ সম্ভাৱনাই আটাইতকৈ বেছি। যিহেতু সৈছা মছীহৰ কোনো আভ্যন্তৰীণ পাপ নাছিল, সেইবাবে তেওঁৰ ভিতৰৰ পৰা কোনো প্ৰলোভন অহা সম্ভৱ নাছিল। চয়তানে সম্ভৱতঃ এজন সাধাৰণ মানুহৰ বেশত আবিৰ্ভূত হৈছিল আৰু মৰুভূমিত সৈছা মছীহৰ কাষ চাপিছিল। এই ধাৰণা যদি নিৰ্ভুল হয়, তেন্তে মানুহৰ অন্যতম মৌলিক প্ৰয়োজন খাদ্যৰ কোনো ব্যৱস্থা নাবাধি পাক ৰহৰ দ্বাৰা অৱগ্যত চালিত হোৱাৰ ফলস্বৰূপে সৃষ্টি হোৱা মছীহৰ নিদারণ ক্ষুধাৰ সম্বন্ধে সি নিশ্চয়ে বিশ্বায় প্ৰকাশ কৰিছিল। তাৰ পিছত সম্ভৱতঃ সদাশয়তাৰ ভাৱ লৈকৈছিল যে ইবনুল্লাহ হিচাবে তেওঁৰ নিজৰ প্ৰয়োজন পূৰ্ণ কৰাতো সৈছা মছীহৰ বাবে নিতান্তই সহজ কথা। যিহেতু আৰম্ভনিতে তেৱেই পাথৰ সৃষ্টি কৰিছিল, সেই হেতু তেওঁৰ পক্ষে সহজেই সেইবোৰক যি কোনো ৰূপত পৰিবৰ্তিত কৰা সম্ভৱ। সৈছা মছীহে যদি তাকে নকৰে তেন্তে তেওঁ সঁচাকৈয়ে ইবনুল্লাহ হয় নে নহয় সেই বিষয়ে সন্দেহে দেখা দিব। তদুপৰি, যিহেতু তেওঁক খাবলৈ একো নিদি তেওঁৰ পিতৃয়ে তেওঁৰ প্ৰতি অবহেলা কৰিছে বুলি প্ৰতীয়মান হয়, তেতিয়া পিতৃৰ আদেশৰ বাবে সৈছা মছীহৰ ক্ৰমাগত প্ৰতীক্ষাই অৱশ্যেই বিশ্বায়াভিভূত কৰে। তেওঁ ন্যায্যতঃ তেওঁৰ পিতৃৰ মহবৰত সম্বন্ধে সন্দিহান হব আৰু আচ্মানী সৰবৰাহ-ব্যৱস্থা সম্বন্ধে অসম্ভষ্টি প্ৰকাশ কৰিব পাৰে।

করিব পারোঁ - অগ্নির তৃষ্ণীকা। এক চতুর্থ তৃষ্ণীকার মাজেদিও তেওঁ পার হব লগাঁ হৈছিল - সলীব আৰু বক্তুৰ তৃষ্ণীকা।

প্ৰথম আদম পৰীক্ষা আৰু পতনত মানৱজাতিৰ প্ৰতিভূত আছিল। তেওঁৰ সকলো বৎসৰৰ সৈতে দোজখেই তেওঁৰ ন্যায্য পাওনা। দ্বিতীয় আদম ঈছা মছীহ মানৱজাতিৰ প্ৰতিভূত। পৰীক্ষার সময়ত অবিচল থাকি তেওঁ তেওঁৰ উম্মতবিলাকৰ বেহেস্তত প্ৰৱেশ সন্ধৰ কৰিছে। প্ৰথম আদমৰ ব্যৰ্থতাৰ লগে লগে এদন বাৰী যেন এখন মৰুভূমৰ্মলৈ পৰিণত হৈছিল। দ্বিতীয় আদমৰ অধ্যৱসায়ৰ ফলত অৱগ্য জান্নাতলৈ পৰিণত হৈছে।

আদম-হাৰাৰ বাবেই দুষ্টতাৰ অৱগ্যত পৰিণত হৈছিল ধাৰ্মিকতাৰ জান্নাত। ঘৃণাৰ অৱগ্যত পৰিণত হৈছিল শাস্তিৰ জান্নাত। আচমানী ক্ৰেত্ব আৰু অনন্ত দণ্ডৰ অৱগ্যত পৰিণত হৈছিল খোদাৰ বহুমতৰ জান্নাত। খোদাৰ প্ৰতি শক্রতাৰ বাবেই হতাশা ও বিনাশৰ অৱগ্যত পৰিণত হৈছিল আশা ও নাজাতৰ জান্নাত। অৱশেষত দ্বিতীয় আদম ঈছা মছীহৰ বাবেই সেই জান্নাত আদম সন্ধানৰ বাসোপযোগী হৈছে।

প্ৰত্ৰু

যিজনে তোমাৰ খোদা,
তেওঁক চিজ'দা কৰা,
আৰু কেৱল তেওঁৰেই
আৰাধনা কৰা।

মৰি ৪:১০

মংগল সাধন। এনে কি, যিবিলাকে তেওঁক গেঁচিমানী বাৰীত গ্ৰেণ্টাৰ কৰিবলৈ আছিল সেই দলৰেই এজন প্ৰধান ইমামৰ দাসৰ কাগো তেওঁ আৰোগ্য কৰিছিল (লুক ২২:৫১)। নিজৰ সুখৰ বাবে তেওঁ এটাৱ মোজেজা সম্পাদন কৰা নাছিল। বছুল পৌলৰ কথাবোৰ কিমান সত্য, “মছীহই নিজকে নিজে সন্তুষ্ট নকৰিলে...” (ৰোমীয় ১৫:৩)। সলীবত ওলমি থকা অৱস্থাত তেওঁৰ শক্রবোৰৰ অপমানজনক উক্তিয়েও তেওঁৰ নিঃস্বার্থ পড়তাৰ সত্যতাকে সমৰ্থন কৰে, “ই আন আন লোককহে বক্ষা কৰিলে, যদি ই খোদাৰ সেই অভিষিক্তজনা, তেওঁৰ মনোনীত জনাহে, তেন্তে নিজকে নিজে বক্ষা কৰক” (লুক ২৩:৩৫)। তেওঁৰ উম্মতবিলাকৰ প্ৰথম আৱশ্যকীয় চৰ্ত আৰু পৰিচালন নীতিয়েই আছিল নিঃস্বার্থ হোৱা বা নিজকে অঙ্গীকাৰ কৰা। “কিন্তু তোমালোকে প্ৰথমে খোদাৰ বাজ্য আৰু ধাৰ্মিকতা বিচাৰা; তাতে এই সকলোও তোমালোকক দিয়া হব” (মথি ৬:৩৩)।

ঈছা মছীহে তেওঁৰ কাৰ্য আৰু উক্তিৰ মাজেদি স্বার্থ পৰতাৰ ওপৰত প্ৰবল আক্ৰমণ চলাইছিল। পৰীক্ষকৰ ইচ্ছা আছিল যেন, ঈছা মছীহে বহনী বিষয়ৰ আগতে দৈহিক বিষয়ক স্থাপন কৰে যাতে মানুহবিলাকক সন্তুষ্ট কৰিবলৈ আৰু অসংখ্য উম্মত অজ্ঞন কৰিবলৈ সি তেওঁক প্ৰবৃত্ত কৰাৰ পাৰে। তেওঁ তৎকালীন আৰু দৃশ্যমান সাফল্য গ্ৰহণ কৰিব পাৰিলেহেতেন। কিন্তু ঈছা মছীহে সেই কৌশল প্ৰত্যাখ্যান কৰিলে, কাৰণ তেওঁৰ নীতি আছিল এই, “ক্ষয়নীয় আহাৰৰ নিমিত্তে শ্ৰম নকৰিবা; কিন্তু অনন্ত জীৱনলৈকে যি আহাৰ থাকে তাৰ নিমিত্তে শ্ৰম কৰা। সেই আহাৰ ইবনে আদমে তোমালোকক দিব; কিয়নো পিতৃ, অৰ্থাৎ

খোদাই তেওঁক মোহৰ মাৰিলে' (ইউহোন্না ৬:২৭)। এই কথাধিনিৰে ঈছা মছীহে সৰ্বকালৰ আৰু সৰ্বস্থানৰ মানৱ জাতিক দেহৰ ওপৰত ঋহৰ খেদমতক অগ্ৰাধিকাৰ দিবলৈ শিক্ষা দিছে। যিহে দেহতকৈ বৰং মানবৰ ঋহৰ উপকাৰ সাধন কৰে, সেয়ে প্ৰকৃত পৰোপকাৰ (মহৱত)। মানুহৰ অমৰ আঞ্চাৰ খেদমতৰ উপায় হিচাবেই প্ৰধানতঃ দেহিক প্ৰয়োজনৰ খেদমত নিৰূপিত।

আমাৰ দৰেই যিজনা পৰীক্ষিত হৈছিল আৰু আমাৰ পক্ষে বিজয় অৰ্জন কৰিছিল, তেওঁ আমাৰ বিৰুদ্ধে চয়তানৰ দ্বাৰাই পৰিচালিত প্ৰতিখন যুদ্ধত আমাৰ লগত উপস্থিত থাকে। প্রলোভন-পৰীক্ষাৰ সময়ত আমি যদি আমাৰ লগত তেওঁৰ উপস্থিতি অনুভৱ কৰোঁ, তেন্তে দুছমনৰ ওপৰত তেওঁ আমাৰ জয় প্ৰদান কৰিব, যেন আমি বচুল পৌলৰ লগতে বিজয় উল্লাসত গাই উঠিব পাৰোঁ, “কিন্তু ধন্য খোদা, তেওঁ আমাৰ খোদাবন্দ ঈছা মছীহৰ দ্বাৰাই আমাৰ জয় দান কৰে” (১ কৰিষ্টীয় ১৫:৫৭)।

প্ৰথম পৰীক্ষাত ঈছা মছীহে বিজয় অৰ্জন কৰিছে। তেওঁৰ নিজৰ ক্ষুধা নিৰূপিত কাৰণে পাথৰবোৰক পিঠালৈ পৰিণত কৰিবলৈ তেওঁ অস্থীকাৰ কৰিছে। তেওঁ বিজয় অৰ্জন কৰিছিল পাক কিতাবৰ এই আয়াত ব্যৱহাৰ কৰি, “মানুহ কেৱল পিঠাৰেই নিজীব, কিন্তু খোদাৰ মুখৰ পৰা ওলোৱা প্ৰত্যেক বাক্যেৰেহে জীৱ।”

দ্বিতীয় পৰীক্ষা ঃ সংবেদনশীলতা

তেতিয়া চয়তানে ঈছাক পৰিত্ব নগৰ জেৰুজালেমলৈ লৈ গল আৰু এবাদতখানাৰ চূৰাৰ ওপৰত তেওঁক থিয় কৰাই কলে, ‘তুমি যদি খোদাৰ পুত্ৰ হোৱা, তেন্তে নিজকে তললৈ পেলাই দিয়া; কিয়নো পাক

কৰা’ (দ্বিতীয় বিৱৰণ ৬:১৩)।

ঈছা মছীহে চয়তানক গুটি যাৰলৈ হুকুম দিছিল, কিন্তু সি মাত্ৰ কিছু সময়ৰ বাবে গুটি গৈছিল। দুষ্টাৰ বাজ্যৰ ওপৰত ধার্মিকতাৰ বাজ্যৰ বিজয় যেতিয়া নিৰ্ধাৰিত হৈ গৈছিল, তেতিয়া আচমানী বাহিনীৰ উপস্থিতি দশ্যমান হৈছিল, কাৰণ আমাৰ কোৱা হৈছে যে ফিৰিষ্টাবিলাকে তেওঁৰ পৰিচয়া কৰিবলৈ আহিছিল। তেওঁৰ বিজয়ৰ বাবে তেওঁৰ প্ৰতি তেওঁলোকে আচমানী প্ৰশংসা উৎসৱ আৰু তেওঁৰ প্ৰতি খোদাৰ মহা সন্তুষ্টিৰ কথা প্ৰকাশ কৰিছিল। চয়তানক পৰাজিত কৰা সেই বজাজনাৰ খেদমত কৰিবলৈ পাই ফিৰিষ্টাবিলাক কিমান সুখী হৈছিল!

অৱগ্যত ঈছা মছীহে তিনি প্ৰকাৰৰ প্রলোভনৰ সন্মুখীন হৈছিল - মাংসৰ অভিলাষ, চকুৰ অভিলাষ আৰু জীৱনৰ অহংকাৰ। মাংসৰ প্রলোভনটি আছিল দেহিক খাদ্য বিষয়ক, চকুৰ প্রলোভনটি আছিল মানসিক ৰোমাঞ্চকৰ কৃতিত্বৰ প্ৰতি মানুহৰ মনোযোগ আকৰ্ষণ বিষয়ক, জীৱনৰ অহংকাৰৰ প্রলোভনটি আছিল আন্তিক আৰু ইয়াৰ উদ্দেশ্য আছিল পার্থিব ক্ষমতা, জাকজমক আৰু গৌৰৱৰ অৰ্জন। ঈছা মছীহ আমাৰ দৰেই প্রলোভিত হৈছিল, যেন আমাৰ প্রলোভন-পৰীক্ষাত তেওঁ আমাৰ প্ৰতি সহানুভূতিশীল হব পাৰে। ইয়াৰ ফলত ঈছা মছীহ সবলীকৃত আৰু গৌৱৱাৰাষ্ট্ৰিত হৈছিল। চয়তানে নিজে ঈছা মছীহৰ শক্তিৰ সম্বন্ধে সাক্ষ্য দিছে, কাৰণ প্ৰথম পৰীক্ষাত চয়তানে ঈছা মছীহৰ দ্বাৰাই পাথৰবোৰক পিঠালৈ পৰিণত কৰিবলৈ বিচাৰিছিল, যি কাৰ্যস্বভাৱতঃ বেয়া নাছিল। তথাপি চয়তানে আশা কৰিছিল যে ঈছা মছীহে তাৰ ওচৰত নতিস্থীকাৰ কৰিব যাতে সি ক্ৰমে ক্ৰমে ঈছা মছীহক আৰু দুষ্ট পৰিকল্পনাৰ প্ৰতি প্রলোভিত কৰিবলৈ সক্ষম হব।

অৱগ্যত ঈছা মছীহৰ পৰীক্ষাক তেওঁৰ পানী আৰু পাক ঋহৰ তৃৰীকাৰ পিছত, তেওঁৰ তৃতীয় তৃৰীকা বুলি বিবেচনা

কৰিছিল, কাৰণ চিজ্দা (এবাদত) একমাত্ৰ খোদাৰ প্ৰাপ্য। এবাদত যদি ভঙ্গমিপূৰ্ণ হয় আৰু হন্দয়ৰ পৰা নিসৃত নহয়, তেন্তে সেয়া গ্ৰাহ্য নহয়। উপকাৰ বা মংগল অৰ্জনৰ কাৰণে ঈছা মছীহে মন্দতা মঞ্জুৰ নকৰে। সেয়া সকলো সময়তে চয়তানৰ কাম আৰু সেয়ে আপোষকাৰীক খোদাৰ প্ৰকৃত আশীৰ্বাদসমূহৰ পৰা বঞ্চিত কৰে।

চয়তানৰ তৃতীয় পৰীক্ষাটোৱে ঈছা মছীহক পাৰ্থিব গৌৰৱৰ আশা অবলম্বন কৰিবলৈ আহৰান জনাইছিল। এনে কি, ঈছা মছীহৰ চাহাবীসকল আৰু তৃৰীকাদাতা ইয়াহিয়াও একে ক্ষেত্ৰতে প্ৰলোভনৰ সন্মুখীন হৈছিল। ঈছা মছীহে এখন মহান পাৰ্থিব বাজ্য প্ৰতিষ্ঠা কৰিব বুলি তেওঁলোকে প্ৰত্যাশা আৰু আকাঙ্খা কৰিছিল। চয়তানে তেওঁৰ বাবে ইহুদীবিলাকৰ সেই স্বপ্নকে সম্পূৰ্ণৰূপে ভুলি ধৰিবলৈ বিচাৰিছিল। তাতে ঈছা মছীহে বহু আহৰকাল, ঘৃণা আৰু দুঃখভোগৰ পৰা চয়তানৰ স্থান দুনিয়াত তেওঁৰ চূড়ান্ত কৰ্তৃত্ব প্ৰতিষ্ঠাৰ বাবে শ শ বছৰ ধৰি ধৈৰ্যেৰে আপেক্ষা কৰাৰ যন্ত্ৰণাৰ পৰা বাঁচি গলহেঁতেন।

আকো এই ক্ষেত্ৰতে ঈছা মছীহৰ ওচৰত চয়তানৰ আবিৰ্ভাৱ সম্ভৱতঃ অত্যন্ত সৰু আছিল যাতে তাৰ আগত নতজানু হোৱাৰ চিন্তায়ে বিকৰণ বা আপন্তিৰ উদ্বেক নকৰে। তথাপি, খোদাৰ পৰিত্ব পুত্ৰই ধৰ্মীয়ভাৱে নিষিদ্ধ পন্থাৰে আচৰণ কৰিব, এনে ইংগিত দিয়াই চয়তানৰ বাবে আছিল এক সাহসিকতাৰ কাৰ্য আৰু হই তাৰ আত্মাৰ পতিত অৱস্থাকে প্ৰকাশ কৰে। এই কাৰণেই মছীহে তাক এই বুলি কৈ দৃঢ়ভাৱে তিৰক্ষাৰ কৰিছিল, “গুচি যা, চয়তান!” যদিও তেওঁ এই কথা কৈছিল, তথাপি ঈছা মছীহে চয়তানক তেওঁৰ দৃঢ়সংকল্পৰ প্ৰমাণ দিবলৈ অস্বীকাৰ কৰা নাছিল, কাৰণ তেওঁ পুনৰ মুছাৰ কথাৰ উদ্বৃত্তি দিছিল, “তুমি নিজ আল্লাহ মাৰুদকেই ভয় কৰা, তেওঁৰেই খেদমত কৰা আৰু তেওঁৰ নামেৰেই কছম

কিতাবত লিখা আছে - ‘তেওঁ নিজৰ ফিৰিস্তাবিলাকক তোমাৰ তাৰ্থে ছকুম দিব আৰু তোমাৰ ভৰি যেন পাথৰত খুন্দা নাখায়, এই নিমিত্তে তেওঁবিলাকে তোমাক হাতেৰে দাঙি ধৰিব।’ ঈছাই তাক কলে, ‘তোমাৰ মাৰুদ আল্লাহক পৰীক্ষা নকৰিবা, এই বুলিও লিখা আছে’” (মধি ৪:৫-৭)।

প্ৰথমবাৰ পৰীক্ষা কৰি চয়তান পৰাস্ত হৈছে, কিন্তু সহজে সি চেষ্টা এৰি দিয়া নাই। ধূৰ্ত হোৱা হেতুকে সি ভিন্ন আকাৰত আকো আক্ৰমণ আৰস্ত কৰিলে। সি জানিছিল যে প্ৰতিটো বিজয়ে আৰু এটি বিজয়ৰ ফালে চালিত কৰে আৰু সেইবাবে, সি ঈছা মছীহৰ ওচৰত এনে ভাৰ লৈ উপস্থিত হল যেন সি পাক কিতাবত লিখা কথাৰ প্ৰতি ঈছা মছীহৰ বাধ্যতা আৰু পিতাৰ লগত মছীহৰ একাত্মতাৰ দাবীৰ সত্যতাও সমৰ্থন কৰিছে। সি ভাৰিছিল যে ঈছা মছীহে বস্তুজগতৰ ওপৰত আত্মিক বিষয়াক অগ্ৰাধিকাৰ দি থাকে, আৰু সেইবাবে সি ঈছা মছীহক এইবাৰ এনে কিবা কৰিবলৈ কলে যিহে তেওঁক কোনো দৈহিক সুবিধা প্ৰদান নকৰে; যদিও সেয়ে তেওঁৰ শৰীৰক ভীষণ বিপদত পেলাব। তেওঁক সি এনে কিবা কৰিবলৈ কলে যিয়ে এক বিৰাট ধৰ্মীয় প্ৰভাৱ পেলাব - ইয়াৰ মাজত থাকিব আত্মত্যাগ আৰু সেৱাৰ উপাদান। এবাদতখানাত সমৰ্বেত খোদাৰ লোকবিলাকৰ আগত সেয়ে প্ৰমাণ কৰিব যে, তেওঁ সঁচাই ইবনুল্লাহ। প্ৰথম আৰু দ্বিতীয় পৰীক্ষাৰ মাজত একমাত্ৰ সাদৃশ্য আছিল এয়ে যে, দ্বিতীয়টোৱে আৰস্তনিতো আছিল একেই কথা : ‘তুমি যদি খোদাৰ পুত্ৰ হোৱা...।’

ইঞ্জিল শৰীফত কৈছে যে চয়তানে ঈছা মছীহক পৰিত্ব নগৰী জেৰুজালেমলৈলৈ গৈছিল। চয়তানে সম্ভৱতঃ দীপ্তিময় ফিৰিস্তাৰ ৰূপ লৈছিল। পৌলে তেওঁৰ লেখনীত চয়তানক এই ৰূপতে বৰ্ণনা কৰিছিল, “... চয়তানে

নিজেও দীপ্তিময় ফিরিস্তাৰ বেশ ধৰে” (২ কৰিষ্টীয় ১১:১৪)। আল-জুৰুত বলীত ফিরিস্তাৰোৰ অন্যতম ৰূপত সি আবিৰ্ভূত হৈছিল, “তোমাৰ ভৱি যেন পাথৰত খুন্দা নাখায়, এই নিমিত্তে সিবিলাকে তোমাক হাতেৰে দাঙি ধৰিব” (জুৰু ৯১:১২)। চয়তানে ঈছা মছীহক এই কথাক কৰলৈ বিচাৰিছিল যেন লাগে যে, তেওঁ নিজেই তেওঁক সকলো ধৰণৰ আঘাতৰ পৰা বক্ষা কৰিব। তেওঁ যদি তেনে কৰে, তেনেহলে তেওঁ অসংখ্য জনতা আৰু দুনিয়াক দেখুৱাই দিব যে তেওঁ বেহেস্তৰ পৰা খোদাৰ ওচৰৰ পৰা নামি আছিছে। এই পৰীক্ষাৰ প্ৰকৃতি আমি মছীহৰ উভৰ পৰা বুজিব পাৰোঁ। তেওঁ কৈছিল, ‘মাৰুদ আল্লাহক পৰীক্ষা নকৰিবা,’ এই বুলিও লিখা আছে।’ এই উভৰ পৰা আমি দেখা পাওঁ যে কিতাবুল মোকাদ্দহৰ এটা স্থানত যি কোৱা হয়, ইয়াৰ বাকী অংশত যি আছে তাৰেই আলোকত তাৰ ব্যাখ্যা কৰিব লাগিব। পাক কিতাবেই পাক কিতাবৰ সৰ্বোত্তম ব্যাখ্যাকাৰ।

পাপৰ বাবে কোৱাবানী ৰূপে উৎসৰ্গ কৰাৰ সময় উপস্থিত হোৱাৰ আগলৈকে তেওঁৰ জীৱন কালত ঈছা মছীহে বিপদ এৰাই চলিছিল। এই পৰীক্ষাটোৰ অন্য এটি দিশ আছিল এই যে, চয়তানে ঈছা মছীহক এনে এটি কাৰ্য কৰিবলৈ কৈছিল যি তেওঁৰ ওপৰত মানুহবিলাকৰ ঈমান অনোৱাৰ উদ্দেশ্যে যাদুমন্ত্ৰৰ দৰে কাম কৰিলেহৈতেন। তেনে ক্ষেত্ৰত তেওঁ সত্যৰ শক্তিৰ পৰিবৰ্তে অলৌকিক শক্তিৰ ওপৰত নিৰ্ভৰশীল হলহৈতেন।

চয়তানে পতা ফান্দত ঈছা মছীহ পতিত হোৱা নাছিল। অৱশ্যে ইয়াৰ পিছত তেওঁ বহুতো অলৌকিক কাৰ্য কৰিছিল, কিন্তু সেইবোৰ সংবেদনশীলতা বা তেওঁৰ ওপৰত লোকবিলাকৰ বিশ্বাস কৰোৱাৰ উদ্দেশ্যেৰে নহয়। সেইবোৰ তেওঁ সম্পাদন কৰিছিল ঈমানদাৰ বিলাকৰ ঈমান সুদৃঢ় কৰোৱাৰ উদ্দেশ্যেৰে। তেওঁৰ

ওপৰত মানৱ জাতিৰ ঈমান তেওঁৰ শক্তিৰ ওপৰত নিৰ্ভৰ নকৰিব, নিৰ্ভৰ কৰিব সত্যৰ চূড়ান্ত ক্ষমতা, তেওঁৰ পৰিত্ব গুণাবলীৰ ভিত্তি আৰু তেওঁৰ প্ৰতি মহববতৰ ওপৰত। মষ্টিষ্ক বা বুদ্ধি নহয়, কিন্তু হৃদয়েই প্ৰকৃত ধৰ্মৰ আসন। লোকবিলাকৰ হৃদয় যদি অভিভূত নহয়, খোদাৰ নূৰ লোকবিলাকে কেতিয়াও দেখিবলৈ নাপায়। এই কাৰণেই ইহুদীবিলাকে যেতিয়া আচমানৰ পৰা অলৌকিক কাৰ্য কৰিবলৈ অনুৰোধ কৰিছে, ঈছা মছীহে সকলো সময়তে তাক প্ৰত্যাখ্যান কৰিছে।

তৃতীয় পৰীক্ষা : বহু-ঈশ্বৰবাদ

“আকৌ চয়তানে তেওঁক অতি ওখ পৰ্বতলৈ নি, দুনিয়াৰ সকলো বাজ্য আৰু সেইবোৰৰ গ্ৰৰ্শ্য ও দেখুৱালে; আৰু তেওঁক কলে, ‘তুমি যদি মোক চিজ্দা কৰা, তেন্তে এই সকলোকে তোমাক দিম।’ তেতিয়া ঈছাই তাক কলে, ‘গুচি যা, চয়তান, কিয়নো তোমাৰ মাৰুদ আল্লাহক চিজ্দা কৰা আৰু কেৱল তেওঁৰেই আৰাধনা কৰা, এই বুলি লিখা আছে।’ তেতিয়া চয়তানে তেওঁক এৰিলে, আৰু চোৱা, বেহেস্তৰ ফিরিস্তাবিলাকে আহি ঈছাৰ শুশ্ৰূ কৰিলে” (মথি ৪:৮-১১)।

তাৰ সহজ আৰু সুস্থ এই উভয় পৰিকল্পনা ব্যৰ্থ হোৱাৰ পিছত, চয়তানে এইবোৰ সাহসিকতাৰ আশ্রয় ললে। আমি তাক তাৰ অনুৰোধ পৰিৰ্বৰ্তন কৰা দেখিবলৈ পাওঁ। সি মছীহক এনে কাৰ্য কৰিবলৈ অনুৰোধ কৰিছিল যি নিষিদ্ধ আৰু সেয়া হল, তাৰ সম্মুখ্যত নতজনু হোৱা। বিনিময়ত সি অপৰিমিত মূল্যৰ কিবা দিবলৈ প্ৰতিজ্ঞা কৰিছিল।

এই পৰীক্ষাৰ প্ৰতি মছীহৰ উভৰ তাৰি অলপো ইংগিত নাপাওঁ যে চয়তানে মিছা কথা কৈছিল বা তাৰ প্ৰতিজ্ঞা মিছা বুলি প্ৰমাণিত হলহৈতেন। বস্ততঃই তাৰ প্ৰতিজ্ঞা পৰ্ণ কৰিবলৈ মছীহে চয়তানক বাধ্য কৰিব পাৰিলেহৈতেন। তেওঁ চয়তানৰ অনুৰোধ প্ৰত্যাখ্যান

কাষৰ মানুহবোৰক কৈছিল, “চোৱা, এই জন স্বৰূপ ইস্রায়েলী লোক, এওঁত কোনো কপটতা নাই” (ইউহোনা ১:৪৭)। এজন অপৰিচিতৰ পৰা এনে সাক্ষ্য শুনি নথনেল উচপ খাই উঠিছিল। তেওঁ সুধিছিল, “আপুনি মোক কেনেকৈ চিনিলে?” তেওঁ নথনেলক দেখুৱাই দিছিল যে ফিলিপে তেওঁক মাত দিয়াৰ আগতেই তেওঁ আঞ্চিক চকুৰে তেওঁক দেখা পাইছিল যেতিয়া তেওঁ এজোপা ডিমক গছৰ তলত বহি খোদাৰ সমষ্টে ধ্যান আৰু মোনাজাত কৰি আছিল। নথনেলে আবিস্কাৰ কৰিছিল যে ঈছা মছীহৰ সৰ্বজ্ঞ আৰু তেওঁ তেতিয়াই ঈছা মছীহৰ ওপৰত ঈমান আনিছিল। মছীহক তেওঁ কৈছিল, “বিবি, আপুনি খোদাৰ পুত্ৰ; আপুনি ইস্রায়েলৰ বজা” (ইউহোনা ১:৪৯)। খুব সম্ভৱ, খোদাৰ পুত্ৰ ৰূপে মছীহৰ সম্পর্কে তৃৰীকাদাতা ইয়াহিয়াৰ সাক্ষ্য নথনেলে হয় নিজে বা আনৰ মাধ্যমেৰে শুনিছিল আৰু তেওঁ তেওঁৰ প্ৰথম ওষ্ঠাদ তৃৰীকাদাতা ইয়াহিয়াৰ সাক্ষ্যটিৰে পুনৰাবৃত্তি কৰিছিল। যি হওক, নথনেলেই প্ৰথম ব্যক্তি আছিল যিজনে ঈছা মছীহক “ইস্রায়েলৰ বজা” উপাধিটো দিছিল।

ঈছা মছীহে নথনেলৰ সাক্ষ্যৰ উভৰ এইদৰে দিছিল, “ইয়াতকৈয়ো মহৎ মহৎ কৰ্ম দেখিবা।” ঈছা মছীহে বুজাৰ বিচাৰিছিল যে পাপৰ কাৰণে বেহেস্ত বন্ধ হৈযোৱাৰ পিছত আকৌ মানৱৰ জাতিৰ বাবে উন্মুক্ত কৰা হব। মনুষ্যপুত্ৰ ৰূপে তেওঁ পৃথিৱী আৰু বেহেস্তৰ মাজৰ ব্যৱধানৰ সেতুবন্ধন হব আৰু মানুহৰ খেদমতৰ বাবে ফিৰিষ্টাবিলাকক পঠাই দিব। তেওঁলোকে ঈমানদাৰবিলাকক পহৰা দিব আৰু তেওঁলোকৰ মৃত্যুৰ পিছত তেওঁলোকক বেহেস্তলৈ লৈ যাব (ইক্রী ১:১৪; লুক ১৬:২২)। প্ৰয়োজনত ফিৰিষ্টাবিলাকে মছীহৰো খেদমত

দুই

ঈছা মছীহৰ প্ৰথম চাহাৰী গ্ৰহণ

“পাছদিনা আকৌ ইয়াহিয়াই নিজৰ দুজন চাহাৰীৰ সৈতে থিয় হৈ, ঈছা ফুৰোতে, তেওঁলৈ চাই কলে, ‘খোদাৰ মেৰ পোৱালীক চোৱা।’ সেই দুজন চাহাৰীয়ে তেওঁৰ এই কথা শুনি ঈছাৰ পাছে পাছে গল। তাতে ঈছাই মুখ ঘূৰাই তেওঁলোকক পাছে পাছে অহা দেখি কলে, ‘তোমালোকে কি বিচাৰিছা?’ তেওঁলোকে তেওঁক কলে, ‘বিবি (অৰ্থাৎ হে ওষ্ঠাদ), আপুনি ক'ত থাকে?’ তেওঁ তেওঁলোকক কলে, ‘আহাঁ, তেহে দেখিবা।’ তাতে তেওঁলোকে গৈ তেওঁৰ থকা ঠাই দেখিলে; আৰু সেই দিনা তেওঁৰ লগতে থাকিল। তেতিয়া প্ৰায় দহ বজাৰ সময় হৈছিল। যি দুজনে ইয়াহিয়াৰ কথা শুনি তেওঁৰ পাছে পাছে গল, তেওঁলোকৰ এজন চিমোন পিতৰৰ ভায়েক আন্দ্ৰিয়। তেওঁ প্ৰথমতে তেওঁৰ ককায়েক চিমোনক পাই কলে, ‘আমি মছীহক পালোঁ।’ পাছে তেওঁক ঈছাৰ ওচৰলৈ আনিলে। তাতে ঈছাই তেওঁলৈ চাই কলে, ‘তুমি ইউহোনাৰ পুত্ৰ চিমোন, তোমাৰ নাম কৈফা হৰ।’ এই নামৰ অৰ্থ পিতৰ, অৰ্থাৎ পাথৰ।” (ইউহোনা ১:৩৫-৪২)

তৃৰীকাদাতা ইয়াহিয়াই তেওঁৰ দুজন চাহাৰীৰ সৈতে থিয় হৈ আছিল। তেতিয়া তেওঁলোকে ঈছা মছীহক যোৱা দেখিবলৈ পালে। তেওঁ কলে, ‘খোদাৰ মেৰ পোৱালীক চোৱা।’ তেওঁলোকৰ এজন আছিল উভৰ গালীলৰ তিবিৰিয়া হুদৰ উভৰ পাৰৰ মানুহ আন্দ্ৰিয়।

তৃৰীকাদাতা ইয়াহিয়াৰ চাহাৰী হবলৈ তেওঁ বহু দূৰৰ পৰা আছিল। দ্বিতীয়জন, চিবদীয়ৰ পুত্ৰ ইউহোনা বৈৎচেদাৰ পৰা আছিল।

তেওঁলোকৰ ওষ্ঠাদ তৃৰীকাদাতা ইয়াহিয়াৰ পৰা ইতিপূৰ্বে তেওঁলোকে দুচা মছীহৰ বিষয়ে কি শুনিছিল তাক আমি নাজানোঁ। কিন্তু এতিয়া তেওঁলোকে তেওঁক কোৱা শুনিছে যে দুচা মছীহ খোদাৰ মেৰ পোৱালী। পিছদিনা ইয়াহিয়াই তেওঁৰ ফালে দুচা মছীহক অহা দেখি কলে, “দুনিয়াৰ পাপ নিওঁতা খোদাৰ মেৰ পোৱালীক চোৱা!” (ইউহোনা ১:২৯)। কাষেদি দুচা মছীহক গুটি যোৱা দেখি তেওঁকেছিল, ‘খোদাৰ মেৰ পোৱালীক চোৱা’ (ইউহোনা ১:৩৬)। এই খেতাবটো নবী ইশায়ৰ উত্তিৰ সৈতে একে অৰ্থৰ:

তৃৰীকাদাতা ইয়াহিয়া এজন ইমামৰ পুত্ৰ আছিল। এবাদতখানাত মেৰ পোৱালীক কুৰবানী দিয়া এজন ইমামৰ বিশেষ কাৰ্য আছিল। উৎসর্গ হবলৈ মেৰ পোৱালী নিষ্কলঙ্ক হব লাগিছিল। ইয়াহিয়াই যেতিয়া কৈছিল যে দুচা মছীহ খোদাৰ মেৰ পোৱালী, তেতিয়া তেওঁ প্ৰকাৰস্তৰে এই কথাই বুজাব খুজিছিল যে দুচা মছীহ আছিল নিখুঁত আৰু নিষ্কলঙ্ক। এই মহান নিঃসঙ্গ মানুহজন আৰু যোগ্যতাসম্পন্ন প্ৰচাৰক পাক-ৰহেৰে পূৰ্ণ আছিল। তেওঁ ভালদৰে জানিছিল যে এবাদতখানাত পশু কুৰবানীয়েই আছিল একমাত্ৰ আৰু আদি কুৰবানীৰ প্ৰতীক; আৰু সেয়া হল খোদাৰ মেৰ পোৱালী যিজন জগত স্থাপনৰ পূৰ্বেই নিৰূপিত, খোদাৰ উদ্দেশ্য অনুযায়ী হত হব (১ পিতৰ ১:১৮-২০)। তেওঁ জানিছিল, পশু কুৰবানীয়ে পাপ দূৰ কৰিব নোৱাৰে, কাৰণ সেয়া হব মছীহৰ অৰ্থাত খোদাৰ মেৰ পোৱালীৰ কাম।

মছীহৰ সম্বন্ধে ইয়াহিয়াৰ সাক্ষ্য সু-স্পষ্ট আছিল।

গালীলৰ কান্না নগৰৰ তেওঁৰ বিশেষ দোষ নথনেলক বিচাৰি ওলিয়াহিছিল আৰু তেওঁক কৈছিল যে শৰীয়তত মুছাই যাৰ কথা কৈছে আৰু নবীসকলে যাৰ সম্বন্ধে লিখি হৈ গৈছে, দুচা মছীহেই সেই ব্যক্তি। নথনেলে এই কথাত সন্দেহ প্ৰকাশ কৰিলে, কাৰণ তেওঁ বিশ্বাস কৰিছিল যে মছীহ কেতিয়াও নাচৰতৰ পৰা আহিব নোৱাৰে। তাৰ পৰা কিবা ভাল ওলাৰ পাৰে নে কি বুলি প্ৰশ্ন কৰি নথনেলে ফিলিপক আপন্তি জনাইছিল। নিজে গৈ চাৰলৈ ফিলিপে তেওঁক অনুৰোধ কৰিছিল (ইউহোনা ১:৪৬)। তেওঁ জানিছিল বিতৰ্কত সোমোৱাতকৈ নিজে গৈ দুচা মছীহৰ লগত দেখা কৰাই তেওঁৰ বাবে সৰ্বোত্তম পথ। প্ৰায়ে দেখা যায় যে ধৰ্মীয় বিষয় আদিৰ সম্বন্ধে তৰ্কাতকি নিৰৰ্থক আৰু কেতিয়াবা কেতিয়াবা হানিকাৰকো হয়। দুমানদাৰবিলাকৰ মুখৰ পৰা উচ্চাৰিত সৰ্বোত্তম সাক্ষ্য হল, “আহাঁ, তেহে দেখিবা” (ইউহোনা ১:৩৮)। দুচা মছীহে যেতিয়া তেওঁৰ দুজন চাহাৰীক কৈছিল, “আহাঁ, তেহে দেখিবা”, তেতিয়া পাক ঝহেই দুচা মছীহৰ মাধ্যমেৰে কথা কৈছিল। সেই একে কথাকে ব্যৱহাৰ কৰি তেওঁ পুনৰ ফিলিপৰ মাধ্যমেৰেও কথা কৈছিল। নথনেল এই আমন্ত্ৰণত সম্পৰ্ক হৈছিল আৰু ইয়াৰ সমৰ্থনত অধিক প্ৰমানৰ দাবী তোলা নাছিল। ফিলিপৰ উপলব্ধি আৰু সংহতিত তেওঁ পূৰ্ণ আস্থা স্থাপন কৰিছিল আৰু দুচা মছীহৰ সৈতে ব্যক্তিগতভাৱে সাক্ষাত কৰিবলৈ সন্মত হৈছিল।

তেওঁৰ লগত সাক্ষাতৰ বা অন্য কোনোজনৰ পৰা তেওঁৰ সম্বন্ধে কিবা শুনাৰ আৱশ্যকতা নোহোৱাকৈয়ে দুচা মছীহে নথনেলৰ পটভূমি আৰু গুণালীৰ বিষয় জ্ঞাত আছিল। নথনেলে যেতিয়া ফিলিপৰ লগত তেওঁৰ ফালে আহি আছিল, দুচা মছীহে তেতিয়া তেওঁৰ চাৰিও

দেখিবা” (ইউহোন্না ১:৪৩-৫১)।

চিমোনে তেতিয়াই আনন্দিয় আৰু ইউহোন্নাৰ লগত মিলিত হৈ, এই তিনিজনে সৈছা মছীহৰ চাহাৰী হৈছিল। এইদৰে, মছীহৰ বৈৰঁচৈদৈলৈ যোৱাৰ উদ্দেশ্য পূৰ্ণ হৈছিল। পাছদিনা সৈছা মছীহ গালীলত তেওঁৰ নিজৰ গাঁৱলৈ উভটি আহিবৰ বাবে প্ৰস্তুত হল। কিন্তু যোৱাৰ আগতে তেওঁ তেওঁৰ চতুৰ্থ চাহাৰীক আহৰণ কৰিছিল; তেৱেোঁ সেই বৈৰঁচৈদৈলৈ লোক আছিল। তেওঁক দেখা পাই সৈছা মছীহে কৈছিল, “মোৰ পাছে পাছে আছা” (ইউহোন্না ১:৪৩)। মছীহী সৈমানৰ সাধাৰণ নীতিটো হল এইঃ ‘খোজা, তেহে তোমালোকক দিয়া হব; বিচাৰা, তেহে পাৰা; টুকুৰিওৱা, তেহে তোমালোকলৈ দূৱাৰ মুকলি কৰা হব’ (মথি ৭:৭)। খোদায়ো এই নীতিৰ যথাৰ্থতা নবী ইয়াৰমিয়াৰ ঘোগেদি অনুমোদন কৰিছে, ‘আৰু তোমালোকে সমস্ত মনেৰে যোক বিচাৰিলে মোক বিচাৰি পাৰা’ (ইয়াৰমিয়া ২৯:১৩)। কিন্তু এই নিয়মৰ ব্যতিক্ৰমো আছে; তেওঁলোকৰ ভিতৰত আছে ফিলিপ আৰু মথি। তেওঁলোকৰ ক্ষেত্ৰত নবী ইশ্যায়াৰ এই কথাখনি সত্য হৈছিল,

যিবিলাকে মোক নিবিচাৰিলে,
সিবিলাকক মোৰ পৰামৰ্শ লোৱাৰ খুজিলোঁ;
আৰু যিবিলাকে মোক অন্বেষণ নকৰিলে,
সেইবিলাকক মোক পোৱাৰ খুজিলোঁ;
যি জাতি মোৰ নামেৰে প্ৰখ্যাত নহল,
এনে জাতিৰ আগত,
'এইয়া চোৱা, মই আছোঁ, মই আছোঁ,'
এই বুলি মই কলোঁ।

(ইশ্যায় ৬৫:১)

আনন্দিয় আৰু ফিলিপৰ ভিতৰত মছীহৰ পক্ষে
আচ্ছা জয় কৰাৰ উৎসাহ লগে লগে দেখা দিছিল। ফিলিপে

একো নোকোৱাকৈ শৰ্দ্দাৰে পৰিপূৰ্ণ হৈ আনন্দিয় আৰু ইউহোন্নাই সৈছা মছীহৰ অনুসৰণ কৰিছিল। তেওঁৰ নজৰত পৰাৰ পিছত সৈছা মছীহে তেওঁলোকৰ ফালে চাই সুধিছিল, “তোমালোকে কি বিচাৰিছা” (ইউহোন্না ১:৩৮)? যিবিলাকে তেওঁৰ উম্মত হৰলৈ বিচাৰে বুলি তেওঁ ভাৱে, তেওঁলোকৰ প্ৰত্যেককে সৈছা মছীহে সঁচাচৰ এই প্ৰশ্নটো কৰে। তেওঁৰ উম্মত হোৱাৰ উদ্দেশ্য ব্যাপকভাৱে বিভিন্নতাৰ হয় আৰু সেই অনুসৰি তেওঁলোকৰ প্ৰতি ব্যৱহাৰ কৰিব লগীয়া হয়। যিবিলাকে তেওঁৰ উম্মত হৰলৈ বিচাৰিছিল তেওঁলোকক তেওঁ এবাৰ কৈছিল, “মই তোমালোকক অতি স্বৰূপকৈ কঙ্গ, আচঁবিত চিন দেখাৰ কাৰণে নহয়, পিঠা খাই তৃপ্ত হোৱাৰ কাৰণেহে যোক বিচাৰিছা” (ইউহোন্না ৬:২৬)। এই কাৰণত তেওঁ তেওঁলোকক চাহাৰীৰপে গ্ৰহণ কৰা নাছিল।

আনন্দিয় আৰু ইউহোন্নাই শৰ্দ্দা আৰু বাক‘সংযমেৰে সৈছা মছীহৰ প্ৰশ্নৰ উভৰ দিছিল, “ৰবিব (অৰ্থাৎ হে ওষ্টাদ), আপুনি ক'ত থাকে?” (ইউহোন্না ১:৩৮)। তেওঁ সেই কথা তেওঁলোকক কৰলৈ অস্থীকাৰ কৰিলে, কাৰণ তেওঁ তেওঁলোকক উপলব্ধি কৰাৰলৈ বিচাৰিছিল যে, তেওঁ তেওঁলোকৰ আগমন প্ৰত্যাশা কৰিছিল আৰু এতিয়াও তেওঁ সললোকে অহাৰ প্ৰত্যাশা কৰে, যেন তেওঁলোকে এতিয়াই তেওঁৰ অনুসৰণ কৰে। যিবিলাকে তেওঁক অনুসৰণ কৰিবলৈ পলম কৰে, তেওঁ তেওঁলোকক প্ৰত্যাখ্যান কৰে। আনন্দিয় আৰু ইউহোন্নাক তেওঁ কৈছিল, “আছা, তেহে দেখিবা।” তেওঁৰ প্ৰতি বাধ্য হোৱাৰ পিছত তেওঁ তেওঁলোকক গোটেই দিন তেওঁৰ লগত থাকিবলৈ কৈছিল। এতিয়াও সেয়ে কাৰ্য সম্পাদনৰ আচ্যানী নীতি। অন্য এজনে তেওঁৰ ওচৰত সাক্ষ্য দিছে বুলি কোনেও সৈমান নানে, কিন্তু তেওঁ তেওঁ ব্যক্তিগতভাৱে

তেওঁর অভিজ্ঞতা লাভ করে বুলিহে আনে। তাক তেওঁ নিজেই প্রত্যক্ষ করিব লাগে, যিদেরে দাউদে কৈছিল, ‘মাবুদ যে মেহেরবান, তাক তোমালোকে আস্থাদন করি চোরা; তেওঁত আশ্রয় লওঁতা লোক ধন্য’ (জরুর ৩৪:৮)। মছীহুর লগত সাক্ষাত হোরাব পিছত আন্দিয় আৰু ইউহোন্নাব জীৱন সম্পূৰ্ণৰূপে সলনি হৈগৈছিল। আন্দিয়ই যদিও সিমান সুপৰিচিত হৈ উঠা নাছিল, তথাপি তেৱেই তেওঁৰ ককায়েক চিমোনক দৈছা মছীহুর ওচৰলৈ লৈ আহিছিল। চিমোনক নোপোৱালৈকে আন্দিয়ই তেওঁক বিচাৰিছিল। তাৰ পিছত তেওঁ তেওঁৰ দোষ্ট ইউহোন্নাব সৈতে যি মহাৰত্ত আৰিষ্কাৰ কৰিছে, সেই কথা তেওঁক কৈছিল, “আমি মছীহুক পালোঁ” (ইউহোন্না ১:৪১)। এই উক্তিয়ে নাজাতৰ উপায়টিক পৰিবেষ্টন কৰে। যিজনে দৈছা মছীহুক পায়, তেওঁ সকলোকে পাইছে আৰু অন্য কোনো ব্যক্তিক তেওঁৰ আৰু প্ৰয়োজন নাই। দৈছা মছীহুহৈ সেই ব্যক্তি যাৰ সম্বন্ধে দাউদে কৈছিল, “মাবুদ মোৰ বৰক্ষক, মোৰ অভাৱ নহৰ” (জরুৰ ২৩:১)। **তেৱেই বাট, সত্য ও জীৱন** (ইউহোন্না ১৪:৬)। যিজনে এই তিনিটা পায়, তেওঁ সকলো পাইছে। আন্দিয়ই কেৱল কথাতে সন্তুষ্ট নাছিল, কিন্তু কাৰ্যৰে কথাৰ অনুসৰণ কৰিছিল, কাৰণ তেওঁ তেওঁৰ ককায়েকক দৈছা মছীহুর ওচৰত লৈ আহিছিল। যিসকলে সঁচাকৈয়ে দৈছা মছীহুক লাভ কৰে, তেওঁলোকে ঘনিষ্ঠতমবিলাকৰ পৰা আৰম্ভ কৰি আন সকলোকে আহৰান কৰি দৈছার ওচৰলৈ আনিবলৈ যত্নপৰ হয়, যেনৈকৈ আন্দিয়ই তেওঁৰ ককায়েকক আনিছিল।

চিমোনক দেখা যাত্রে দৈছা মছীহৈ তেওঁৰ স্বৰূপ বুজিব পাৰিছিল। প্ৰকৃততে, এনে কি তেওঁক দেখাৰ আগতেই তেওঁ তেওঁৰ গুনাবলী, তেওঁৰ প্ৰতিভা আৰু তেওঁৰ ভবিষ্যত জানিছিল। প্ৰথম সাক্ষাততে তেওঁ তেওঁক

এটা নতুন নাম দিছিল : পিতৰ (গ্ৰীক), অথবা কৈফা (অৰামীয়) - উভয়ৰে অৰ্থ ‘পাথৰ’। যেতিয়ালৈকে পাক ৰহে পিতৰক পূৰ্ণ কৰা নাছিল, তেতিয়ালৈকে তেওঁ এই নামৰ ন্যায্য দাবীদাৰ হৰ পৰা নাছিল আৰু যেতিয়া তেওঁৰ প্ৰতিভাৰ বহিঃপ্ৰকাশ ঘটিছিল তেতিয়াহে তেওঁক এই নামৰ যোগ্য কৰি তুলিছিল।

পাছদিনা দৈছাই গালীল প্ৰদেশলৈ যাবলৈ ঠিক কৰিলে। ফিলিপৰ লগত দেখা হওঁতেই দৈছাই তেওঁক কলে, “মোৰ পাছে পাছে আহাঁ।” ফিলিপ বৈৰঁচৈদা গাঁৱৰ মানুহ আছিল। আন্দিয় আৰু পিতৰো সেই গাঁৱৰ লোক আছিল। ফিলিপে নথনেলক বিচাৰি ওলিয়াই কলে, “যি জনাৰ বিষয়ে মুছাই শৰীয়তত লিখিলে আৰু নবীসকলেও লিখিলে, আমি তেওঁক পালোঁ; তেওঁ ইউচুফৰ পুতেক নাচৰত গাঁৱৰ দৈছা।” নথনেলে ফিলিপক কলে, “নাচৰতৰ পৰা কোনো উভম বস্ত ওলাব পাৰেনে ?” ফিলিপে তেওঁক কলে, “আহি চোৱা।” দৈছাই নথনেলক নিজৰ ফালে অহা দেখিতেওঁৰ বিষয়ে কলে, ‘চোৱা, এই জন প্ৰকৃত ইস্রায়েলী লোক, এওঁত একো কপট নাই।’ নথনেলে দৈছাক সুধিলৈ, “আপুনি মোক কেনেকৈ চিনিলে ?” উভৰত দৈছাই তেওঁক কলে, ‘ফিলিপে তোমাক মতাৰ আগয়ে, তুমি ডিমৰ গছৰ তলত থাকোঁতেই, তোমাক দেখিলোঁ।’ তাতে নথনেলে দৈছাক কলে, ‘ৰবিব, আপুনিয়েই খোদাৰ পুত্ৰ, আপুনিয়েই ইস্রায়েলৰ বজা।’ দৈছাই তেওঁক কলে, ‘তোমাক ডিমৰ গছৰ তলত দেখিলোঁ, মই এই কথা তোমাক কোৱাৰ কাৰণেই দৈমান আনিছা নে ? ইয়াতকৈয়ো মহৎ মহৎ কৰ্ম দেখিবা।’ পিছত দৈছাই কলে, ‘মই তোমালোকক অতি স্বৰূপকৈ ক ওঁ, তোমালোকে বেহেষ্টৰ দুৱাৰ মুকলি হোৱা আৰু মানুহৰ পুত্ৰৰ ওপৰত খোদাৰ ফিৰিষ্টবিলাকক উঠা আৰু নমা

মরিয়মে ঈছা মছীহক কলে যে, তেওঁলোকৰ অলপো আঙুৰৰ বস নাই। ঈছা মছীহৰ উৎস মরিয়মে জানিছিল বাবে তেওঁ হয়তো আশা কৰিছিল যে, ঈছা মছীহে মানুহবিলাকৰ আগত তেওঁৰ যোগ্যতা প্ৰকট কৰিব। তদুপৰি, তেওঁ তেওঁৰ সন্তান-এই অহংকাৰৰ হেতু তেওঁ হয়তো মানুহবিলাকৰ আগত অলপ শোভনীয় হবলৈ বিচাৰিছিল; অথবা তেওঁ এনেদৰেও ভাৰিৰ পাৰে যে, ঈছা মছীহ আৰু বহু সংখ্যক চাহাৰীৰ উপস্থিতিৰ বাবেই কেনেৰাকৈ আঙুৰ বসৰ নাটনি হৈছিল। ইয়াৰ অন্য কোনো কাৰণে থাকিব পাৰে যি আমি নাজানোঁ।

মৰিয়মৰ নিবেদনৰ প্ৰতি মছীহৰ উভৰে প্ৰকাশ কৰে যে, যিমানখিনি উচিত আছিল তাতকৈ মৰিয়মে বেছি হস্তক্ষেপ কৰিছিল। ঈছা মছীহে তেওঁক কৈছিল, “হে নাৰী, তোমাৰ লগত মোৰ কি কাম? মোৰ সময় এতিয়াও হোৱা নাই” (ইউহোন্না ২:৪)। ঈছা মছীহে জানিছিল-তেওঁৰ নতুন ক্ষমতা, তেওঁৰ সম্মুখৰ নতুন অভিজ্ঞতাসমূহ আৰু পৰিয়ালৰ লগত তেওঁৰ সম্পর্কৰ আসন পৰিবৰ্তন তেওঁক অনুধাবন কৰোৱাৰ বাবে এই কথাখিনি তেওঁৰ আৰু তেওঁৰ মাত্ৰ সম্পর্কৰ মাজত এক প্ৰতিবন্ধকৰ দৰে আছিল, যিহে তেওঁৰ অতীত আৰু ভৱিষ্যতক পৃথক কৰিছিল। তেওঁৰ পৰিচয়াত হস্তক্ষেপ নকৰিবলৈ ঈছা মছীহে তেওঁক শিক্ষা দিবলৈ বিচাৰিছিল। “তোমাৰ লগত মোৰ কি কাম?” এই কথাঘাৰ যেতিয়া ঈছা মছীহে কৈছিল মৰিয়মে তেতিয়া উপলক্ষি কৰিব পাৰিছিল যে, ইমান দিন ঈছাৰ ওপৰত তেওঁৰ যি কৰ্তৃত্ব আছিল, এতিয়া আৰু সেয়া প্ৰযোজ্য নহ'ব। তেওঁ আৰু তেওঁৰ মাতৃ হৈ নাথাকিল আৰু এই কাৰণেই তেওঁ ‘নাৰী’ বুলি তেওঁক সম্মোধন কৰিছিল। ইয়াৰ আগতে ঈছা মছীহে তেওঁৰ ওচৰত শিকিছিল আৰু তেওঁক সন্তুষ্ম কৰি চলিছিল, কিন্তু এতিয়াৰ পৰা মৰিয়মে তেওঁৰ ওচৰত শিকিব লাগিব।

কৰিব (ইউহোন্না ১:৫০,৫১)

মছীহই যে খোদাৰ পুত্ৰ (ইবনুল্লাহ), এই সম্পর্কে আমি তিনিটা সাক্ষ্য পাইছোঁ: তেওঁৰ তৃৰীকাৰ সময়ত আচমানী কৰ্তৃত্ব, তৃৰীকাদাতা ইয়াহিয়া আৰু শেষত নথনেল। কিন্তু ইয়াতেই আমি প্ৰথমবাৰৰ বাবে স্বয়ং মছীহৰ এটা সাক্ষ্য পাওঁ যে, তেওঁ মনুষ্যপুত্ৰ, অৰ্থাৎ ইবনে আদম। অন্যান্য নবীবিলাকেও, বিশেষকৈ হেজকিলেও এই উপাধিটো দিছে (হেজকিল ২:১)। ঈছা মছীহে এই উপাধিত গৌৰ বোধ কৰিছে আৰু তেওঁৰ বাবে সেয়া নিতান্তই হৈয় বুলি ভবা নাই। তদুপৰি, খোদাৰ পুত্ৰ আৰু ইস্রায়েলৰ বজা হিচাপে তেওঁৰ ওপৰত ঈমান অনাৰ বাবে ঈছা মছীহে নথনেলৰ প্ৰশংসা কৰিছিল। এটা যিছা কথা বা কুসংস্কাৰ, এটা প্ৰাণি বা অতিশয়োভিৰ বাবে ঈছা মছীহে কেতিয়াৰা নথনেলৰ প্ৰশংসা কৰিলেহৈতেন নে? খোদাৰ নিন্দামূলক উক্তিক তেওঁ আপতি তাৰিহনেই গ্ৰহণ কৰিলেহৈতেন নে? তেওঁ যদি কেৱল মৰিয়মৰ পুত্ৰ, সামান্য মানুহ মাত্ৰ হলেহৈতেন, তেন্তে ‘ইস্রায়েলৰ বজা’ এই উপাধিটো তেওঁ কেনেকৈ সমৰ্থন কৰিব পাৰিলেহৈতেন?

নথনেলৰ প্ৰতি মছীহৰ উভৰত তেওঁৰ নিজৰ সম্বন্ধে মছীহৰ প্ৰথম সাক্ষ্য আমি দেখিবলৈ পাওঁ। কোনো নাৰী, বছুল বা মানৱ সন্তানে নিজৰ সম্বন্ধে এই কথা ইয়াৰ আগতে কেতিয়াও কোৱা নাছিল। কোনো ন্যায়ৱান বা জানী লোকে যেতিয়া নিজৰ সম্বন্ধে কোনো কথা কয়, তেতিয়া সেই ব্যক্তি সম্পৰ্কিত সত্য অনুধাবনৰ বাবে ই অত্যন্ত তাৎপৰ্যপূৰ্ণ। সেই কাৰণে ঈছা মছীহে কৈছিল, “যদিও মই নিজৰ বিষয়ে নিজে সাক্ষ্য দিছোঁ, তথাপি মোৰ সাক্ষ্য সত্য; কিয়নো মই ক’ৰ পৰা আছিলোঁ আৰু ক’লৈ যাওঁ, তাক মই জানোঁ; কিন্তু ক’ৰ পৰা আছিছোঁ বা ক’লৈ

যাঁও, তাক তোমালোকে নাজানা” (ইউহোনা ৮:১৪)। তেওঁ
যদি মিছা প্রশংসা গ্রহণ করিলেহেঁতেন, তেন্তে তেওঁ আযোগ্য
বা নৈতিকভাবে খুঁতযুক্ত হলহেঁতেন।

কোনো ন্যায়রান ব্যক্তির নিজের সম্বন্ধে উক্ত কথার
গুরুত্ব ইহন্দীবিলাকৰ বুদ্ধি নেতাসকলে বুজি পাইছিল।
সেইবাবে, তেওঁ কোন এই কথা তেওঁলোকে তৃৰীকাদাতা
ইয়াহিয়াক সুধিছিল। ন্যায্যমতে তেওঁ যিমানধিনিৰ
দাবীদাৰ, নিজেৰ সম্পর্কে তেওঁৰ বৰ্ণনা তাতকৈ কম
আছিল। যিজনৰ উক্তি আছিল বিশুদ্ধ সত্য আৰু যিজনে
বুদ্ধিত, সততাত আৰু নয়তাত প্ৰত্যেককে পাৰ
কৰিছিল, সেই মছীহতকৈ তৃৰীকাদাতা ইয়াহিয়া অধিক
উত্তম বা বেছি জানসম্পন্ন বুলি কোনেও বিবেচনা
নকৰিছিল। এই কাৰণে নিজেৰ সম্বন্ধে তেওঁৰ উক্ত
কথাবোৰ ওপৰত আমি সৰ্বাধিক গুৰুত্ব আৱোপ কৰোঁ।

অত্যন্ত স্পষ্ট যে, নিজেৰ বিষয়ে মছীহে যি দাবী
কৰিছিল সেই কথাবোৰ মছীহৰ বাহিৰে অন্য কোনোবাই
কোৱা হলে সেই ব্যক্তিজনে বুদ্ধিমান আৰু ধৰ্মপ্রাণ
ব্যক্তিবিলাকৰ ওচৰত অপমান আৰু অৱজ্ঞা লাভ
কৰিলেহেঁতেন। খ্যাতনামা ইংৰাজ লেখক কাৰ'লাইলৰ
সৈতে আলোচনা কৰোঁতে এজন নাস্তিকে চিন্তাহীনভাৱে
কৈছিল, “মছীহই নিজেৰ বিষয়ে যি দাবী কৰিছিল, সেয়া
মই মোৰ নিজেৰ বিষয়েও কৰ পাৰোঁ, ‘মই আৰু মোৰ
পিতৃ এক।’” শ্ৰদ্ধেয় কাৰ'লাইলে উত্তৰ দিছিল, ‘হয়, কৰ
পাৰা, কিন্তু দুনিয়াই মছীহৰ দৃঢ় ঘোষণাত ঈমান আনিছে।
তোমাৰ ক্ষেত্ৰত সেই কথা কোনে বিশ্বাস কৰিব ?’

আছিছিল সকলো মানুহৰ প্ৰতি খোদাৰ মহববত প্ৰকাশ
কৰিবলৈ। যৃদু হাঁহিৰে তেওঁ ঘোষণা কৰিছিল যে, তেওঁৰ
ইঞ্জিলৰ শুভ বাতৰিৰ স্রষ্টা আৰু বিষয়বস্তু স্বয়ং তেওঁ
নিজে। সামাজিক মিলামিছা, সহভাগিতা আৰু বিশুদ্ধ
আনন্দ পৰিবেশন কৰি তেওঁ ধৰ্মৰ ছবিখন সম্পূৰ্ণ
কৰিছিল। এইবোৰ আত্মিক আনন্দৰ প্ৰতীক আৰু এই
আনন্দ তেওঁৰ ৰাজ্যৰ অন্যতম স্তৰ।

তৃৰীকাদাতা ইয়াহিয়াই ধৰ্মীয় কঠোৰতাৰ
প্ৰতিনিধিত্ব কৰিছিল, যি ক্ষেত্ৰত ঈছা মছীহ আছিল ধৰ্মীয়
ৰহমতৰ দৃষ্টান্তস্বৰূপ। ইয়াহিয়াই মন পৰিবৰ্তন কৰিবলৈ
মানুহক হেঁচা দিছিল, কিন্তু মছীহই তেওঁলোকক অনুতাপ
কৰিবলৈ আমন্ত্ৰণ জনাইছিল। ইয়াহিয়াই মানুহবিলাকৰ
লগত খোৱা-বোৱা নকৰিছিল, কিন্তু ঈছা মছীহে কৰিছিল।
তেওঁ তেওঁলোকৰ ভোজেৰ নিমন্ত্ৰণ গ্ৰহণ কৰিছিল।
ইয়াহিয়াই ছাল আৰু উটৰ নোমৰ চোলা পিন্ধিৰেছিল, কিন্তু
ঈছা মছীহে যিহি সূতাৰ কাপোৰ পিন্ধিৰেছিল। তেওঁৰ
সলীৰবিদ্ধ অৱস্থাত ৰোমীয় সেনাবিলাকে তাৰ কাৰণে
লটাৰী কৰিছিল। তেওঁৰ উপদেশৰ পাতনিত ইয়াহিয়াই
ঘোষণা কৰিছিল, “হে সপৰ বংশ, আগলৈ হব লগা
ক্ৰোধৰ পৰা পলাবলৈ তোমালোকক কোনে বুদ্ধি দিলে”
(মথি ৩:৭) ? কিন্তু ঈছা মছীহে তেওঁৰ উপদেশ আৰম্ভ
কৰিছিল, এই কথা কৈ, “আস্তাৎ দৰিদ্ৰবিলাক ধন্য;
কিৱনো বেহেষ্ট তেওঁবিলাকৰ” (মথি ৫:৩)। ঈছা মছীহৰ
চাহাৰীবিলাকে তেওঁলোকৰ ওস্তাদৰ পদক্ষেপ অনুসৰণ
কৰিছিল আৰু কানা নগৰৰ বিয়াৰ অনুষ্ঠানৰ নিমন্ত্ৰণ গ্ৰহণ
কৰাৰ পিছত তেওঁলোকে ঈছা মছীহৰ লগত তালৈ গৈছিল।

বিয়াৰ উৎসৱ চলি থকাৰ সময়ত আঙুৰৰ বস
শেষ হৈ গৈছিল। বিয়াঘৰৰ মানুহবিলাকৰ লগত তেওঁৰ
ঘনিষ্ঠ সম্পর্কৰ বাবে মৰিয়মে সেই কথা জানিছিল, কিন্তু
অন্য অতিথিবিলাকে সমস্যাটোৰ কথা জনা নাছিল।

সময়ৰ অক্ত্ৰিম হৃদয়ৰ লোকবিলাকে তেওঁৰ ওপৰত দীমান আনিছিল; তেওঁৰ বিৰোধী ইহুদীবিলাকেও একেই প্ৰণয়তা অনুভৱ কৰিছিল, যদিও তেওঁলোকে তাক কেতিয়াও স্থীকাৰ কৰা নাছিল।

পানীক আঙুৰ বসত পৰিবৰ্তন

পানীক আঙুৰ বসত পৰিবৰ্তন কৰাৰ আঁচৰিত কাৰ্যটি এনে এটি কাৰ্য যাৰ কোনো প্ৰাকৃতিক ব্যাখ্যা নাই। ঈছা মছীহৰ এইটো প্ৰথম আঁচৰিত কাৰ্য আছিল, যিটো গালীলৰ কানা নগৰত সংঘটিত হৈছিল। কানা নগৰ ভ্ৰমণৰ সময়ত ঈছা তেওঁৰ ঘাক, ভায়েক আৰু চাহৰীসকলৰ লগত এখন বিয়লে আমন্ত্ৰিত হৈছিল। নাচৰতৰ পৰা কানালৈকে তেওঁলোকে দুঘন্টাৰ পথ খোজকাটি যাব লগা হৈছিল। ঈছা মছীহ তেওঁলোকৰ পৰ্বত ওষ্ঠাদ ইয়াহিয়াৰ দৰে হৰ পাৰে, এই ভাৰি হয়তো ঈছা মছীহে সেই দারাত গ্ৰহণ নকৰিব বুলি তেওঁ আশা কৰিছিল। তেওঁলোকে ভাৰিছিল ঈছা মছীহ তুৰীকাদাতা ইয়াহিয়া আৰু তেওঁৰ মহান পূৰ্বপুৰুষ ইলিয়াছৰ জীৱন পদ্ধতি অনুসৰণ কৰিব, যি সকলে জাগতিক আনন্দ এৰাই চলিছিল আৰু কঠোৰ সন্ধ্যাসী জীৱন যাপন কৰিছিল। তেওঁলোকে হয়তো ভাৰিছিল যে ঈছা মছীহৰ দৰে এজন ধৰ্মীয় নেতৃত্ব সপ্তাহজোৱা এখন বিয়াৰ অনুষ্ঠানৰ পৰা আঁতৰি থাকিব, য'ত আনন্দ-স্ফুর্তিৰ ভাৰধাৰাই অনেক সময়ত ধৰ্মীয় ভাৰধাৰাক আছন্ন কৰি পেলাব।

সমস্ত মানৱ জাতিৰ নাজাতদাতা, তুৰীকাদাতা ইয়াহিয়াৰ দৰে হৰ নোৱাৰে; ‘গুণাহগাৰসকলৰ কাৰণে দোজখৰ অগ্ৰি’ কেৱল এই কথা প্ৰচাৰ কৰি ধৰ্মৰ গুৰুগন্ডীৰ কঠোৰ দিশটো উপস্থিত কৰোৱাৰ উদ্দেশ্যে তেওঁ পৃথিবীলৈ অহা নাছিল। তেওঁক মানৱ জাতিৰ সুখ-দুঃখৰ অংশী হৰ লগা হৈছিল, কাৰণ তেওঁ

মহী তোমালোকক
অতি স্বৰূপকৈ কঞ্চ,
তোমালোকে বেহেস্তৰ
দৰ্জা মুকলি হোৱা,
আৰু মানুহৰ পুণ্যৰ
ওপৰত খোদাৰ
ফিৰিস্তাবিলাকক
উঠা আৰু নমা
দেখিবা।

ইউহোনা ১:৫১

তিনি

ঈছা মছীহৰ প্রথম অলৌকিক কাৰ্য

পাছে তিনি দিনৰ দিনা গালীলৰ কান্না নগৰত এখন বিয়া হৈছিল আৰু ঈছাৰ মাক তাত আছিল। সেই বিয়ালৈ ঈছা আৰু তেওঁৰ চাহাবীসকলোকো দারাত দিয়া হৈছিল। পাছে আঙুৰৰ বস তাকৰ হোৱাত, ঈছাৰ মাকে তেওঁক কলে, “তেওঁবিলাকৰ আঙুৰ বস নাই।” ঈছাই তেওঁক কলে, “হে নাৰী, তোমাৰ লগত মোৰ কি কাম? মোৰ সময় এতিয়া নো হয়।” পাছে তেওঁৰ মাকে চাকৰহাঁতক কলে, “এওঁ তহাঁতক যিহকে কয়, তাকে কৰিবিহাঁক।” সেই ঠাইতে ইহুদী ধৰ্মৰ নিয়ম অনুসাৰে শুচি হবৰ কাৰণে, দুই তিনি মোন পানী ধৰা, এনে ছয়টা শিলৰ মঠীয়া আছিল। ঈছাই সিহাঁতক কলে, “মঠীয়াকেইটা পানীৰে পুৰ কৰা।” তাতে সিহাঁতে সেইবোৰ কাণ্টলৈকে পুৰ কৰিলে। পাছে তেওঁ সিহাঁতক কলে, “এতিয়া উলিয়াই, ভোজৰ গৰাকীৰ তালৈ নিয়াহাঁক।” তাতে সিহাঁতে লৈ গল। ভোজৰ গৰাকীয়ে, আঙুৰ বস কৰা সেই পানী ঘেতিয়া চাকি চালে, তেতিয়া ভোজৰ গৰাকীয়ে দৰাক মাতি কলে, “সকলো লোকে প্রথমতে উত্তম আঙুৰ বসহে দিয়ে; আৰু ভালেমানে খোৱাৰ পাছত, তাতকৈ নৰম দিয়ে; কিন্তু তুমি এতিয়ালৈকে উত্তম আঙুৰ বস ৰাখিলা।” ঈছাই গালীলৰ কান্না নগৰত এই আচঁৰিত চিনৰ আৰম্ভণ কৰি, নিজৰ মহিমা প্ৰকাশ কৰিলে। (ইউহোন্না ২:১-১১)

ঈছা মছীহৰ আচঁৰিত কাৰ্যবোৰ আছিল ৰহমতৰ, অপকাৰৰ উদ্দেশ্যে নহয়। ঈছা মছীহৰ দ্বাৰা সম্পাদিত অলৌকিক কাৰ্যবোৰৰ মাজত দুটাত ক্ষতি বা বৈষয়িক

লোকচানৰ ফল উৎপন্ন হৈছিল, যাৰ উদ্দেশ্য আছিল আমাক আভিক শিক্ষা দান কৰা (লুক ৮:২৬-৩৩; মাৰ্ক ১১:১২-১৪, ২০-২৪)। তেওঁৰ নিজৰ স্বার্থৰ উদ্দেশ্যে মছীহই কেতিয়াও কোনো আচঁৰিত কাৰ্য সম্পাদন কৰা নাছিল—মানুহবিলাকৰ চকু চাট মাৰি ধৰাৰ বাবে বা তেওঁৰ ওপৰত ঈমান আনিবলৈ আকৰ্ষণ কৰাৰ কাৰণেও কৰা নাছিল। তাৰ পৰিবৰ্তে ঈমানদাৰবিলাকৰ ঈমান শক্তিশালী কৰাৰ উদ্দেশ্যেহে তেওঁ সেইবোৰ কৰিছিল, কাৰণ ইহুদীবিলাকক বিশ্বাস কৰাৰ উদ্দেশ্যে আচঁৰিত কাৰ্য কৰিবলৈ তেওঁলোকৰ অনুৰোধক ঈছা মছীহে প্ৰত্যাখান কৰিছিল। তেওঁৰ সম্পাদিত প্রথম অলৌকিক কাৰ্যত তেওঁ তেওঁৰ মহিমা প্ৰকাশ কৰিছিল আৰু তেওঁৰ চাহাবীসকলে তেওঁৰ ওপৰত ঈমান আনিছিল। তেওঁৰ সকলো মোজেজাৰ মাজত গভীৰ অৰ্থ ও আভিক উদ্দেশ্য আছিল। সেইবোৰৰ মাধ্যমেন্দি তেওঁ তেওঁৰ চিঞ্চা, নীতি ও মহৎ শিক্ষাসমূহ, সুন্দৰ ও পবিত্ৰ গুনাবলীবোৰ প্ৰকাশ কৰিছিল। তদুপৰি, তেওঁৰ আচঁৰিত কাৰ্যবোৰৰ বিৱৰণৰ অবিহনে আমি তেওঁৰ গতিবিধি আৰু ভ্ৰমণৰ বহুথিনি কথাই জানিব নোৱাৰিলোঁহেতেন। আকোৰ সকলো মানুহৰ প্ৰতি তেওঁৰ কৰণা বা সহানুভূতিৰ কথাও আমি নাজানিলোঁহেতেন, যিবিলাক তেওঁৰ আৰোগ্য সাধনৰ আৰু হাজাৰ হাজাৰ মানুহক খুওৱাৰ আচঁৰিত কাৰ্যবোৰৰ মাজেন্দি পৰিষ্কৃট হৈছিল। কফৰনাহূমত জষ্ঠৰ বোগীজিনক আৰোগ্য কৰাৰ সময়ত তেওঁ সেইজনৰ পাপ ক্ষমা কৰাৰ ক্ষমতাৰ বহিঃপ্ৰকাশ ঘটাইছিল। মছীহৰ জীৱনৰ পৰা যদি তেওঁৰ আচঁৰিত কাৰ্যবোৰ তাঁতৰাই পেলোৱা হয়, তেন্তে স্বয়ং ইঞ্জিলৰ গঠন-প্ৰকৃতিয়েই ছিন্নভিন্ন হৈ বিৱৰণবোৰ অসংলগ্ন হব। তাৰ বাহিৰেও, তেওঁৰ আচঁৰিত কাৰ্যবোৰে তেওঁ যে বেহেষ্টৰ পৰা নামি আহিছে, এই দাবীকে সমৰ্থন কৰিছে। তেওঁৰ

(নির্বপিত উদ্দেশ্যের) প্রমাণ দিব লাগিব।

ঈছা মছীহে তেওঁর ক্ষমতা বিচার করাৰ অধিকাৰ সেই দুষ্ট লোকবোৰক দিয়াৰ কথাত নতি স্থীকাৰ কৰা নাছিল। তেওঁ তেওঁলোকক কোনো সুযোগ দিয়া নাছিল; তেওঁ সম্পূর্ণ নীৰৱ আছিল। ইয়াৰ অৰ্থ আছিল এই যে, স্বয়ং তেওঁৰ ব্যক্তিত্বই সেই মোজেজা আছিল; দৰাচলতে সেয়ে শ্ৰেষ্ঠতম মোজেজা আছিল। তাক জানিবলৈ বিচাৰিলে তেওঁলোকে তেওঁক হত্যা কৰিব লাগিব আৰু তিনি দিনৰ দিনা তেওঁ মৃতবিলাকৰ মাজৰ পৰা পুনৰুপ্তি হব। তেওঁ কৈছিল, ‘তোমালোকে এই এবাদতখানা ভাঙি পেলোৱা, মই তিনি দিনত তাক তুলিম।’

তেওঁলোকৰ অন্তৰ কঠিন নোহোৱা হলে প্ৰধান ইমামবিলাকে ঈছা মছীহৰ কথাৰ অৰ্থ বুজিব পাৰিলেহৈতেন। নবী ইছায়াৰ এই কথাবোৰৰ প্ৰতিও স্বত্ত্ব মনোনিবেশ কৰিবলৈ তেওঁলোক ব্যৰ্থ হৈছিল:

‘আচমান মোৰ সিংহাসন,
আৰু পৃথিৰী মোৰ ভৰি-পীৰা;
তোমালোকে মোৰ নিমিত্তে
কেনেকুৱা গৃহ নিৰ্মাণ কৰিবা ?
কোন ঠাই মোৰ জিৰণিৰ ঠাই হব ?
কিয়নো এই সকলোকে
মোৰ হাতে নিৰ্মাণ কৰিলে,
এই নিমিত্তে এই সকলো হল,
ইয়াক মাৰুদে কৈছে;
কিষ্ট এজনলৈহে, দুখীয়া, ভগ্ন-চিতীয়া
আৰু মোৰ কালামত কঁপা
এনে ঘানুহলৈহে মই দৃষ্টি কৰিম।’

(ইছায়া ৬৬:১-২)

ৰচুল স্থিফানে উক্ত কথাবোৰ ব্যাখ্যা কৰিছিল,

তেওঁৰ মানবিক পৰিচালনা ঈছা মছীহৰ আৰু প্ৰয়োজন নাছিল। তেওঁৰ এই মনু ভৎসনা মৰিয়ামে ঘানি লৈছিল আৰু সশ্রদ্ধভাৱে তেওঁৰ প্ৰতি বিনয়ী হৈ, তেওঁৰ বাধ্য হৰলৈ চাকৰবিলাকক পৰামৰ্শ দিছিল।

ঈছা মছীহে জানিছিল, অলৌকিক কাৰ্য কৰাৰ সময় হৈ আহিছে। সেই বাবে উপস্থিত লোকবিলাকক তেওঁ তেওঁৰ কাৰ্য ও ক্ষমতা দেখুৱাইছিল। প্ৰত্যেকে, বিশেষকৈ তেওঁৰ চাহাবীসকলে জানিছিল যে, মানৱৰ প্ৰগতি বা নিজকে অবনত কৰা তেওঁ নিজে বাছি লৈছিল, তাক কৰিবলৈ তেওঁক বাধ্য কৰা হোৱা নাছিল। তেওঁ তেওঁৰ উম্মতবিলাকক তেওঁলোকৰ ঈমানত প্ৰতিষ্ঠিত কৰিবলৈ বিচাৰিছিল। তদুপৰি তেওঁ এনে এক খ্যাতি গঢ়ি তুলিবলৈ বিচাৰিছিল, যিয়ে তসংখ্য জনতাক তেওঁৰ শিক্ষা শুনিবলৈ আকৰ্ষণ কৰিব। তেওঁৰ ওপৰত ঈমানৰ দ্বাৰা নাজাত প্ৰহণ কৰিবলৈ তেওঁ তেওঁলোকক আমন্ত্ৰণ কৰিছিল। সমগ্ৰ মানৱজাতিৰ প্ৰতি আৰু তেওঁক পঠোৱা পিতাৰ প্ৰতি তেওঁ তেওঁৰ মহৱত কাৰ্যতঃ প্ৰকাশ কৰিবলৈ বিচাৰিছিল।

নিম্নলিখিত অতিথিৰ বাবে আঙুৰৰ বস কম হোৱাৰ বাবে বিয়াঘৰৰ লোকবিলাক বিৱৰত হোৱাৰ পৰা ঈছা মছীহে বক্ষা কৰিবলৈ বিচাৰিছিল। শিলৰ শূণ্য পাত্ৰৰ পৰা তেওঁ আঙুৰৰ বস তৈয়াৰ কৰিছিল এই কথা প্ৰমাণ কৰিবলৈ যে, সেয়া সাধাৰণ পানীৰ পৰাই তৈয়াৰ কৰা হৈছিল, পানী মিহলোৱা আঙুৰৰ বসৰ পৰা নহয়। তেওঁ ডাঙৰ ডাঙৰ শিলৰ মঠীয়াবোৰ বাছি লৈছিল যাতে বাহিৰৰ পৰা তেওঁ আঙুৰৰ বস আনিছিল এনে কোনো ধাৰণা তেওঁ এৰাব পাৰে। নিজৰ শিষ্যবিলাকক নহয়, কিষ্ট চাকৰবিলাককে তেওঁ তাক পৰিবেশন কৰিবলৈ কৈছিল, যাতে কোনো ভাৰিব নোৱাৰে যে, তেওঁ তেওঁলোকক প্ৰতাৰিত কৰিছে। চাকৰবিলাককে তেওঁ পাত্ৰবোৰ পূৰ্ণ

করিবলৈ কৈছিল যাতে, কোনেও এনে অভিযোগ তুলিৰ নোৱাৰে যে তেওঁলোকে পানীৰ লগত আঙুৰৰ বস মিহলাইছে।

এই আচঁৰিত কাৰ্য নগৰৰ বহু সংখ্যক লোকে প্ৰত্যক্ষ কৰিছিল আৰু তাৰ মাজত সেই চাকৰবিলাকো আছিল যিবিলাকৰ ইতিপূৰ্বে দুছা মছীহৰ লগত সাক্ষাত ঘটা নাছিল। প্ৰতাৰণাৰ বাবে তেওঁলোক প্ৰত্যেকে একমত হৈছিল এনে কথা অকল্পনীয়। এজন দায়িত্বশীল ব্যক্তিয়ে আঙুৰ বসৰ উচ্চ মানৰ যথাৰ্থতা অনুমোদন কৰিছিল। ভোজৰ গৰাকীয়ে সকলোকে জনাই দিছিল যে, এটা অলোকিক কাৰ্য সম্পন্ন হৈছে আৰু সেই সুস্থাদু আঙুৰ বস লৈ মানুহবিলাকে আলোচনা কৰিবলৈ আৰম্ভ কৰিছিল। প্ৰত্যেকে আবিষ্কাৰ কৰিছিল যে দুছা মছীহে এটা মোজেজা সম্পাদন কৰিছে, আৰু ইয়াৰ ফলস্বৰূপে, ‘দুছাই...নিজৰ মহিমা প্ৰকাশ কৰিলে; আৰু তেওঁৰ শিষ্যবিলাকে তেওঁত ঈমান আনিলে’ (ইউহোন্না ২:১১)।

ৰচুল ইউহোন্নাই একমাত্ৰ ব্যক্তি যিজনে এই ঘটনাটো বৰ্ণনা কৰিছে আৰু দুছা মছীহৰ সম্বন্ধে তেওঁ কৈছে, ‘আৰু যি যি হল, সেইবোৰৰ এটাও তেওঁৰ বিনে নহল’ (ইউহোন্না ১:৩)। তেন্তে, প্ৰাকৃতিক প্ৰক্ৰিয়াত যিজনে আঙুৰ-লতাৰ মাজত পানীক আঙুৰ-বসত পৰিণত কৰিব পাৰে, তেওঁ অলোকিক উপায়েৰে পানীক আঙুৰ বসত পৰিণত কৰিব পাৰে—ইয়াত বিস্মিত হোৱাৰ কোনো হেতু নাই।

মানুহবিলাকে আচঁৰিত কাৰ্যটোৰ অকৃত্ৰিমতা সম্বন্ধে সুনিশ্চিত আছিল, কাৰণ তেওঁলোকে সেই আঙুৰ বস দেখিছিল, চাকি চাইছিল আৰু তাৰ ঘ্ৰাণ লৈছিল। এই আচঁৰিত কাৰ্যই মছীহৰ কাৰ্যৰ দৰ্শনটি ব্যক্তি কৰে, কাৰণ তেৱেই সেই ব্যক্তি যিজনে উত্তমক সৰ্বোত্তমত বৰ্ণনাৰ্থিত কৰে। তোৰাতৰ শৰীয়তক তেওঁ বহুমতৰ

পাৰিছিল, অথবা এনে ধৰণৰ কাম কৰিবলৈ আৰম্ভ কৰিতাক কেনেকৈ তেওঁৰ পক্ষে সফলভাৱে শেষ কৰা সম্ভৱ হৈছিল? তাৰ উত্তৰ হল এই—মানুহবোৰৰ বিবেকে তেওঁক সফল হৰলৈ সহায় কৰিছিল, কাৰণ পাপীবিলাক তেওঁলোকৰ নিজ বিবেকৰ আৰু অন্যান্যবোৰৰ আগত স্বভাৱতে ভীৰু, অথচ এজন ধাৰ্মিক ব্যক্তি সাহসী হৈথাকে। জনীশ্বেষ্ঠ চুলেইমানে কৈছে, “কোনোৱে খেদি নিনিলেও দুষ্ট লোক পলায়; কিন্তু ধাৰ্মিকবিলাকে সিংহৰ দৰে সাহ কৰে” (মেছাল ২৮:১)। এবাদতখানাৰ চলাওঁতাবিলাক আৰু ব্যৱসায়ীবিলাকৰ বিবেকসমূহে দুছা মছীহক তেওঁৰ কাৰ্যত সাহায্য কৰিছিল। সেইবাবে, তেওঁ যেতিয়া কৰ্তৃত্বৰ সৈতে তেওঁৰ পিতৃৰ ঘৰক ব্যৱসায়ৰ ঘৰলৈ পৰিণত কৰাৰ পৰা নিৰস্ত হৰলৈ তেওঁলোকক আদেশ কৰিছিল, তেতিয়া তেওঁলোক তেওঁৰ বশীভূত হৈছিল। তাৰোপৰি, তেওঁৰ সম্পর্কে তুৰীকাদাতা ইয়াহিয়াৰ সাক্ষ্যয়ো এবাদতখানাৰ পৰা ব্যৱসায়ীবিলাকক খেদাই দিয়াৰ তেওঁৰ অধিকাৰক যথাৰ্থ বুলি অনুমোদন কৰিছিল। ইয়াৰ পূৰ্বে ধৰ্মীয় নেতাবিলাকে দুছা মছীহ সম্বন্ধে খা-খৰৰ লবলৈ তুৰীকাদাতা ইয়াহিয়াৰ ওচৰলৈ কেইজনমান প্ৰতিনিধি পঠিয়াইছিল। এনেকুৰাও হৰ পাৰে কানা নগৰত দুছা মছীহে সম্পন্ন কৰা মোজেজা সম্বন্ধে তেওঁলোকে শুনিবলৈ পাইছিল যিয়ে তেওঁৰ ৰহানী ক্ষমতাৰ সত্যতা নিশ্চিত কৰে।

প্ৰধান ইমামসকলে এই কথা কৈ তেওঁৰ কাৰ্যৰ প্ৰতি আপত্তি জনাই সন্তুষ্ট থাকিছিল যে, কোনো নবী খোদা-প্ৰেৰিত ৰচুল নহলে এবাদতখানাৰ বিভিন্ন ব্যৱস্থাদিৰ মাজত হস্তক্ষেপ কৰাৰ তেওঁৰ সাহস নাথাকে। তেওঁ যদি বাস্তৱিকতে তেনে এজন হয়, তেন্তে সকলোৱে আগত এটি চিহ্নৰ কাৰ্যৰ দ্বাৰাই তেওঁক তেওঁৰ আচমানী মিশ্যনৰ

কোরা কথাতো বিশ্বাস করিলে। পাছে ঈদুল ফেচাখৰ সময়ত, তেওঁ জেৰুজালেমত থকাৰ সময়ত, বহু মানুছে তেওঁ দেখুটোৱা আচাৰিত চিন দেখি, তেওঁত ঈমান আনিলে। কিষ্ট ঈছাহি তেওঁবিলাকত নিজৰ বিশ্বাস স্থাপন নকৰিলে, কাৰণ তেওঁ সকলোকে জানিলে। ‘আৰু মানুহৰ বিষয়ে কোনোৱে সাক্ষ্য দিবলৈকো তেওঁৰ প্ৰয়োজন নাছিল; কিৱনো মানুহৰ মনত কি আছে, তাক তেওঁ নিজে জানিলে।’ (ইউহোনা ২:১২-২৫)

ঈছা মছীহ এই কাৰণে ক্ৰুৰু হৈছিল যে, ইহুদী নেতাবিলাকে এবাদতৰ স্থানটিক দস্যুবোৰৰ গহবৰলৈ পৰিণত কৰিছিল। ক্ৰুৰু হৈ ঈছা মছীহে এবাদতখানা পৰিষ্কাৰ কৰিছিল, যি আছিল মানুহৰ অন্তৰ পৰিষ্কাৰ কৰাৰ প্ৰম্ভৰ প্ৰতীক। মানুহৰ অন্তৰেই প্ৰকৃততে খোদাৰ এবাদত-খানা।

খোদাৰ বাকী সকলো লোকৰ পৰা নিজকে পৃথক কৰি যিজনে খোদাৰ এবাদত-খানাক “মোৰ পিতৃৰ ঘৰ” ৰুলি কৈছিল, সেই ব্যক্তিজন কোন আছিল? কোনো নবী, বছুল বা বেহেন্তৰ পৰা নমা কোনো ফিৰিষ্টাই কেতিয়াবা এনে কথা কৈছিল নে? এবাদতখানাৰ ভীৰৰ মাজত থিয় হৈ যি জনে পথ পৰিষ্কাৰ কৰিবলৈ তেওঁলোকক আদেশ দিছিল – সেই ব্যক্তিজন কোন? পৰ্বৰ যি সময়ত বজাৰ একেবাৰে গৰম সেই সময়ত ধৰ্মীয় নেতা আৰু ব্যৱসায়ীবোৰৰ স্বার্থত কেনেকৈ তেওঁ আঘাত কৰিব পাৰিছিল? ৰোমীয় চৰকাৰৰ পৰাক্ৰমৰ দ্বাৰা সমৰ্থন লাভ কৰা সমগ্ৰ ইহুদী জাতিৰ নেতৃত্বৰ প্ৰতি অৱজ্ঞা প্ৰদৰ্শনৰ সাহস তেওঁক'ৰ পৰা পাইছিল? যি স্থানত বহুসংখ্যক ঈমাম আৰু নেতাহি তেওঁলোকৰ ধৰ্মীয় কৰ্তব্যাদি সম্পন্ন কৰিবলৈ প্ৰতিদিনে অহা-যোৱা কৰিছিল, সেই স্থানত ঈছা মছীহৰ পক্ষে এনে ধৰণৰ কাৰ্য কৰা কেনেকৈ সম্ভৱ হৈছিল?

কেনেকৈ ঈছা মছীহে এনে ধৰণৰ কাম কৰিব

নতুন নিয়মত পৰিণত কৰিছে। অনুৰূপভাৱে, পানীৰ তুৰীকাক তেওঁ পাক‘ ৰহৰ তুৰীকাত সম্প্ৰসাৰিত কৰিছে আৰু ধৰ্মীয় নিৰ্দেশনাৰ বাণীবোৰৰ লগত তেওঁ তেওঁৰ উত্মতসকলৰ বাবে নাজাতৰ অনন্তকলীয়া পেয়ালা যুক্ত কৰিছে।

এখন বিয়াঘৰত ঈছা মছীহৰ প্ৰথম অলৌকিক কাৰ্যটি সম্পাদিত হৈছিল। এইদৰে মানৱজাতিৰ প্ৰাচীন বিধান বিয়াৰ অনুশাসনক তেওঁ পৰিত্ৰীকৃত আৰু বিভূষিত কৰিছিল। এদনবাৰীত খোদাই তাক আৰম্ভ কৰিছিল যেতিয়া আমাৰ আদি পিতৃ-মাতৃ সম্পূৰ্ণ নিৰ্দোষ অৱস্থাত আছিল। অন্যান্য সকলো অনুশাসন তেওঁলোকৰ পতনৰ পিছতহে আছিছে। যদিও ঈছা মছীহে নিজে বিয়া কৰোৱা নাছিল, কিষ্ট বিয়াত তেওঁৰ উপস্থিতিয়ে এই সামাজিক বিধানটোৰ প্ৰতি তেওঁৰ সমৰ্থন ব্যুক্ত কৰে। কানাৰ বিয়াঘৰত তেওঁৰ উপস্থিতিয়ে এই কথাখনিৰ যথাৰ্থতা অনুমোদন কৰিছে, “সকলোৱে মাজত বিবাহ আদৰণীয় হওক” (ইৰী ১৩:৪)। বহতে ইয়াৰ বিপৰীত মতো পোষণ কৰে, তেওঁলোকৰ এই ক্ষতিকৰ অভিমতটোৱেও তাক খণ্ডন কৰে যে, মানৱ প্ৰকৃতিৰ দুৰ্বলতাৰ কাৰণে এটা সাবিবৰ উপায়মৰূপ আৰু মানৱ জাতিক মন্দতাৰ পৰা দূৰত বখাৰ উদ্দেশ্যে তাক বিধিবদ্ধ কৰা হৈছে। এই অভিমতৰ লগত এই ধৰণৰ ধাৰণা আছিছে—বিয়াৰ পৰা বিৰত থকা ধাৰ্মিকতা স্বৰূপ। এনে ধৰণৰ ভ্ৰান্ত ধাৰণাৰ ফলত কোনো কোনোৱে বিয়াক অৱজ্ঞা কৰিছিল আৰু কৌমার্যবৃতক উচ্চ সম্মানেৰে তুলি ধৰিছিল। বিয়াঘৰত ঈছা মছীহৰ উপস্থিতিয়ে এনে ধৰণৰ ভ্ৰান্ত ধাৰণাৰ প্ৰতি বিপৰীত ভাৱ ব্যুক্ত কৰে; একেদৰে, আদম আৰু হারাক খোদাই দিয়া এই আদেশেও সেইবোৰৰ প্ৰতি বিৰুদ্ধ ভাৱ প্ৰকাশ কৰে, “তোমালোক বহুবংশ হোৱা আৰু বাঢ়ি বাঢ়ি

দুনিযাখন পরিপূর্ণ করা আৰু তাক বশীভূত কৰা”
(পংয়দায়েশ ১:২৮)।

যিবিলাকৰ বিয়া ‘প্ৰভূত’ হয়, বিশ্বাসীবিলাকৰ সেই প্ৰতিখন বিয়াত ঈছা মছীহৰ উপস্থিতিৰ এটি উত্তম উদাহৰণ কানা নগৰৰ বিয়াঘৰত ঈছা মছীহৰ উপস্থিতিত পোৱা যায়। শেষৰ দিনত আমি মছীহৰ বিবাহৰ মহা উৎসৱ উদ্যাপন কৰিম যিজনে কানা নগৰৰ বিয়াঘৰত পানীক আঙুলৰ বসত ৰূপান্তৰিত কৰিছিল। এই আচমানী ‘দৰা’ই (ঈছা মছীহে) যেতিয়া তেওঁৰ ৰাজকীয় সিংহাসনত বহিব, তেতিয়া সমস্ত ঈমানদাৰক লৈ গঠিত তেওঁৰ প্ৰীতিজনক জামাত হব তেওঁৰ কন্যা। সেই বিয়াৰ ভোজ মাত্ৰ সাত দিন স্থায়ী নহ'ব, কিন্তু অনন্তকাল থাকিব। ‘মেৰ পোৱালীৰ বিয়াৰ ভোজত যোগ দিবৰ বাবে আমন্ত্ৰিতবিলাক ধন্য।’ (প্ৰকাশিত কালাম ১৯:১-১০)

বিয়াক সম্মান কৰিলে আমি পাৰিবাৰিক সম্পর্ককো সম্মান কৰোঁ। ঈছা মছীহ আৰু তেওঁৰ চাহাৰীসকলৰ পৰিচয়াত লাগি থাকিবলৈ তেওঁলোক পাৰিবাৰিক দায়িত্বৰ প্ৰতি কিছু পৰিমাণে অৱহেলা কৰিব লগা হৈছিল। কিন্তু, কিছু পৰিমাণে যেন এই ভাৰসাম্যহীনতাক সংশোধন কৰাৰ উদ্দেশ্যে পাৰিবাৰিক সম্পর্কৰ প্ৰতি তেওঁৰ উচ্চ শ্ৰদ্ধাবোধ প্ৰকাশ কৰিবলৈ তেওঁৰ পৰিচয়াৰ আৰম্ভনিতেই তেওঁ এখন বিয়াৰ অনুষ্ঠানত যোগ দিছিল। একেলগে, আঞ্চিক সহভাগিতাক তেওঁ আৰু উচ্চ, আৰু মহৎ স্থানত স্থাপন কৰিছিল, কাৰণ সেয়ে সৃষ্টিকৰ্তা খোদাৰ লগত মানুহৰ যোগাযোগ ঘটায়; তেওঁলোকৰ নাজাতদাতা মছীহৰ লগত যোগাযোগ ঘটায় আৰু অৱশিষ্ট মানৱ জাতিৰ ভিতৰত যিবিলাক অভিন্ন ঈমানৰ অংশী, সেইবিলাক ৰহানী ভাই-ভনীৰ সৈতে সেয়ে তেওঁলোকক সম্পর্কযুক্ত কৰে।

চাৰি

ঈছা মছীহে এবাদতখানা পৰিষ্কাৰ কৰিলে

তাৰ পাছত ঈছা, তেওঁৰ মাক, ভায়েকহাঁত আৰু চাহাৰীসকলে সৈতে কফৰনাহৰ্মলৈ গল, কিন্তু তাত বেচি দিন নাথাকিল। তেতিয়া ইহুদীসকলৰ ঈদুল ফেচাখৰ সময় ওচৰ হলত, ঈছা জেৰুজালেমলৈ গল। তাতে এবাদতখানাত গৰ, ভেড়া, কবুতৰ বেচা আৰু ধন সলোৱাবোৰক দেখি, তেওঁ জৰীবে এডাল চাৰুক সাজি, গৰ ভেড়াৰে সৈতে সেই আটাইবোৰকে এবাদতখানাৰ পৰা খেদাই দিলে। ধন সলোৱাবোৰ ধন বাকি পেলাই, মেজো লুটিয়ালে আৰু কবুতৰ বেচাবিলাকক কলে, “ইয়াৰ পৰা এইবোৰ লৈ যোৱা; মোৰ পিতৃৰ ঘৰ বেপোৰৰ ঘৰ নকৰিবা।” তেতিয়া, ‘তোমাৰ গৃহলৈ মোৰ যি উৎসাহ সেয়ে মোক গ্রাস কৰিব,’ এই কথা যে লিখা আছে, তাক চাহাৰীসকলৰ মনত পৰিল। তাতে ইহুদীবিলাকে উত্তৰ দি তেওঁক কলে, ‘তুমি যে এইবোৰ কাম কৰিছা, তাৰ বাবে আমাক কি চিন দেখুৱাইছা?’ ঈছাই উত্তৰ দি তেওঁলোকক কলে, ‘তোমালোকে এই এবাদতখানা ভাঙ্গি পেলোৱা, মই তিনি দিনত তাক তুলিম।’ তাতে ইহুদীবিলাকে কলে, “এই এবাদতখানা হয়চল্লিশ বছৰত সজা হল; তুমি নো তাক তিনি দিনতে তুলিবা নে?” কিন্তু তেওঁ নিজৰ দেহ-এবাদতখানাৰ বিষয়েহে এই কথা কৈছিল। এতেকে যেতিয়া তেওঁক মৃতবিলাকৰ মাজৰ পৰা তোলা হল, তেতিয়া, তেওঁ যে এই কথা কৈছিল, চাহাৰীবিলাকে তাক সুৰিৰি, পাক কিতাবত আৰু ঈছাই

ব্যক্তির প্রতি সন্মানত প্রত্যেকে উঠি থিয় হৈছিল। এই বিশিষ্ট পরিদর্শকজনে আলোচনা আবস্ত কৰা আৰু তেওঁৰ আগমণৰ উদ্দেশ্য ব্যক্ত কৰা পৰ্যন্ত ঈছা মছীহ আৰু তেওঁৰ চাহাবীসকলে অপেক্ষা কৰিব লগা হৈছিল। নীকদীমে কথা কোৱাৰ সময়ত ঈছা মছীহৰ প্রতি ব্যক্তিগত শুন্ধা প্ৰদৰ্শন কৰিছিল। তেওঁৰ প্রতি তেওঁ 'ৰবি' শব্দটো ব্যৱহাৰ কৰিছিল যাৰ অৰ্থ ওক (ওষ্টাদ)। ইহুদীবিলাকৰ মাজত এইটোৱেই সৰ্বোচ্চ ধৰ্মীয় খিতাৰ আছিল। ধৰ্মতত্ত্বৰ প্রতিষ্ঠানৰ পৰা উত্তীৰ্ণ হোৱাবিলাকক এই খিতাৰ দিয়া হৈছিল। কিন্তু কোনো ধৰ্মতত্ত্বৰ প্রতিষ্ঠানৰ পৰা উত্তীৰ্ণ নোহোৱা, এনে কি কোনো প্রতিষ্ঠানত ভৰ্তি নোহোৱা এজন যুৱকক নীকদীমে এই খিতাৰটো দিব বুলি কোনেও আশা কৰা নাছিল। তাৰ পিছত নীকদীমে তেওঁৰ স্বীকাৰোক্তি কৰিছিল, “ৰবি, আপুনি যে খোদাৰ পৰা আহা এজন আলেম, তাৰ আমি জানোঁ...।” এই কথা স্বীকাৰ কৰাৰ দ্বাৰাই তেওঁৰ জাতিৰ অন্যান্য ‘ৰবিবিলাক’তকৈ ঈছা মছীহক নীকদীমে আৰু অনেক উচ্চ স্থানত উন্নীত কৰিছিল। এই আলেম, ওষ্টাদসকলে খোদা প্ৰেৰিত নহয়, তেওঁলোকৰ ধৰ্মীয় শাসকবিলাক আৰু শিক্ষাপীঠৰ পৰাহে তেওঁলোকে খিতাৰ লৈছিল। তাৰ পিছত, তেওঁ তেওঁৰ মতটোক প্ৰমাণৰ দ্বাৰাই সমৰ্থন কৰিছিল, এজন জ্ঞানী লোক স্বৰূপে দৃঢ় যুক্তি নাথাকিলে তেওঁ কোনো কথাকে স্বীকাৰ কৰি নলৈছিল। তেওঁকৈছিল, মছীহই যিবোৰ আচৰিত কাৰ্য কৰিছিল, খোদা লগত নাথাকিলে কাৰো পক্ষে সেইবোৰ কৰা সম্ভৱ নহয়। নীকদীমে বিচাৰি উলিয়াবলৈ আহিছিল যে এই নতুন শিক্ষাগুৰৱেই ঈছা মছীহ হয় নে নহয়।

ঈছা মছীহৰ উত্তৰৰ পৰা আমি দেখিবলৈ পাওঁ-নিজৰ সম্বন্ধে নীকদীম গৰ্বিত আছিল আৰু তেওঁৰ

যেতিয়া তেওঁ কৈছিল, “...তথাপি খোদাতালা হাতেৰে নিৰ্মাণ কৰা গৃহত বাস নকৰে” (প্ৰেৰিত ৭:৪৮)। যিবিলাকে ঈছা মছীহৰ উত্তৰ বুজিব পৰা নাছিল, সেয়ে তেওঁলোকক ক্রুদ্ধ কৰি তুলিছিল, কাৰণ ‘তোমালোকে এই এবাদতখানা ভাঙি পেলোৱা’ উক্তিক তেওঁলোকে সম্পূৰ্ণৰূপে খোদাৰ নিন্দা বুলি ধৰি লৈছিল।

এবাদতখানা ভাঙি পেলোৱাৰ সম্বন্ধে ঈছা মছীহে যি কৈছিল সেয়া অৱশ্যে তেওঁৰ চাহাবীসকলৰ বাবেও অতি স্পষ্ট নাছিল। ইহুদীবিলাকে তেওঁক সলীবত হত্যা কৰা আৰু তৃতীয় দিনা মৃতবিলাকৰ মাজৰ পৰা পুনৰুৎস্থিত হোৱাৰ আগলৈকে তেওঁলোকে তেওঁৰ এই কথা বুজিব পৰা নাছিল। পুনৰুৎস্থিত হোৱাৰ পিছতহে বুজিব পাৰিছিল যে এবাদতখানা তেওঁৰ দেহৰ প্ৰতীক স্বৰূপ আছিল। তাৰ পিছৰ পৰাই তেওঁলোকৰ ওষ্টাদৰ ওপৰত তেওঁলোকৰ দৈমান বদ্ধমূল হৈছিল, যদিও তেওঁৰ নিজৰ জাতিয়ে তেওঁক প্ৰত্যাখ্যান কৰিছিল। তেওঁলোকে উপলক্ষি কৰিব পাৰিছিল যে, মানুহবিলাকৰ মুৰব্বীসকলৰ প্ৰতি বিৰোধীতাত তেওঁ যি সাহস দেখুৱাইছিল, সেয়া আছিল নবী দাউদৰ এই উক্তিৰে পূৰ্ণতাস্বৰূপ, ‘কিয়নো তোমাৰ গৃহৰ নিমিত্তে হোৱা মোৰ উৎসাহ-অগ্ৰিয়ে মোক গ্রাস কৰিলে...’ (জৰুৰ ৬৯:৯)।

তিনি বছৰৰ পিছত ঈছা মছীহৰ উত্তৰটো শাসকসকলৰ মনত পৰিছিল, যিটো তেওঁলোকে তেওঁক হত্যা কৰাৰ এটি ওজৰ হিচাপে ব্যৱহাৰ কৰিছিল। তেওঁৰ ওপৰত প্ৰতিশোধলোৱাৰ পিছত একে কথাৰেই তেওঁলোকে তেওঁক বিদ্রূপ কৰিছিল। তেওঁৰ পুনৰুৎস্থান নিৱাবণ কৰিবলৈ পিলাতৰ ওচৰত ঈছা মছীহৰ কৰৰত এজন প্ৰহৰী খুজিবৰ সময়তো তেওঁলোকে একে উদ্বৃত্তি দিছিল। এই কথাবোৰে তেওঁলোকৰ হৃদয়ত ঘৃণাৰ অগ্ৰি প্ৰজুলিত কৰি সেই ভৱিষ্যদ্বাণীৰ পৰিপূৰ্ণতা সাধন কৰিছিল।

যিহেতু এইটোরেই প্রথম ঘটনা য'ত আমি ঈছা মছীহক ক্রুদ্ধ দেখিবলৈ পাওঁ, এই কাৰণে আমি প্ৰশ্ন কৰিব পাৰোঁ, “তেওঁৰ সম্পূৰ্ণ সিদ্ধাতাৰ সৈতে এই ক্ৰোধ কি ধৰণে সংগতিপূৰ্ণ ?” উন্নৰটো হল এই— ক্ৰোধ এটা গুণাহ হব পাৰে, ঠিক যেনেকৈ দয়া এটা অপৰাধ হব পাৰে! পৰিত্ব ক্ৰোধৰ এটা চৰ্ত হৈছে ই সকলো ধৰণৰ স্বার্থপৰ চিন্তা অথবা অশোভনীয়তাৰ পৰা মুক্ত হব লাগিব। বছুল পৌলে কৈছে, “তোমালোকে ক্রুদ্ধ হৈ পাপ নকৰিবা; বেলি মাৰ নৌ যাওঁতেই তোমালোকৰ কোপ শান্ত হওক; আৰু চয়তানক ঠাই নিদিবা” (ইফিটীয় ৪:২৬)। এই পৰিত্ব স্থানখন যেতিয়া অপৰিত্ব কৰা হৈছিল, তেতিয়া আমি ঈছা মছীহক ক্ৰোধান্বিত হোৱা দেখিছোঁ, কাৰণ সেয়া আছিল এই মৰ্জনগতত পৰিত্ব খোদাৰ প্ৰতীকছবি। খোদাৰ নাম, তেওঁৰ গৃহ, তেওঁৰ দিন, তেওঁৰ বাণী আৰু তেওঁৰ খেদমতকাৰীবিলাক পৰিত্ব। পৰিত্ব খোদাৰ কাৰণে তেওঁবিলাকক সন্মান কৰা উচিত। এইবোৰ বিষয় যিবিলাকে পাতলভাৱে গ্ৰহণ কৰিব তেওঁলোক খোদাৰ ক্ৰোধান্বিত পতিত হব, যেনেকৈ এবাদতখানা না-পাক কৰা বিলাকৰ ক্ষেত্ৰত ঘটিছিল।

মছীহৰ ক্ৰোধান্বিত হোৱাৰ আৰু এটি কাৰণ আছিল যে, মানুহবিলাকে অৰ্থ ভাল পাইছিল, যি ইঞ্জিল শৰীফ অনুসৰি সকলো ধৰণৰ মন্দতাৰ উৎস। “ধন-লোভেই সকলো মন্দৰ মূল” (১ তীমথিয় ৬:৯খ)। “যোৰ পিতৃৰ ঘৰ বেপাৰৰ ঘৰ নকৰিবা” ঈছা মছীহৰ এই উক্তিয়ে স্পষ্ট কৰি তুলিছিল যে, ব্যৱসায়িক লাভে তেওঁলোকৰ অন্তৰৰ পৰা খোদাৰ প্ৰতি মহববতক স্থানচুক্যত কৰি পেলাইছিল। “কোনেও দুজনা গৰাকীত খাটিব নোৱাৰে; কিয়নো তেওঁ এজনক ঘিগ কৰি, আনজনক ভাল পাব; নাইবা এজনত আসত্ব হৈ, আনজনক হেয়জ্ঞান কৰিব; তোমালোকে খোদা আৰু

ইহুদীয়ে ঈছা মছীহৰ লগত দেখা কৰিবলৈ আহিছিল। তেওঁৰ খিতাৰ আছিল ‘ইহুদীবিলাকৰ ওষ্ঠাদ’ আৰু ‘ইহুদীবিলাকৰ শাসনকৰ্তা’। সত্তৰজন আলেমেৰে গঠিত ইহুদী শাসন পৰিষদ (ছেনহেডিন)ৰ তেওঁ এজন অন্যতম সভ্য আছিল। মছীহৰ জীৱনত নীকদীম এজন গুৰুত্বপূৰ্ণ ব্যক্তি আছিল, কাৰণ ঈছাৰ শিক্ষাৰ দ্বাৰা প্ৰভাৱিত হোৱা সভ্যবিলাকৰ ভিতৰত তেৱেই প্ৰথম ব্যক্তি আছিল, আৰু মছীহৰ মুখৰ পৰা তেওঁৰ প্ৰথম ধৰ্মীয় ভাষণ উলিওৱাত তেৱেই দায়ী আছিল। ধৰ্মৰ মৌলিক নীতিৰ ওপৰত কেন্দ্ৰীভূত এনে এটি ভাষণ যি কোনো ব্যক্তিবেই কাম্য।

কফৰনাহূমৰ পৰা উভটি অহাৰ পিছত, সেই সন্ধিয়া তেওঁলোকে আতিথ্য গ্ৰহণ কৰা ঘৰত ঈছা মছীহ আৰু তেওঁৰ শিষ্যবিলাকৰ কথা আমি কল্পনা কৰি লব পাৰোঁ। তাত নীকদীম হঠাতে আহি উপস্থিত হোৱাত এক চাঞ্চল্যৰ সৃষ্টি হৈছিল। ফৰীচী হিচাপে তেওঁ তেওঁলোকৰেই এজন আছিল যি সকলে সগৰ্বে তেওঁলোকৰ মূৰৰ আৱৰণ আৰু সাজপাৰৰ অন্যান্য দৃশ্যমান চিহ্নৰ প্ৰদৰ্শন কৰিছিল। তেওঁ যেতিয়া ইফালে সিফালে চলা-ফুৰা কৰিছিল, তেতিয়া তেওঁক মহা সন্মানৰ সৈতে সমৰ্ধনা জনোৱা হৈছিল, কাৰণ তেওঁৰ ব্যক্তিত্বত তেওঁ ঐশ্বৰ্য, জ্ঞান পদমৰ্যদা, নেতৃত্ব আৰু বাস্তৱ উভমতা একত্ৰিত কৰিছিল। ৰাতিৰ অপ্রত্যাশিত সময়ত আহি তেওঁ সেই সাধাৰণ পৰিবেশক সন্মানিত কৰিছিল। তেওঁৰ আগমণে অঞ্চলবাসীক ভীত কৰি তুলিছিল, কাৰণ তেওঁ এজন ফৰীচী আৰু সৰ্বোচ্চ পৰিষদৰ সদস্য আছিল। কেৱল এই কাৰণেই নহয়, বিশেষকৈ তেওঁ আহিছিল ঈছা মছীহে এবাদতখানা পৰিস্কাৰ কৰি প্ৰধান ইমামৰ ক্ৰোধ প্ৰজ্ঞলিত কৰাৰ পিছত।

আমি মনঃ চক্ষুৰে দেখা পাওঁ, এই ধৰ্মীয় কৰ্তৃত্বধাৰী

নে ? মই আপোনাক সঁচাই কৈকেছে, আমি যিহকে জানোঁ, তাবেক কত্ত আৰু যিহকে দেখিলো, তাৰে সাক্ষ্য দিত, কিষ্ট আপোনালোকে আৰুৰ সাক্ষ্য গ্ৰহণ নকৰে। মই আপোনালোক পাৰ্থিব বিশ্বেৰ কথা কলে যদি আপোনালোক বিশ্বাস নকৰে, তেওঁ বেহেঙ্গী বিশ্বেৰ কথা কলে, কেনোকে বিশ্বাস কৰিব ? যিজন বেহেঙ্গৰ পৰা নামি তাৰিহে, সেই মন্দ্যপুত্ৰৰ বাহিৰে আৰু কোনত বেহেঙ্গলৈ উঠা নাই। মৰভূমিত মুছাই যেনোকে সাপটো তুলিছিল, তেওঁকে ইবনে আদমেত উত্তোলিত হবলাগিব, যাতে তেওঁত সীমান অনা সকলোৱে আৰেছী জীৱন পাৰ পাৰে। কাৰণ খোদাই মানুহক ইয়ান মহবত কাৰিলে যে তেওঁৰ একমাত্ পুত্ৰকে তেওঁ দান কৰিলে, যেন মিৰকানাৰ তেওঁত সীমান আনে তেওঁ নষ্ট হয়, কিষ্ট আৰেছী জীৱন পাৰ। খোদাই মানুহক দোষী প্ৰমাণ কৰিবলৈ তেওঁৰ পুত্ৰক দুনিয়ালৈ পৰ্যোৱা নাই, বৰং মানুহে যেন পুত্ৰৰ ধৰাবাহী পুরোৱা নাজাত পাৰ, সেইবাবে তেওঁ তেওঁক পঠাইছে।

বিজনে সেই পুত্ৰৰ তেপৰত সীমান আনে, তেওঁৰ বেগনো শোধ-বিচাৰ নহয়, কিষ্ট যিজনে সীমান অনা নাই তেওঁক দোষী বুলি আগতেই স্থিৰ কৰা হৈ গৈছে, কাৰণ তেওঁ খোদাৰ একমাত্ পুত্ৰৰ তেপৰত সীমান অনা নাই। আৰু সেই বিচাৰ এই যে, দুনিয়ালৈ নুৰ আছিল, কিষ্ট মানুহৰ কৰ্ম মন্দ হোৱাৰ বাবে মানুহে নুৰতৈক অসমকাৰক আৰুক অধিক যিহক মহবত কৰিলো। কিয়নো যিকোনোৱে কু-আচৰণ কৰে, তেওঁ নুৰক ধূগা কৰে। তেওঁৰ কু-কৰ্ম্মবাৰ প্ৰকাশ হৈ পাৰিব বুলি তেওঁ নুৰৰ তেপৰলৈ নাওহে। কিষ্ট যিজনে সত্য কৰ্ম কৰে তেওঁ নুৰৰ তেপৰলৈ আহে, যেন তেওঁৰ কৰ্ম্মবাৰ যে খোদাৰ ইছামতে কৰা হৈছে পৰে প্ৰকাশ পাৰা” (ইতিহাসা তঃ-১-২১)

এক নিষ্ঠৰ বাতি শীকদীম নামেৰে এজন বিশিষ্ট

ধন, এই উভয়তে খাটিৰ নোৱাৰা” (মথি ৬:২৪)। আপোনাৰ কাৰ্যই প্ৰকাশ কৰিব, আপুনি খোদাৰে ন ধনৰ সেৱা কৰে।

এই যুদ্ধত সীছা মছাই হৈছনী নেতাৰিলাৰ ক পৰাভূত কৰিছিল। সমস্ত ঘন্দতাৰ উৎস চয়তানক তেওঁ জয় কৰিছিল। তেওঁলোকে যেনেটিঝু কাৰ্য বিচাৰিছিল সীছা যদিও তাক কৰিবলৈ অশীকাৰ কৰিছিল, তথাপি তেওঁ জেৰকজালেমত কেইচিমান সহায়ক আচাৰিত কাৰ্য সম্পাদন কৰিছিল আৰু আনেক তেওঁৰ নামত সীমান আনিছিল। ইয়াতে তেওঁ সুশী হৈছিল বুলি যি কোনোৱে ধৰাবণ কৰিলৈ পোৱলৈহৈতেন, যদি ইতিহাসাই এই কথা হুজু নকৰিলেহৈতেন, “কিষ্ট সীছাই তেওঁবিলাকত নিজৰ বিশ্বাস হাপন নকৰিলে, কাৰণ (তেওঁ সকলোকে জানিলে,

(ইতিহাসা ২:২৪-২৫)।

ষড়াৰতেই ধৰণা হব, এই মানুহবিলাকৰ বিশ্বাস বুৰুজিগত (মনৰ) বিশ্বাস আছিল, সেয়া আৰুৰ বা অভিষৰ বেগনো শোধ-বিচাৰ নহয়, কিষ্ট যিজনে সীমান অনা নাই তেওঁক দোষী বুলি আগতেই স্থিৰ কৰা হৈ গৈছে, কাৰণ তেওঁ খোদাৰ একমাত্ পুত্ৰৰ তেপৰত সীমান অনা নাই। আৰু সেই বিচাৰ এই যে, দুনিয়ালৈ নুৰ আছিল, কিষ্ট মানুহৰ কৰ্ম মন্দ হোৱাৰ বাবে মানুহে নুৰতৈক অসমকাৰক আৰুক অধিক যিহক মহবত কৰিলো। কিয়নো যিকোনোৱে কু-আচৰণ কৰে, তেওঁ নুৰক ধূগা কৰে। তেওঁৰ কু-কৰ্ম্মবাৰ প্ৰকাশ হৈ পাৰিব বুলি তেওঁ নুৰৰ তেপৰলৈ অন্যবিলাক আৰুকৰি আৰু কোনোৱে উভতি গৈছিল এই কথা আবিষ্কাৰ কৰাৰ পিছত যে, বাজৌন্তিৰ কৰতাৰে এখন হৈছনী বাজৌন্তিৰ কৰিবলৈ তেওঁলোকৰ কোনোৱে উভতি গৈছিল। অন্যবিলাক আৰুকৰি যিহু গৈছিল এই কথা আবিষ্কাৰ কৰাৰ পিছত যে, বাজৌন্তিৰ কৰতাৰে এখন হৈছনী বাজৌন্তিৰ পতিষ্ঠা কৰিবলৈ সীছা মছীহ তজহ আৰু নাছিল। ইঞ্জিল শৰীৰক সুছা মছীহৰ সম্বৰ্ধে এনে এতি সাক্ষ্য দিয়ে যি সাক্ষ্য অন্য কাৰো সম্বৰ্ধে দিয়া হৈৱা নাই আৰু আন্য কোনো মানুহৰ সম্বৰ্ধে সেই কথা কোৱা নাবায় – “মানুহৰ বিশ্বে কোনোৱে সাক্ষ্য দিবলৈকো তেওঁৰ প্ৰয়োজন নাছিল;

কিয়নো যানুহৰ অভৰত কি আছে, তাৰ দেও নিজে
জানিলৈ' (ইউহোনা ২:২৫)। কোনো নবী বা বাচ্চুলৰ সমষ্টো
এনে ধৰণৰ মত্তব্য কোনো কালেই কৰা হৈৱা নাই।
ইয়াৰ পৰা আমি স্পষ্টকৈ বুজিব পাৰো যে, মছীহৰ
তিতৰত আচমানী ও মানবিক প্ৰকৃতিৰ এক গ্ৰীবাৰে
মানৱ-হৃদয় সমষ্টো তেওঁৰ বাস্তৱ উপলক্ষি বহু ঝুগে বুজি
কৰিছিল। আমি দেখিবলৈ পাৰ্য, তেওঁৰ এই তাৰ্জনৰ
পৰা বিমান মাঞ্চল নিৰ্গত হৈছে।

হৈ আশোত,
মোত পাক' দিল সুষ্ঠি কৰা;
মোৰ অঙ্গৰত সুস্থিত বৰহ
পুনৰায় জন্মাবা।
তোমাৰ সমুখৰ পৰা মোক
খাৰিজ নকৰিবা।
তোমাৰ পাক বৰহ

আল জুৰুৰ ৫১: ১০, ১১

ঈছা মছীহৰ লগত নীকদীমৰ সাক্ষাৎ

পঁচ

ফৰীচীসকলৰ মাজত নীকদীম নামেৰে
ইহুনীবিলাকৰ এজন নেতা আছিল। এদিন বাতি দেও
সীছাৰ ওচৰৈল আছি কলে, “বৰিব, আপুনি যে খোদাৰ
পৰা আছা এজন আলেম, তাৰ আমি জানোঁ; কিয়নো
আপুনি যি সকলো আচৰিত কাৰ্য কৰিছে, খোদা লগত
নাথাকিলৈ কোনেত সেইবোৰ কৰিব নোৱাৰে।” ঈছাই
নীকদীমক কলে, “মই আপোনাক সঁচাই কৰেছোঁ,
নতুনকৈ জন্ম নহলে কোনেও খোদাৰ বাজ দেখা পাৰ
নোৱাৰে।” তেতিয়া নীকদীম তেওঁক কলে, “মানুহ বুঢ়
ইলে, কেণ্ঠেক দেও তেওঁৰ আকৌ জন্ম হৰ পাৰে নো? তেওঁ
বিতীয়বাৰ মাকৰ গৰ্তত সোমাই জন্মিব পাৰে নো?”
তিতৰত ঈছাই কলে, “মই আপোনাক সঁচাই কৈছোঁ, জল
আৰু পাক কৰহৰ পৰা জন্ম নাপালে কোনেত খোদাৰ
ৰাজত সোমাৰ নোৱাৰে। মাংসৰ পৰা যি জন্মে, সি মাংস;
আৰু পাক কৰহৰ পৰা যি জন্মে, সি কৰহ।” মই যে
আপোনাক কলোঁ, আপোনালোকৰ নতুনকৈ জন্ম হোৱাৰ
প্ৰয়াজন, তাত আচৰিত নহৰ। বতাহে যি দিশোল ইছা
কৰে, সেই দিশোল বয়, আপুনি তাৰ শব্দ শুনিবলৈ পাৰ,
কিঞ্চনি কৰ পৰা আছ, কলৈল যায়, তাৰ আপুনি নাজানে।
পাক কৰহৰ পৰা জন্ম প্ৰতেক মানুহৰ এনে হয়।”
নীকদীমে ঈছাক পশ্চ কৰিলো, “এইবোৰ কেণ্ঠেক
হৰ পাৰে?” তেতিয়া ঈছাই তেওঁক কলে, “আপুনি
ইস্তৱলীবিলাকৰ আলেম হৈয়োঁ এইবোৰ কথা নাজানে

ছয়

ঈছা মছীহ ও এগৰাকী চমৰীয়া মহিলা

ঈছাই এহুদিয়া প্ৰদেশ এৰি আকোঁ গালীললৈ গল। গালীললৈ ঘোৱাৰ সময়ত তেওঁ চমৰীয়া দেশৰ মাজেন্দি যাৰ লগা হল। তেওঁ চুখৰ নামেৰে চমৰীয়াৰ এখন নগৰলৈ আছিল। ইয়াকুবে তেওঁৰ পুত্ৰ ইউচুফক যি মাটি দান কৰিছিল, এই নগৰখন তাৰেহ ওচৰত আছিল। সেই ঠাইতে ইয়াকুবৰ নাদ আছিল। যাত্রা কৰি কৰি ক্লান্ত হৈ ঈছা সেই নাদৰ ওচৰত বহিল। তেতিয়া প্ৰায় দুপৰীয়া সময়। ঈছাৰ চাহাৰীসকলে খোৱাৰস্ত কিনিবলৈ নগৰলৈ গৈছে; এনে সময়তে চমৰীয়াৰ এজনী মহিলা পানী তুলিবলৈ আছিল। ঈছাই তেওঁক কলে, “মোক অলপ পানী খাৰলৈ দিয়া।”

সেই চমৰীয়া মহিলাই তেওঁক কলে, “মই চমৰীয়া মহিলা। আপুনি ইহুদী হৈ কেনেকৈ মোৰ হাতে পানী খাৰলৈ খুজিছে?” মহিলাজনীয়ে এই কথা কলে, কাৰণ ইহুদী আৰু চমৰীয়াবিলাকৰ মাজত চুৰা-মেলাৰ বাছ-বিচাৰ আছিল। ঈছাই সেই মহিলাজনীক উত্তৰ দিলে, “তুমি যদি জানিলাহেঁতেন, খোদাৰ দান কি আৰু কোনে তোমাৰ ওচৰত পানী বিচাৰিছে, তেতিয়া তুমিয়েই তেওঁৰ পৰা পানী খুজিলাহেঁতেন আৰু তেৱেঁ তোমাৰ জীৱনময় পানী দিলেহেঁতেন।” মহিলাজনীয়ে কলে, “জনাব, পানী তুলিবলৈ আপোনাৰ পাত্ৰ নাই আৰু নাদটোও গভীৰ। তেন্তে সেই জীৱনময় পানী ক'ৰ পৰা পায়? আপুনি আমাৰ পূৰ্বপুৰুষ ইয়াকুবতকৈতো ডাঙৰ নহয়। এই নাদ তেৱেঁই আমাক দিছে। তেওঁ নিজে আৰু তেওঁৰ পুত্ৰবোৰেও এই

নাজাতৰ বাবে তেওঁ তেওঁৰ নিজৰ ধাৰ্মিকতা আৰু বংশ পৰিচয়ৰ ওপৰত নিৰ্ভৰশীল আছিল। তেওঁ অধ্যৱসায়ৰ সৈতে মুছাৰ শৰীয়তো পূৰ্ণ কৰিছিল আৰু কেৱল অৰ্থতেই নহয়, কিন্তু সৎকৰ্মতো তেওঁ ঐশ্বৰান হৈ উঠিছিল। খোদাৰ শৰীয়তত আৰু ধৰ্মীয় আলোচনাত তেওঁ এজন অভিজ্ঞ ব্যক্তি আছিল বাবে মানুহবিলাকে ভাৰিছিল, তেৱেই বেহেস্তী ৰাজ্যৰ পথম হৰ। লোকচক্ষুত তেওঁৰ নৈতিক গুণ আৰু মৰ্যাদাৰ পৰা এনে অনুমান হৈছিল, যেন জানাতত তেওঁৰ বাবে এখন উচ্চ স্থানে অপেক্ষা কৰি আছে।

আমাৰ বিশ্বাস, নীকদীমে ভাৰিছিল, তেওঁ তেওঁৰ কথাত মছীহৰ প্ৰতি গভীৰ সন্মান দেখুৰাইছে। তাৰ পিছত, তেওঁ মছীহৰ পৰা কৃতজ্ঞতা আৰু স্বীকৃতি পাৰলৈ অপেক্ষা কৰিছিল। ঈছা মছীহৰ চাহাৰীবিলাকে নিঃসন্দেহে নীকদীমৰ সাক্ষ্যত গৰ্ববোধ কৰিছিল আৰু আশাৰাদীও হৈ উঠিছিল। কিন্তু এজন বিশ্বস্ত ৰহানী চিকিৎসক কপে ঈছা মছীহে তেওঁৰ সাক্ষাৎকাৰীৰ হৃদয়ত ৰহানী পীড়া ধৰিব পাৰিছিল। তেওঁৰ দ্ৰম দূৰ কৰাৰ উদ্দেশ্যে ঈছা মছীহে তেওঁৰ মনত আঘাত দিবলৈ আৰু প্ৰয়োজনৰ উপযুক্ত গুৰুত্ব প্ৰয়োগ কৰিবলৈ বিচাৰিছিল। নীকদীমৰ সশৰীৰ আৰু অনুকূল কথাবোৰৰ প্ৰতি তেওঁ সঁহাৰি দিয়া নাছিল। তাৰ পৰিবৰ্তে তেওঁ কৈছিল, “মই আপোনাক সঁচাই কৈছোঁ, নতুনকৈ জন্ম নহলে কোনেও খোদাৰ ৰাজ্য দেখা পাৰ নোৱাৰে।” ঈছা মছীহে যেন তেওঁক এই কথাই কৈছিল, “যিহেতু আপুনি ৰহুৰ পৰা জন্ম লাভ কৰা নাই, সেইবাবে আপুনি খোদাৰ ৰাজ্য দেখিবলৈ নাপাৰ।” নীকদীম দ্বিতীয় জন্মৰ বিষয়ে অজ্ঞ নাছিল, কাৰণ তৌৰাতত সেয়া দেখিবলৈ পোৱা যায়। কিন্তু ইহুদীবিলাকে এইটো কেৱল পৰজাতিবিলাকৰ ক্ষেত্ৰত প্ৰযোজ্য বুলি ব্যাখ্যা কৰিছিল, যিবিলাকে ইহুদী

ধর্ম গ্রহণ নকরিলে, চুন্ত নকরিলে আৰু মুছাৰ শৰীয়ত পালন নকরিলে নাজাত পাৰ নোৱাৰে। প্ৰত্যেক ইহুদীয়ে ভাবিছিল তেওঁলোক এইবিলাকৰ অধিকাৰী, সেই কাৰণে নীকদীমে ভাবিছিল তেওঁৰ দ্বিতীয় জন্মৰ প্ৰয়োজন নাই। সেইবাবেই ঈছা মছীহৰ উক্তি নীকদীম হতবুদ্ধি হৈ গৈছিল। তেওঁ ঈছা মছীহৰ এনে ভাষাত উত্তৰ দিছিল যিহে ইয়াৰ সত্যতা সম্পর্কে তেওঁৰ গভীৰ সন্দেহ ব্যক্ত কৰিছিল। তেওঁ ইয়াকেৰে প্ৰকাশ কৰিছিল যে ঈছা মছীহৰ কথাবোৰক তেওঁ দৈহিকভাৱে লৈছিল।

ঈছা মছীহৰ বিষয়ে ইছাইয়াই এইদৰে ভবিষ্যদ্বাণী কৰিছিল, ‘তেওঁ খেতেলা নল নাভাঙ্গিৰ আৰু ধোঁৰাই থকা শলিতাও নুনুমাব...’ (ইশাইয়া ৪২:৩)। এই ভবিষ্যদ্বাণীটিয়ে ঈছা মছীহত পূৰ্ণতা লাভ কৰিছিল যেতিয়া তেওঁ নীকদীমক দ্বিতীয় (নতুন) জন্মৰ ফালে পৰিচালিত কৰিবলৈ চেষ্টা কৰিছিল। তেওঁ নীকদীমৰ ওচৰত প্ৰকাশ কৰিছিল যে বেহেষ্টী বা আচমানী জন্ম পানী আৰু ৰহহ পৰা হয়। পানীৰ দ্বাৰাই তেওঁ ইঙ্গিত কৰিছিল মন পৰিবৰ্তনৰ প্ৰতি যাৰ প্ৰতীক হল পানীত তৃৰীকা গ্ৰহণ। ৰহহ দ্বাৰাই তেওঁ পাক ৰহক বুজাইছিল, যিজনাই আভ্যন্তৰীণ বিশুদ্ধকৰণৰ দ্বাৰাই আৰু তৃৰীকাৰ বাহ্যিক চিহ্নৰ দ্বাৰাই দ্বিতীয় জন্ম সংঘটিত কৰে। আমি যাক ‘পাপ সম্বন্ধে মৃত’ আৰু ধাৰ্মিকতাৰ উদ্দেশ্যে নতুন জীৱন’ বুলি আখ্যা দি থাকোঁ, সেয়া হল ইয়াৰে ফল (ৰোমীয়া ৬ অধ্যায়)। খোদাৰ সন্তানৰ বাহিৰে অন্য কোনো খোদাৰ ৰাজ্যৰ যোগ্য নহয় আৰু তেওঁৰ পৰা নতুন জন্মৰ মাধ্যমৰ বাহিৰে খোদাৰ সন্তান হোৱাৰো অন্য কোনো উপায় নাই। সেয়া কেৱল আত্মিকভাৱেই হব পাৰে, কাৰণ পাক ৰহহ দ্বাৰাহে মানুহে আত্মিকভাৱে জন্ম লব পাৰে।

দ্বিতীয় জন্মৰ সত্যটিক বুজি পোৱাত ব্যৰ্থ হোৱাৰ

বাবে ঈছা মছীহে সম্পূৰ্ণ, তাৎক্ষণিক আৰু বিনামূলীয়া ক্ষমাৰ ঘোষণা কৰিছে। বেহেষ্টী পিতাৰ সাক্ষাতত তেওঁ বিনতিকাৰীসকলৰ অনুৰোধবোৰ মধ্যস্থকাৰীকপে তেওঁলোকৰ পক্ষে অনুৰোধ কৰে।

ৰজা হিচাপে তেওঁ স্বেচ্ছাই মানুহবিলাকৰ হৃদয়ত বাজতু কৰে, তেওঁলোকৰ দুছমনবোৰক পৰাস্ত কৰে আৰু তেওঁলোকক তেওঁৰ অনন্তকলীয়া ৰহানী ৰাজ্যৰ অংশী কৰে। তেওঁ ৰজা নোহোৱা হলে নাজাতৰ বাবে তেওঁৰ ওপৰত দীমান আনিবলৈ তেওঁ মানুহবিলাকক নকলেহেঁতেন। তাৰ পৰিবৰ্তে তেওঁ বৰং কেৱল খোদাৰ ওপৰতেই ঈমান আনিবলৈ কলেহেঁতেন, যিদৰে অন্যান্য নবীবিলাকে কৰিছিল। মানুহৰ মাজত এই দুনিয়াত থকা কালত তেওঁ বস্তগত যিবোৰ আচৰিত কৰ্ম কৰিছিল, নবী, ইমাম ও ৰজা হিচাপে তেওঁৰ ভূমিকাত তেওঁ এতিয়া তাতোকৈও মহত্ত্বৰ আচৰিত কৰ্মবোৰ সম্পাদন কৰি কৈছে:

**“মই আপোনাক
সঁচাই কৈছো,
নতুনকৈ জন্ম নহলে
কোনেও খোদাৰ ৰাজ্য
দেখা পাৰ নোৱাৰে।”**

ইউহোনা ৩:৩

যি প্রাপ্য বুলি নির্ধারিত আছিল ঈছা মছীহ অহার পিছত
সেয়া চিরকালৰ বাবে সম্পাদন কৰিছিল।

নবীৰ্কপে ঈছা মছীহে বেহেস্তী বিষয়ৰ সম্বন্ধে কথা
কৈছে। তেওঁ খোদাৰ ইচ্ছা ও গুনাৱলী আৰু মানৰ
অন্তৰৰ গুণ চিন্তাসমূহ প্ৰকাশ কৰিছিল। এতিয়াও তেওঁ
শিক্ষক যি জনাই নিজ আত্মাৰ দ্বাৰাই মানুহবিলাকৰ
মঙ্গলৰ কাৰণে প্ৰয়োজনীয় বিষয়ত তেওঁলোকক শিক্ষা
দি থাকে। একমাত্ৰ মছীহই সেইজনা, যি জনাই ইমামৰপে
সকলো মানুহৰ পক্ষে দায়িত্ব পালন কৰে, কাৰণ তেৱেই
সকলোৰে পাপৰ বাবে নিজকে কোৰবানীৰপে উৎসর্গ
কৰিছিল। খোদাৰ মেৰৰখীয়া ৰূপে তেৱেই প্ৰত্যেক জনৰ
মুক্তিৰ মূল্য, যেন তেওঁৰ ওপৰত বিশ্বাসকাৰী কোনেও
অনন্ত মৃত্যুৰ অধীন নহয়। মৰ্কভূমিত মুছাৰ ওপৰলৈ
তোলা সাপৰ দৰে নিজকে সলীৰৰ ওপৰত আঁৰি তেওঁ
তাক অৰ্জন কৰিছিল।

“তেতিয়া মুছাই পিতলৰ এটা সাপ বনাই
নিচানন্ধৰপে এডাল খুটিত তুলি ৰাখিলে;
পাছে যেতিয়া সাপে

কোনো মানুহক দংশিলে,
তেতিয়া তেওঁ সেই পিতলৰ সাপলৈ
দৃষ্টি কৰিলত, তেওঁ জীলে।”
(গণনাপুস্তক ২১:৯)

“মৰ্কভূমিত মুছাই যেনেকৈ
সাপটো তুলিছিল,
তেনেকৈ মনুষ্যপুত্ৰও উত্তোলিত হব লাগে,
যাতে তেওঁত ঈমান অনা সকলোৱে
আখেৰী জীৱন পাব পাৰে।”
(ইউহোনা ৩:১৪-১৫)

অনুতাপ আৰু মন পৰিবৰ্তন কৰা প্ৰত্যেক আত্মাৰ

বাবে ঈছা মছীহে নীকদীমক দোষী কৰা নাছিল, কাৰণ
বিষয়টো আভিক আৰু নিগৃত। তেওঁ যদিও সেইবোৰ
বুজিব পৰা নাছিল, তথাপি ঈছা মছীহে আভিক
বাস্তৱতাবোৰক তেওঁক গ্ৰহণ কৰি লবলৈ নিৰ্বিবাদে মানি
লবলৈ কোৱা নাছিল। উপমাৰ যোগেনি বুজাৰলৈ তেওঁ
কৈছিল, ‘বতাহে যি দিশলৈ ঈছা কৰে, সেই দিশলৈ বয়,
আৰু আপুনি তাৰ শব্দ শুনিবলৈ পায়, কিন্তু সি ক’ৰ পৰা
আহে, কলৈ যায়, তাক আপুনি নাজানে। পাক কৰহৰ
পৰা জন্মা প্ৰত্যেক মানুহৰ এনে হয়’ (ইউহোনা ৩:৮)।
এইবোৰ কথায়ো নীকদীমৰ মনৰ সকলো সন্দেহ দূৰ
নকৰাৰ বাবে তেওঁ কৈছিল, “এইবোৰ কেনেকৈ হব
পাৰে ?” এজন শিক্ষিত মানুহ হিচাপে তেওঁ আৰু ব্যাখ্যাৰ
অনুৰোধ জনাইছিল। নীকদীমৰ প্ৰশংস্তোক ঈছা মছীহে সমগ্ৰ
দুনিয়াৰ বাবে অনন্ত আশীৰ্বাদৰ এক মহান বাণীত
পৰিগত কৰিছিল। এটি মদু তিবক্ষাৰবে ঈছা মছীহে তেওঁক
তেওঁৰ অযোগ্যতাৰ সম্বন্ধে সচেতন কৰিছিল, ‘আপুনি
ইহুদীবিলাকৰ আলেম হৈয়ো এইবোৰ কথা নাজানেনে ?’

তাৰপিছত তেওঁ উচ্চাৰণ কৰিছিল প্ৰায় গোটেই দুনিয়াতে
ইঞ্জিল শৰীফৰ আটাইতকৈ তাৎপৰ্যপূৰ্ণ ও সুন্দৰ আয়ত
ৰূপে সমাদৃত সেই সৌঁগালী বাণী:

খোদাই মানুহক ইমান মহবত কৰিলে যে
তেওঁৰ একমাত্ৰ পুত্ৰকে তেওঁ দান কৰিলে,
যেন যি কোনোৱে তেওঁত ঈমান আনে, তেওঁ নষ্ট
নহয়, কিন্তু আখেৰী জীৱন পায়।

(ইউহোনা ৩:৬)

নীকদীমৰ লগত তেওঁৰ আলোচনাৰ আৰম্ভনিতেই
ঈছা মছীহে বেহেস্তী বিষয়াদিৰ সম্বন্ধে ক্ষমতাৰ সৈতে
কথা কোৱাৰ অধিকাৰ দৃঢ়ভাৱে ঘোষণা কৰিছিল। তেওঁ
যি জানে সেই বিষয়ে তেওঁ কথা কৈছিল আৰু যি দেখিছে

তাকে তেওঁ জনাইছিল। “যিজন বেহেস্তৰ পৰা নামি আহিছে, সেই মনুষ্যপুত্ৰৰ বাহিৰে আৰু কোনেও বেহেস্তলৈ উঠা নাই।” গতিকে, যিমানেই নিগৃত যেন নালাগক, বেহেস্তৰ পৰা পুৰ্ণজাত হোৱা সম্পর্কত তেওঁৰ কথা গ্ৰহণ কৰা আৱশ্যক। তেওঁৰ কথাবোৰ এই সত্যৰ ওপৰত প্ৰতিষ্ঠিত যে, পাপীৰ সহজাত হৃদয় পাপ আৰু দুষ্টতাত মৃত্যু। যিহওক, যিসকল বেহেস্তত আছে তেওঁলোক আত্মিকভাৱে জীৱিত। এই কাৰণে, জীৱিতবিলাকৰ মাজত মৃতবিলাকৰ কোনো স্থান নাই আৰু পতিত মানৱ-প্ৰকৃতিৰ আৰু বেহেস্তৰ বিশুদ্ধতাৰ মাজত অলপো এক্য নাই। আমি যদি ধাৰণা কৰি লওঁ যে মানুহে তেওঁৰ পতিত স্বভাৱলৈ বেহেস্তলৈ যাব, তেওঁ কিন্তু তাৰ সকলো বিষয় তেওঁৰ পছন্দমতে দেখিবলৈ নাপাৰ, কাৰণ তেওঁৰ সকলো সুখানন্দ দৈহিক মাত্ৰ। তেওঁ নিজেই তাত থাকিবলৈ নিবিচাৰিব। অনুৰূপভাৱে, বেহেস্তৰ নাগৰিকবিলাকেও তেওঁক গ্ৰহণ নকৰিব, কাৰণ যি জীৱিত মানুহবিলাকে পচা মৃতদেহক ঘৃণা কৰে, তেওঁলোকে তাতকৈও ঘৃণা কৰিব তাৰ কলুষিত স্বভাৱক।

ঈছা মছীহৰ শিক্ষা অনুসৰি প্ৰকৃত ধৰ্ম হল আভ্যন্তৰীণ, বাহ্যিক নহয়। এয়ে হল সেই দুৱাৰ খোলাৰ চাৰিকাঁঠি যাৰ মাজেদি আমি অনুগ্ৰহৰ অৱস্থাৰ পৰা অনন্ত গৌৰৱলৈ পাৰ হৈ যাব পাৰোঁ। খোদাৰ দান অৰ্জনৰ উদ্দেশ্যত আচ্মানী জ্ঞান-আলোকৰ দ্বাৰা আমাৰ মনক, পৰিত্ৰিকৰণৰ দ্বাৰা আমাৰ আবেগসমূহক, নবীকৰণৰ দ্বাৰা আমাৰ ইচ্ছাক আৰু ধাৰ্মিকতাৰ দ্বাৰা আমাৰ জীৱন পদ্ধতিক পৰিবৰ্তন কৰিব লাগিব। এনে ক্ষেত্ৰত যদি আমি সংকৃত নহওঁ তেন্তে আমি বেহেস্তী নগৰী দেখিবলৈ নাপায়।

এয়ে সেই ৰূপান্তৰ যি পৌলক বিশ্বাসকাৰীবিলাকৰ

এই কথা কৰলৈ প্ৰবৃত্ত কৰে, “মোক শক্তি দিয়া জনাত থাকি, মহি সকলো বিষয়ত বলৱান হৈছোঁ” (ফিলিপীয়া ৪:১৩)। এই নবীকৰণৰ মাজেদিয়েই মানুহে পূৰ্বে কৰিব নোৱাৰা কাৰ্য কৰিবলৈ সক্ষম হয়; যেনে শক্তক মহববত কৰা, পৰসেৱাত আত্মানিয়োগ কৰা আৰু মোনাজাত ও আত্মিক বিষয় পাঠত আনন্দ পোৱা।

তথাপি ঈছা মছীহে ঘোষণা কৰিছিল, মানুহবিলাকৰ ওচৰলৈ তেওঁ যি নুৰ লৈ আছে সেয়া সাধাৰণতে গৃহীত নহয়। এই অঙ্গুত সত্যৰ কাৰণটো এই যে, তেওঁৰ কাৰ্যবোৰ অন্ধকাৰত কৰা হয় আৰু সেইবোৰ নুৰৰ উজ্জ্বলতাৰ আগত থিয় হব নোৱাৰে। বিপৰীতক্রমে, ধাৰ্মিক মানুহবিলাকে নুৰক মহববত কৰে আৰু তেওঁলোকৰ কাৰ্যবোৰ উন্মোচিত হোৱা বিষয়ত তেওঁলোক ভীত নহয়, যেন তেওঁলোকৰ কাৰ্যৰ মাজেদি মানুহবিলাকে খোদাৰ হাত দেখিবলৈ পায়।

নীকদীমৰ সৈতে এই প্ৰথম বিশিষ্ট আলোচনাটিত আমি ঈছা মছীহক মনুষ্যপুত্ৰ ৰূপে দেখিবলৈ পাওঁ আৰু একে সময়তে দেখিবলৈ পাওঁ খোদাৰ একমাত্ৰ পুত্ৰ ৰূপে। তদুপৰি, একমাত্ৰ খোদা ৰূপে পৰিত্ৰি ত্ৰিতুৰ তিনি ব্যক্তিত্বৰ উল্লেখো দেখিবলৈ পাওঁ যিয়ে পৰিত্ৰি ত্ৰিতুৰ আৰু খোদাৰ একত্ৰ সত্যটিক সমৰ্থন কৰে। পৰিশেষত, এজন নবী, ইমাম আৰু এজন ৰজা হিচাপে মছীহৰ কাৰ্যৰ এটি ঘোষণা দেখিবলৈ পাওঁ। ইস্রায়েলবিলাকৰ ইতিহাসত অন্য কোনেও কেতিয়াও এই তিনিটা পদমৰ্যদা দখল কৰা নাছিল। নবী, ইমাম আৰু ৰজাবিলাক সকলোৱে ঈছা মছীহৰ প্ৰতি নিৰ্দেশক প্ৰতীকস্বৰূপ আছিল। পৰিত্ৰি অভিষেকৰ দ্বাৰা তেওঁলোক পৰিত্ৰিকৃত হৈছিল আৰু মাজে সময়ে তেওঁলোকক ‘মছীহ’ (অভিষিক্ত) আখ্যা দিয়া হৈছে। তেওঁ আগমনৰ পূৰ্বে এই তিনিটা ভূমিকাৰ পৰা

এ গুলোক সকলোরে ইঞ্জনী আছিল। এতিয়া তেওঁর এজনর নাজাতৰ বাবু তেওঁৰ আন্তরিক ভাৰণা প্ৰকাশ কৰিব বিচাৰিছে যিজন হব নাৰীবিলাকৰ প্রতিনিধি ষষ্ঠপ। এনোকি, পাপৰ আৰু তা-ইঞ্জনীবিলাকৰ প্রতিনিধি ষষ্ঠপ। গভীৰত নিমজ্জিত হেৱাৰ পিছতো অনন্তজীৱী আহাৰ পতি যে তেওঁ অধিক মূল্য দিছিল, চমৰীয়া নাৰীৰ পতি আচৰণ কৰাৰ সময়ত সেই মহীয়ে হাজৰ পতি যে তেওঁ মুল্য দিছিল, চমৰীয়া নাৰীৰ পতি সক্ষম হৈছিল। তেওঁ যে হীনতম ষণগাহগৰিলাৰকা আচৰণ কৰিবলৈ সক্ষম, তাৰেক কাৰ্যতঃ প্ৰকাশ কৰিছিল।

সেই মহীয়ে সামাজিক বাধাৰোৰ উপেক্ষা কৰিছিল আৰু পানী খুজিচ চমৰীয়া তিৰোতাজনীৰ লগত কথা-বাতৰা আৰম্ভ কৰিছিল। এই মহান হীঙ়নী বাবিলৰ চৰণ ন্যাতাৰ কাৰণেই তেওঁ তিৰোতাজনীৰ যি আছিল তাৰেই তেওঁৰ প্ৰয়োজন পূৰ কৰাৰ সুযোগ দিছিল। হীয়াৰ মাজত আৰ্জন কৰিবলাকৰ বাবে তেওঁ এটা আদৰ্শ নুন দিছে। তেওঁৰ দৰে এজনী তিৰোতাৰ পৰা যোনে ধৰণৰ আৰ্শা কৰাৰ সুযোগ দিছিল। হীয়াৰ সুষ্ঠুত নষ্টাস্তি নাছিল। তেওঁৰ দৰে এজনী তিৰোতাৰ পৰা যোনে ধৰণৰ আৰ্শা কৰাৰ পাজৰে, তেওঁৰ দৰে তেওঁৰ উত্তৰণৰ আপুনি ইঞ্জনী হৈ বেঞ্জেনকে মোৰ হাতে পানী থাৰীলৈ শুজিছে?" তেওঁ আচলতে কোন তাৰ তেওঁক বুজেৰাত সহায় কৰিবৰ বাবে তেতিয়া সেই মহীয়ে তেওঁৰ কথা বোৱাৰ সৰ সলাই পেলাইছিল। তেওঁক সেই মহীয়ে তেওঁৰ প্ৰয়োজন নাছিল, কিঞ্চি তিৰোতাজনীৰ তেওঁৰ প্ৰয়োজন আছিল, কাৰণ তেওঁক খেদাৰ দান দিয়াত সমৰ্থ আছিল, কাৰণ তেওঁ তেওঁক খেদাৰ দান দিয়াত সমৰ্থ আছিল, মাত্ৰ তেওঁ যদি তাৰ বিচাবৰে। এই দানতি আছিল জীৱনমন পানীৰ দৰে। তেওঁ বিশ্ময় আৰু বুজাৰ তাৰ্ফমত প্ৰকাশ কৰাত তেওঁ তেওঁক আৰ কৈছিল, হীয়াকৰবৰ নাদৰ পৰা তেওঁ তেওঁ পানী লৰলৈ আহিছে এই পানী তাৰ

নাদৰ পানীয়ই খাইছিল আৰু তেওঁলোকৰ গৰ-ছাগবোৰেও খাইছিল।" তেতিয়া সীছাই কলে, "এই পানী থেৱাৰ প্ৰতিজনৰ তাৰেক পিয়াহ লাগিব। কিঞ্চি মহীয়ি পানী দিয়, তাৰ যি কোনোৰে খায়, তেওঁৰ কেতিয়াত সিয়াহ নালাদিব। বৰং মহীয়ি পানী তেওঁক দিয়, সেই পানী তেওঁৰ অভৰণ তিতৰত অনন্ত জীৱনলৈকে বুৰুৰুৰাই তলাই থকা পানীৰ ভুঁমুক হৰ।" তাতে সেই মাহিলাই তেওঁক কলে, "জনাব, মোৰ পিয়াহ যেন নালাগে আৰু পানী তুলিবলৈ যেন মই ইয়ালো নাহো, এই নিমিত্তে সেই পানী মোক দিয়ক।"

সেই তেওঁক কলে, "তেওঁতে যোৱা, তোমাৰ সামৰ হীয়ালৈ মাতি আনাইগ।" সেই মাহিলাই কলে, "কিঞ্চি মোৰ সামী নাই।" সেই তেওঁক কলে, "ভূমি ঠিকেই কৈছা, তোমাৰ সামী নাই, কাৰণ হীতমাধ্যেই তোমাৰ সামী পঁচজনহৈ গল, আৰু এতিয়া যিজন তোমাৰ লগত আছে, তেওঁ তোমাৰ সামী নহয়। ভূমি সত্য কথাই কৈছা।" তেতিয়া সাহিলাজনীয় সেই কলে, "হজুৰ, মই এতিয়া বুজিব পাৰিবলোঁ আপুনি এজন নবী। আৰ্শাৰ পূৰ্বপুৰুক্ষবিলাকে এই পৰ্বতত এবাদত কৰিছিল, কিঞ্চি আপোনালোকে কয়, যত যানুহে এবাদত কৰা উচিত, সেই হাই জেৰকজোলৈ নাগৰতহে আছে।"

সেই তেওঁক কলে, "হ নাৰী, মোৰ কথাত বিশ্বাস

কৰা, এন সময় আহিছে যি সময়ত তোমালোকে পিতা-খোদাৰ এবাদত এই পৰ্বততো নকৰিবা নাইবা জেৰকজোলমতো নকৰিবা। তোমালোকে যিহক নাজনা তাৰ এবাদত কৰা, কিঞ্চি আমি যিহক জোনো, তেওঁৰেই এবাদত কৰোঁ, কাৰণ ষণগাহৰ পৰা উদোৱ পোৱাৰ উপায় ইঞ্জনীবিলাকৰ মাজৰ পৰাই আহিছে। কিঞ্চি এনে সময় আহিছে, এন কি, এতিয়াই সেই সময় আহিছে,

সত্যবে পিতার এবাদত করিব। কিয়নো পিতায়ো এনেকুৱা এবাদতকাৰী বিলাককে বিচাৰে। খোদা কহ; আৰু যিবিলাকে তেওঁৰ এবাদত কৰে, তেওঁলোকে কহেৰে আৰু সত্যবে সেই এবাদত কৰিব লাগে।” তেতিয়া সেই মহিলাজনীয়ে কলে, “মই জানোঁ, মছীহ, যিজনক শ্ৰীষ্টি বোলা হয়, তেওঁ আহিব। সেই জন যেতিয়া আহিব, তেতিয়া আমাক সকলো কথা জনাব।” ঈছাই তেওঁক কলে, “তোমাবে সৈতে কথা-বাৰ্তা হোৱা, যয়েই সেই জন।” (ইউহোনা ৪:৩-২৬)

ঈছা মছীহ এহুদিয়াৰ পৰা গালীলালৈ গৈছিল। তেওঁৰ বাবে সহজতম আৰু চমু পথ আছিল চমৰীয়াৰ মাজেদি, যি এহুদিয়া (য'ত জেৰুজালেম অৱস্থিত আছিল) আৰু গালীলৰ (য'ত তেওঁৰ ঘৰ আছিল) মাজত অৱস্থিত আছিল। চমৰীয়াৰ মাজেদি যাব লাগিব বুলিয়েই তেওঁ এই পথটো বাছি লৈছিল। ইহুদী আৰু চমৰীয়াবিলাকৰ মাজত বিৰাজমান সম্পর্কৰ প্ৰকৃতিগত কাৰণতে তেওঁলোকৰ মাজৰ ঘূণা সকলো সময়তে বাঢ়িয়েই আছিল। ইহুদীবিলাকে চমৰীয়াবিলাকক না-পাক বুলি বিবেচনা কৰিছিল। বাধ্য কৰা নহলে তেওঁলোকে চমৰীয়াবিলাকৰ লগত উঠা-বছা নকৰিছিল, কথা নাপাতিছিল আৰু তেওঁলোকৰ এলেকাৰ মাজেদিও ন'গৈছিল। ইহুদীবিলাকৰ ওচৰত “চমৰীয়া” শব্দটো এটি অপমান বুলি পৰ্যবসিত হোৱাৰ আগলৈকে এই দুই দলৰ মাজত অনেক সংঘৰ্ষ আৰু নাশকতামূলক কৰ্ম সংঘটিত হৈছিল। ঈছা মছীহ সংকীৰ্ণমন্যতাৰ বিৰুদ্ধে আছিল আৰু তেওঁৰ চাহাৰীসকলৰ মাজৰ পৰা গোঢামি আৰু ধৰ্মান্বতা নিৰ্মূল কৰিব বিচাৰিছিল বাবেই তেওঁ চমৰীয়াৰ মাজেদি যোৱাৰ সিদ্ধান্ত লৈছিল। ইস্রায়েলীবিলাকৰ ওচৰত যিবিলাক ভিন্ন দেশী, ঈছা মছীহে যাত্রাৰ পথত তেওঁলোকৰ মাজত

সেই লজ্জা দূৰ কৰিছিল যি এদন উদ্যানত হাৱাৰ পতনৰ পিছৰ পৰা যুক্ত হৈছিল। তেওঁৰ পৰিচয়াৰ বছৰবোৰত, সলীৰৰ ওপৰত আৰু তেওঁৰ পুনৰুত্থানত ঈছা মছীহে নাৰীবিলাকৰ প্ৰতি সম্মান প্ৰদৰ্শন কৰিছিল – যিবিলাকে আকৌ তেওঁলোকৰ ফালৰ পৰা ধৰ্মীয় উহসাহত আৰু নাজাতদাতাৰ প্ৰতি বিশ্বস্তাত অধিকাৎশ পুৰুষক পিছ পেলাই গৈছে বুলি প্ৰমাণ কৰিছিল।

চমৰীয়া মহিলাজনী গুণাহগাৰ আছিল। তেওঁৰ প্ৰতি মনোযোগ দিয়াত, বহি তেওঁৰ লগত কথা পতাত ঈছা মছীহ কিয় সম্মত হৈছিল? হজৰত পৌলে প্ৰশ্ন কৰিছিল, “...ধাৰ্মিকতা আৰু অধৰ্ম পৰম্পৰৰ কি সম্পর্ক? আন্ধাৰে সৈতে নূৰৰ বা কি সম্বন্ধ?” (২ কৰিষ্টীয় ৬:১৪-১৫) ? কিন্তু আমি ঈছা মছীহৰ নীতি বুজিব পাৰো যি জনাই কৈছিল, “যি হেৰোল, তাক বিচাৰি ৰক্ষা কৰিবলৈ মানুহৰ পুত্ৰ আহিল” (লুক ১৯:১০)। কৰতোলা মথিৰ ঘৰত অৱস্থান কালত তেওঁ আৰু কৈছিল, ‘মই ধাৰ্মিকক নহয়, কিন্তু মন পালটাৰলৈ, পাপীকহে নিমন্ত্ৰণ কৰিবলৈ আহিছোঁ’ (লুক ৫:৩২)। কোনোৱে চিকিৎসকৰ ওচৰলৈ যোৱাৰ কাৰণটো হৈছে তেওঁৰ অসুস্থতা, তেওঁৰ সুস্থতাৰ কাৰণে নহয়। চিকিৎসকে ৰোগত কষ্ট পোৱাৰিলাকৰ প্ৰতি মনোযোগ দিয়ে, স্বাস্থ্যৱানবিলাকৰ প্ৰতি নহয়। অসুস্থতাত সঞ্চাটাপনবিলাকৰ প্ৰতি তেওঁ আৰু বেছি মনোযোগ দিয়ে।

প্ৰাথমিকভাৱে ঈছা মছীহে মনোযোগ নিবন্ধ কৰিছিল যুবকবিলাক, দৰিদ্ৰবিলাক আৰু সহজ সৰল মানুহবিলাকৰ প্ৰতি যিবিলাকৰ অধিকাৎশই আছিল তেওঁৰ আহৰায়ত চাহাৰীসকলৰ প্ৰতিনিধিষ্ঠৰণ। তাৰ পিছত তেওঁ মনোযোগ দিছিল নীকদীমৰ নাজাতৰ প্ৰতি যিজন আছিল এজন বৃদ্ধ বিতৰশালী আৰু ধৰ্মীয় আলেম।

লগত কথা পাতিবলৈ বিচাৰিব নোৱাৰে। কিন্তু ঈছা মছীহ এই চমৰীয়াৰ আঙ্গীক মহবত কৰিছিল, ঠিক যিদৰে তেওঁ এজন ইহুদীৰ আঙ্গীক মহবত কৰিছিল, কাৰণ তেৱেই সকলোৰে স্টো, নাজাতদাতা আৰু বিচাৰক। যিজনে মহবত কৰে আৰু যিজনে ঘৃণা কৰে, এই দুটিক ঈছা মছীহে বেলেগ কৈ নাচায়, কাৰণ তেওঁ প্ৰত্যেকজনৰে নাজাত কৰিবলৈ চায়। ঈছা মছীহ নাৰীবিলাকৰ প্ৰতি ইহুদীবিলাকৰ অৱজাৰ অংশীদাৰ নাছিল, তেওঁ নাৰীবিলাকক গভীৰভাৱে শ্ৰদ্ধা কৰিছিল। ধৰ্মত যি প্ৰয়োজন সেয়া হল এই- হৃদয়ত বিশ্বাস, মনত শৰীয়তৰ শাসন আৰু আচৰণত মৰ্যদাৰোধ।

নাৰী-পুৰুষ নিৰ্বিশেষে, ঈছা মছীহে সমগ্ৰ মানৱজাতিৰ নাজাত আকাঙ্খা কৰে আৰু সেই কাৰণেই তেওঁ চমৰীয়া মহিলাজনীক উপেক্ষা কৰিব পৰা নাছিল। তেওঁ কৃচ্ছসাধক তুৰীকাদাতাৰ দৰে নাছিল যিজন মানুহবিলাকৰ বীতিনীতিত আবন্ধ আছিল, যিয়ে তেওঁক নাৰীবিলাকক এৰাই চলিবলৈ বাধ্য কৰিছিল। তেওঁ বৰং তেওঁলোকক তেওঁৰ অনুগামী হবলৈ, তেওঁক সন্মান কৰিবলৈ আৰু তেওঁলোকৰ সম্পদেৰে তেওঁৰ সহায়তা কৰিবলৈ অনুমতি দিছিল। এই চমৰীয়া নাৰীৰ লগত সাক্ষাতৰ যোগেন্দি ঈছা মছীহে নাৰীবিলাকৰ মন পৰিবৰ্তনত তেওঁৰ গভীৰ আগ্ৰহ প্ৰমাণ কৰিছে। মানৱ ইতিহাসৰ আৰম্ভনিত চয়তানে যেনেকৈ হারাক পতিত কৰাত কৃতকাৰ্য হৈছিল, তেওঁৰ পৰিচয়াৰ সূচনাত ঈছা মছীহো হারাৰ কন্যাবিলাকক উন্নীত কৰিছিল। মছীহীয়াতৰ অন্যতম বৈশিষ্ট্যবাহী উপাদান হল এই যে, ই নাৰীক সামাজিকভাৱে, নৈতিকভাৱে আৰু আত্মিকভাৱে উচ্চ সন্মানত স্থাপিত কৰে। কুমাৰী মৰিয়মৰ গৰ্ভত জন্মগ্ৰহণ কৰি ঈছা মছীহে নাৰী জাতিৰ

আত্মিক বীজ ৰূপন কৰিবলৈ সচেষ্ট আছিল আৰু তেওঁৰ চাহাৰীসকলক নিশ্চিত কৰিব বিচাৰিছিল যে, খোদাৰ বাজ্য কেৱল ইৱাহীমৰ বংশধৰণিলাকৰ বাবেই সংৰক্ষিত নহয়।

শিখিমৰ ভিতৰেনি আৰু এৰাল ও গেৰিছিম পৰ্বত দুটিৰ মাজেনি যি প্ৰধান পথ গৈছিল, সেই বাটৰ কাষত ইয়াকুবৰ নাদ নামেৰে এটা নাদ আছিল। সেই ঘটনাৰ পিছৰ পৰা এইটোৱে প্ৰসিদ্ধি লাভ কৰিছে। ঈছা মছীহ কুণ্ঠ হৈ পৰাৰ বাবে সেই নাদৰ পাৰত বহিছিল আৰু তেওঁলোকৰ নিজৰ বাবে খাদ্য কিনাৰ উদ্দেশ্যে তেওঁৰ চাহাৰীসকলক চুখৰ নগৰলৈ পঠিয়াহৈছিল। ইয়াৰ পৰা আমি এই সিঙ্কান্তলৈ আছোঁ যে, তেওঁৰ আৰু তেওঁৰ চাহাৰীসকলৰ অৱস্থা দৰিদ্ৰ হোৱা সত্ত্বেও ঈছা মছীহে তেওঁৰ জীৱন নিৰ্বাহৰ কাৰণে সকলো সময়তে অন্যৰ আতিথেয়তাৰ ওপৰত বা অন্যৰ ওচৰত হাত পাতাৰ ওপৰত নিৰ্ভৰ নকৰিছিল। তেওঁক মহবত আৰু সন্ম্যান কৰাবিলাকে তেওঁক যি অৰ্থ দিছিল, তেওঁ তাক খৰচ কৰিছিল আৰু এইবোৰ টকা-পইচা তেওঁ তেওঁৰ এজন চাহাৰীৰ হাতত দিছিল।

সেই সময়ত তেওঁ কুণ্ঠি, ক্ষুধা আৰু তৃষ্ণাৰ অভিজ্ঞতা লাভ কৰিছিল যাতে তেওঁ আমাৰ দুৰ্বলতাবোৰ বুজিব পাৰে। কোনোৱে হয়তো প্ৰশ্ন কৰিব পাৰে, “তেওঁৰ আৰু তেওঁৰ চাহাৰীসকলৰ ক্ষুধা নিৰুতিৰ কাৰণে ঈছা মছীহে কিয় এটা আচৰিত কাৰ্য সম্পাদন কৰা নাছিল ?” উত্তৰটো হল এই, য'ত স্বাভাৱিক উপায় লভ্য, তাত আচৰিত কাৰ্যৰ কোনো প্ৰয়োজন নাই। নিজৰ উপকাৰৰ বাবে ঈছা মছীহে এটাও আচৰিত কাৰ্য সম্পাদন কৰা নাছিল। মৰুভূমিত ঈছা মছীহ যেতিয়া ভুকাতুৰ হৈছিল, তেতিয়া তাত ক্ষুধা নিৰুতিৰ কোনো স্বাভাৱিক উপায় লভ্য নাছিল। তথাপি ঈছা মছীহে তেওঁৰ নিজৰ সাহায্যৰ অৰ্থে

আচরিত কার্য সম্পাদন কৰা নাছিল। আমাক জনোৱা হৈছে, ফিৰিষ্টবিলাকে আছি তেওঁৰ খোদমত কৰিছিল।

ঈছা মছীহ যি সময়ত তেওঁৰ চাহাৰীসকলৰ বাবে অপেক্ষা কৰি আছিল, তেতিয়া ওচৰৰ এলেকাৰ পৰা এজনী মহিলাই ইয়াকুবৰ নাদৰ পৰা তেওঁৰ কলহ ভৰাই পানী নিবলৈ আছিল। হব পাৰে তেওঁ ইয়াৰ পানী পৰিত্ব বুলি বিবেচনা কৰিছিল বুলি এই নাদলৈ অহাই শ্ৰেয় বুলি ভাৰিছিল। সম্ভৱতঃ তেওঁ তেওঁৰ নগৰত ঘূণিত আৰু উপেক্ষিত আছিল আৰু সেইবাবে তেওঁৰ নিজৰ মানুহবোৰক এৰাই চলিবলৈ বিচাৰিছিল। নাদৰ পাৰত এজন ইহুদীক বহি থকা দেখি তেওঁ নিশ্চয় বিৰক্ত হৈছিল, বিশেষকৈ যেতিয়া তেওঁৰ চেহেৰা আৰু পোচাকে তেওঁক এজন ধৰ্মীয় আলেম বুলি নিৰ্দেশ কৰিছিল। সাধাৰণতে এই মৰ্যদাৰ লোকবিলাকে চমৰীয়াবিলাকক অতিশয় ঘৃণা কৰিছিল।

মছীহ আৰু এই মহিলাজনীৰ মাজত যি বিৰাট অন্তৰায় বিৰাজ কৰিছিল, সেইবোৰ আমাৰ মনোযোগ আকৰ্ষণৰ উপযুক্ত:

১। প্ৰথমতে এই মহিলাজনী এজনী চমৰীয়া আছিল আৰু তেওঁ আছিল এজন ইহুদী ধৰ্মীয় আলেম। মহিলাজনী জাতিত ইহুদী আৰু দেওপূজকবিলাকৰ সংমিশ্ৰণ আছিল আৰু জাতিগত বিশুদ্ধতা দাবী কৰা ইহুদীবিলাকৰ ধৰ্মীয় প্ৰতিদ্বন্দ্বী আছিল। তিক্ততম বিবাদবোৰ নিঃসন্দেহে প্ৰকৃতিগতভাৱে ধৰ্মীয়।

বাবিলৰ নিৰ্বাসনৰ পৰা উলটি অহাৰ পাছত ইহুদীবিলাকে এবাদতখানা পুনৰ্নিৰ্মাণত চমৰীয়াবিলাকক অংশগ্ৰহণ কৰিবলৈ দিবলৈ অস্থীকাৰ কৰিছিল। তেওঁলোকে তেওঁলোকৰ প্ৰতি দুৰ্ব্যৱহাৰৰে কৰিছিল। প্ৰতিশোধ স্বৰূপে চমৰীয়াবিলাকে মৰা মানুহৰ হাড় দলিয়াই এবাদতখানা না-পাক কৰিছিল যাৰ ফলত দুই

দলৰ ব্যৱধান আৰু প্ৰশংস্ত হৈছিল। ইহুদীবিলাকে জেৰুজালেমৰ এবাদতখানাত চমৰীয়াবিলাকৰ প্ৰবেশ নিষিদ্ধ কৰিছিল যি কাৰ্যই চমৰীয়াবিলাকক কোৰিছিম পৰ্বতত আৰু এটি এবাদতৰ স্থান বাছি লৱলৈ বাধ্য কৰিছিল; দীৰ্ঘত ইতিহাসৰ কাৰণে সেই স্থানক তেওঁলোকে জেৰুজালেমতকৈও পৰিত্ব বুলি দাবী কৰিছিল। তেওঁলোকে আৰু দাবী কৰিছিল যে খোদাৰ উদ্দেশ্যে কোৰবানী দিয়াৰ উদ্দেশ্যে ইৱাহীমে তালৈকে ইচাহাকক লৈ আছিল।

২। দ্বিতীয় অসুবিধাটো আছিল এই যে, এজনী মহিলা হিচাবে তেওঁ খুব ভালকৈ জানিছিল যে, ইহুদী পুৰুষবিলাকে বিশেষকৈ ধৰ্মীয় আলেমবিলাকে জনসমক্ষে মহিলাবিলাকৰ লগত কথা পতা বা দৃষ্ট হোৱা যিমান বেছি এৰাই চলিছিল, এনে কি তেওঁলোক তেওঁলোকৰ স্ত্ৰী বা ভনী হলেও। প্ৰকৃততে তেওঁলোকৰ এটি মোনাজাতত তেওঁলোকে খোদাক ধন্যবাদ দিছিল এই কাৰণে যে, তেওঁলোকে নাৰীৰূপে নহয়, কিন্তু পুৰুষৰূপে জন্মিছে। তেনেহলে এজনী চমৰীয়া নাৰীৰ প্ৰতি তেওঁলোকৰ তাচিল্য আৰু কিমান বেছি হোৱাৰ কথা!

৩। তৃতীয় প্ৰতিবন্ধকটো আছিল এই-তাই এজনী দ্ৰষ্টা নাৰী আছিল। যিজনীয়ে তেওঁৰ গোটেই জীৱন পাপত কটাইছে আৰু এতিয়াও পাপৰ পাশত আৱৰ্দ্দন আছে। তেওঁক আৰু এজন সন্মানিত ইহুদী আলেমক কাৰো বা কোনোৰ পক্ষে কেনেকৈ একত্ৰিত কৰা সম্ভৱ হয়?

এই তিনিটা বাধাৰ কাৰণে আমাৰ পক্ষে এই কথা কোৱা যথাৰ্থ যে, দীৰ্ঘ পথ খোজকাৰি আছি নাদৰ পাৰত ঈছা মছীহক বহি থকা দেখি মহিলাজনী অতিশয় বিচলিত হৈছিল। তেওঁ তেওঁৰ লগত কথা পাতিব বুলি তেওঁ নিশ্চিতভাৱে আশা কৰা নাছিল; একেদৰে তেৱোঁ তেওঁৰ

ঈছা মছীহৰ আদেশৰ প্রতি চাহাবীসকলৰ বাধ্যতাৰ কাৰণে; আৰু এই কাৰণেই মানুহবিলাকে তেওঁলোকৰ কথালৈ মনোযোগ দিছিল। এজন জনী শ্ৰোতাই প্ৰদত্ত সাক্ষ্যৰ পৰা প্ৰয়োজনীয় উপদেশ আহৰণ কৰিব পাৰে। ব্যক্তিগত সাক্ষ্যৰ সমৰ্থন বৰ্জিত উপদেশ কেৱল দুৰ্বলহে হয়।

ঈছা মছীহ সম্বন্ধে চমৰীয়া তিৰোতাৰ কথাবোৰে ঈছা মছীহৰ ওচৰলৈ আহিবলৈ চুখৰ বাসীবিলাকৰ অন্তৰ প্ৰণোদিত কৰিছিল। বহু দূৰত তেওঁলোকক অহা দেখি ঈছা মছীহে প্ৰতীকী ভাষাত তেওঁৰ চাহাবীসকলক কৈছিল, “‘আৰু চাৰি মাহ হলে ধান দাবৰ সময় হব,’ এই কথা তোমালোকে নোকোৱা নে? চোৱা, মই তোমালোকক কওঁ, তোমালোকৰ চকু তুলি পথাৰলৈ চোৱা, এতিয়াও দাবলৈ বগাহৈছে।” নাজাতৰ সুখবৰ গ্ৰহণ কৰিবলৈ প্ৰস্তুত যিসকল চমৰীয়া লোক আগুৱাই আহিছিল, তেওঁলোকেই আছিল কাটিব পৰা শস্যৰ খেতি। তেওঁলোকক দেখি ঈছা মছীহ অতি আনন্দিত হৈছিল, কাৰণ তেওঁ দেখিবলৈ পাইছিল, তা-ইহুদীবিলাকৰ মাজৰ পৰা মহা-সংগ্ৰহৰ প্ৰথম শস্য এওঁলোকেই আছিল। তেওঁৰ আৰোগ্য সাধনৰ কোনো এটি আচৰিত কাৰ্য দেখিছিল বুলি তেওঁলোক ঈছা মছীহৰ ওচৰলৈ অহা নাছিল, অথবা তেওঁলোকে কোনো পাৰ্থিৰ লাভো বিচৰা নাছিল। সম্পূৰ্ণৰূপে, তেওঁক দেখা পাৰলৈ আৰু তেওঁৰ শিক্ষা শুনিবলৈকে তেওঁলোক আহিছিল। তেওঁলোক আছিল তেওঁৰ পৰিশ্ৰমৰ শস্য যিহেৰে তেওঁ মন পৰিবৰ্তন আৰু ঈমানৰ মাধ্যমেৰে এজনী পাপিষ্ঠা নাৰীক নাজাতৰ পথত চালিত কৰিছিল।

সেই নগৰৰ বহু চমৰীয়া লোকে এই তিৰোতাজনীৰ সাক্ষ্যৰ কাৰণে ঈমান আনিছিল। বহু সংখ্যকে তেওঁৰ সাক্ষাৎ পোৱাৰ আৰু কথা শুনাৰ পিছত ঈমান

পৰা ভিন্ন প্ৰকাৰৰ। জীৱনময় পানীয়ে অনন্ত কালৰ বাবে ত্ৰুষ্ণাৰ নিবৃত্তি কৰে আৰু যিজনে পান কৰে তেওঁৰ ভিতৰত সেয়ে পানীৰ ভূমুকত পৰিণত হয় যি অনন্ত জীৱন পৰ্যন্ত বুৰুৰাই থাকে। ইয়াৰ ফলত, যি জনাই তেওঁৰ ওচৰত প্ৰথম পানী বিচাৰিছিল, তেওঁৰ ওচৰত অনুৰোধ বাখিলে, “জনাব, মোৰ পিয়াহ যেন নালাগে আৰু পানী তুলিবলৈ যেন মই ইয়ালৈ নাহোঁ, এই নিমিত্তে সেই পানী মোক দিয়াক।”

নাজাত গ্ৰহণৰ প্ৰথম চৰ্তটো হল বিবেকৰ জাগৰণ, যাতে গুণাহগাৰে এজন নাজাতদাতাৰ প্ৰয়োজন উপলক্ষ্মি কৰে আৰু প্ৰকৃত অনুতাপ প্ৰকাশ কৰে। এই কাৰণত, তেওঁক আৰোগ্য কৰাৰ আগতে এই চিকিৎসকক আমি তেওঁক আঘাত দিয়া দেখিবলৈ পাওঁ। কি ধৰণৰ আঘাত তেওঁ তেওঁক দিছিল তাৰ পৰাই চিকিৎসকজনৰ দক্ষতা পৰিষ্ফুট হৈছিল। যি ব্যাধিয়ে আক্ৰমণ কৰিছিল, তাৰ পৰা তেওঁ তেওঁৰ দেহক নিৰাময় কৰিছিল। ঈছা মছীহে তেওঁক তেওঁৰ স্বামীক তালৈ মাতি আনিবলৈ কলে। যেতিয়া তেওঁ স্থীকাৰ কৰিলে যে তেওঁৰ স্বামী নাই, তেতিয়া তেওঁ প্ৰকাশ কৰি দিছিল যে তেওঁৰ লজ্জাজনক অতীত আৰু তেওঁৰ বৰ্তমানৰ হীন অৱস্থাৰ জীৱন যাপন সকলোৱেই তেওঁ জানে। তেওঁৰ দয়া তিৰোতাজনীৰ ভ্ৰষ্ট অৱস্থা সম্বন্ধে অজ্ঞতাৰ ফল নাছিল। মছীহৰ ওচৰলৈ আচ্ছাৰক আকৰ্ষণ কৰাৰ এটা উৎকৃষ্ট উদাহৰণ আমি ইয়াৰ মাজত প্ৰতক্ষ্য কৰোঁ। মানুহবিলাকৰ ত্ৰিতীবোৰৰ ওপৰত তিঙ্গ আক্ৰমণ চলাই সকলো সময়ত আমি তেওঁলোকক মছীহৰ বাবে জয় কৰিব নোৱাৰোঁ। কিন্তু আচ্ছাৰ শক্র চয়তান সদা-সতৰ্ক। সি যেতিয়া দেখিলে যে তিৰোতাজনীয়ে নাজাতদাতাৰ কথাত মনোযোগ দিছে, তেতিয়া সি তাৰ অন্যতম প্ৰসিদ্ধ কৌশল অবলম্বন

করিলে; এবাদতৰ সঠিক স্থান সম্পর্কিত ইহুদী আৰু চমৰীয়াবিলাকৰ মাজৰ সাম্প্ৰদায়িক বিতৰ্কৰ প্ৰতি সি তিৰোতাজনীৰ মনোযোগ নিবন্ধ কৰিবলৈ চেষ্টা কৰিছিল। চয়তানে তেওঁক এনে এটি বিতৰ্কৰ ফালে চালিত কৰিছিল যিটোৱে অগণন ধৰ্মানুসাৰীক প্ৰতাৰিত কৰিছে; সেয়া হল এই বিশ্বাস যে ধৰ্ম এনে এটা বন্ধ যিটো কোনোৱে তেওঁৰ পিতৃ-মাতৃৰ পৰা উত্তৰাধিকাৰ সুত্ৰে লাভ কৰে। এইদৰে অনেকেই তেওঁলোকৰ পিতৃ পুৰুষবিলাকৰ পদাক্ষ অনুসৰণ কৰিয়েই সম্প্রস্ত থাকে। যি হওক, তেওঁৰ বিবেক জাগত হোৱাৰ পিছত চমৰীয়া তিৰোতাজনীৰ হৃদয়ত বিশ্বাসৰ জন্ম হৈছিল। এই ইহুদী অচিনাক্ত লোকজনৰ মাজত তেওঁ এজন নবীক দেখিবলৈ পাইছিল, কাৰণ তেওঁ কৈছিল, “হজুৰ, মই এতিয়া বুজিব পাৰিলোঁ, আপুনি এজন নবী।” এই ভাৱে, ধৰ্ম বিষয়ক সত্যটি তেওঁৰ ওচৰত প্ৰকাশ কৰিবলৈ মছীহৰ উদ্দেশ্যে তেওঁ এখন নতুন দুৱাৰ খুলি দিছিল।

সেই মঞ্চৰ পৰা ঈছা মছীহে মৌলিকভাৱে এটি গুৰুত্বপূৰ্ণ ধৰ্মোপদেশ দিছিল। ই সংক্ষিপ্ত আৰু ক্ষমতাপূৰ্ণ আছিল। ইয়াৰ মাজেদি ঈছা মছীহে ঘোষণা কৰিছিল যে, এবাদতৰ ঘৰত বা পৰিত্ব পাত্ৰ আদিত পৰিত্বতাই অৱস্থান নকৰে, কিন্তু অৱস্থান কৰে হৃদয়ত। যি যুগত খোদাৰ এবাদত কেৱল মাত্ৰ বিশেষ বিশেষ স্থানত হৈছিল, মানুহবিলাকে তালৈ তেওঁলোকৰ কোৰবানী উৎসৱ কৰিবলৈ গৈছিল, ঈছা মছীহৰ আগমণত সেই যুগৰ পৰিসমাপ্তি ঘটিছিল। দেওপুজকবোৱাৰ অলীক দেৱতাবোৱাৰ আৰাধনাৰ নিদিষ্ট ঘৰ স্থাপন কৰা হয়, কিন্তু তেওঁ একমাত্ৰ সত্য খোদা, তেওঁ ৰহ আৰু মানুহবিলাকে যিমান দিন পৰ্যন্ত সত্যত ও ৰহত এবাদত কৰে, সিমান দিনলৈকে তেওঁলোকে যি স্থানতেই এবাদত নকৰক কৰিয়া, তেওঁ তেওঁলোকক গ্ৰহণ কৰি থাকে। নবী

কাৰ্য সিদ্ধ কৰাই তেওঁৰ খাদ্য।

ঈছা মছীহক দেখা পাই, তেওঁৰ বাণী শুনি আৰু তেওঁৰ ওপৰত ঈমান আনি চমৰীয়া তিৰোতাজনী ঈমান আনন্দিত হৈছিল যে, নাদৰ পাৰত তেওঁৰ কলহ পেলাই ঈথে তেওঁৰ নগৰবাসীবিলাকৰ ওচৰত সু-সংবাদটো ঘোষণা কৰিবলৈ নিজৰ নগৰলৈ দৌৰি গৈছিল। কিন্তু এজনী পতিতাৰ প্ৰচাৰ কোনে শুনিবলৈ খুজিব? হয়তো তেওঁৰ অন্তৰত যি পৰিৰ্বৰ্তন ঘটিছিল, সেয়া তেওঁৰ মুখৰ চেহেৰাত, অঙ্গীভঙ্গীত আৰু তেওঁৰ কঠস্বৰত প্ৰকাশ পাইছিল। তেওঁৰ নগৰবাসীবিলাকে তেওঁৰ সাক্ষ্যৰ প্ৰতি সন্মান দেখুৱাইছিল যেতিয়া তেওঁ কৈছিল, “মই যি যি কৰিলোঁ, সেই সকলোকে মোক কলে, এনে এজন মানুহক আহি চোৱাইঁক; তেওঁ নো মছীহ নে?” তেওঁ বিচাৰিছিল তেওঁলোকে নিজেই গৈ তেওঁক দেখে আৰু তেওঁৰ কথা শুনে, যাতে তেওঁলোকে এই বিষয়ত তেওঁলোকৰ মন স্থিৰ কৰিব পাৰে। তেওঁ তেওঁৰ সাক্ষ্য দিছিল আৰু ফলাফল তেওঁৰ শ্ৰোতাবিলাকৰ বিবেক ও মনৰ ওপৰত এৰি দিছিল। ইয়াৰ মাজেদি অন্যৰ ওচৰত সুখৰ ভগাই লোৱাৰ এটি উত্তম দৃষ্টান্ত তেওঁ আমাৰ বাবে ৰাখি ঈথে গৈছে। উপদেশ দিয়াতকৈ বৰং উত্তম ব্যক্তিগত সাক্ষ্য দিব পৰাৰ মাজতেই ফলপ্ৰসূ সাক্ষ্যৰ শক্তি নিহিত হৈ থাকে। জনী আআজয়কাৰীয়ে এই কথাই কয়, যি জবুৰ লেখকে কৈছিল, “মাৰুদ যে মেহেৰবান, তাক তোমালোকে আস্বাদন কৰি চোৱা” (জবুৰ ৩৪:৮)।

বেহেষ্টলৈ আৰোহণ কৰাৰ পূৰ্বে ঈছা মছীহে যেতিয়া তেওঁৰ চাহাবীসকলৰ পৰা বিদায় লৈছিল তেতিয়া তেওঁ তেওঁলোকক কৈছিল, তেওঁলোকৰ প্ৰধান কাৰ্য হৰ পৃথিৱীৰ সীমালৈকে তেওঁৰ সাক্ষী হোৱা (প্ৰেৰিত ১:৮)। ইয়াৰ পিছত যি আচাৰিত ফলাফল হৈছিল, সেয়া হৈছিল

কিনি চুখৰ নগৰৰ পৰা উভটি আহাৰ পিছত তেওঁ আৰু
তেওঁৰ সহ-চাহাৰীসকল কিমান আচৰিত হৈছিল, কাৰণ
এজনী অপৰিচিতা চমৰীয়া তিৰোতাৰ লগত তেওঁলোকৰ
মনিবক নিষ্ঠাৰে কথা পাতি থকা দেখিবলৈ পাইছিল।
চাহাৰীসকলৰ বিস্ময়ত আমি অল্পো অবাক নহওঁ। তাৰ
পৰিবৰ্তে পৰিস্থিতি বিবেচনা কৰি, তেওঁলোকৰ আচৰণ
আৰু শোভনীয়তা বক্ষাৰ বাবে আমি তেওঁলোকৰ প্ৰশংসা
কৰোঁ। তেওঁলোকৰ মাজত কাৰো এনে দুঃসাহস হোৱা
নাছিল যে তেওঁক প্ৰশংসন কৰে, তিৰোতাজনীয়ে তেওঁৰ
ওচৰত কি বিচাৰিছিল বা তেওঁ কিয় তেওঁৰ লগত কথা
পাতিছিল। তেওঁলোকে যেনে আশা কৰিছিল, সেই মতে
যেতিয়া তেওঁৰ আগত বখা আহাৰ তেওঁ খোৱা নাছিল,
তেওঁয়া তেওঁলোকে কৈছিল, “ববিব, আপুনি ভোজন
কৰক।” তেওঁলোকৰ বিস্ময় আৰু বাতি গৈছিল যেতিয়া
তেওঁ কৈছিল, “মোৰ ওচৰত এনে আহাৰ আছে যাৰ কথা
তোমালোকে নাজানা।”

ওপৰৰ পৰা জন্মগ্রহণ কৰাৰ দ্বাৰা অনন্ত জীৱন
লাভ কৰা সম্বন্ধে ঈছা মছীহে নীকদীমৰ সৈতে আলোচনা
কৰিছিল। তেওঁ যি বুজাৰ খুজিছিল নীকদীমে তাক বুজিৰ
পৰা নাছিল। চমৰীয়া তিৰোতাজনীক তেওঁ জীৱনদায়ক
জীৱনময় পানীৰ কথা কৈছিল। কিন্তু তেৱোঁ সেই কথা
বুজিবলৈ সক্ষম হোৱা নাছিল। যি খাদ্যৰ কথা তেওঁলোকে
নাজানিছিল, সেই খাদ্যৰ বিষয়ে ঈছা মছীহে
চাহাৰীসকলক কৈছিল। তেওঁলোকেও তাক বুজিৰ পৰা
নাছিল আৰু পৰম্পৰে কোৱাকুই কৰিবলৈ আৰম্ভ
কৰিছিল, “খাৰলৈ এওঁক কোনোবাই কিবা আনি দিলে
নে কি ?” তেওঁলোকৰ সন্দেহ দূৰ কৰিবলৈ ঈছা মছীহে
পলম কৰা নাছিল। তেওঁ তেওঁলোকক বুজাই দিছিল যে,
তেওঁৰ প্ৰেৰণকাৰী পিতাৰ ঈছা পালন কৰা আৰু তেওঁৰ

মলাথীয়ে যি কালৰ বিষয়ে ভবিষ্যদ্বাণী কৰিছিল সেই কাল
উপস্থিত হৈছিল:

কিমনো সুয় উদয় হোৱা ঠাইৰ পৰা
তাৎ যোৱা ঠাইলকে
পৰজাতিবিলাকৰ মাজত মোৰ নাম মহান,
আৰু প্ৰত্যেক ঠাইত মোৰ নামেৰে
খুচৰু আৰু পাকচাফ নজৰানা উৎসগ কৰা হৈছে;
কাৰণ আচমানী কোজৰ মাবুদে কৈছে,
মোৰ নাম পৰজাতিবিলাকৰ মাজত মহান।
(মলাথী ১:১১)

যি নহওক, এই সত্যই এবাদতৰ বিশেষ স্থানৰ
উৎসগীকৰণক আৰু সেইবোৰৰ প্ৰতি যথাৰ্থ সন্ধানক
বাতিল কৰি নেপেলায়। সেয়া গ্ৰহণযোগ্য ধৰ্মীয় পথা হব
পাৰে, কিন্তু আমি অৱশ্যেই সেইবোৰৰ প্ৰতি পৰিত্রাতা
আৰোপ কৰাৰ চূড়ান্ত সীমালৈ যোৱাৰ পৰা নিৰস্ত থাকিম।
সাধু বা ধৰ্মবীৰবিলাকৰ স্মৃতিবাহী নিৰ্দৰ্শনৰ পৰা, অথবা
মছীহী প্ৰতীক অনুষ্ঠানৰ সামান্য উপাদানৰ পৰা, অথবা
বিশেষ বিশেষ ব্যক্তি বা ইমাৰত বা স্তম্ভ স্পৰ্শ কৰি আমি
আশীৰ্বাদ লাভ কৰোঁ, আমি এনেদৰে ভবা উচিত নহয়।

জেকুজালেমক ঈছা মছীহে পৰিত্র স্থান বুলি
বিবেচনাৰ পৰা বাদ দিয়াৰ সময়ত তেওঁ এই কথাই
কৰলৈ বিচাৰিছিল যে, খোদা ৰহ হোৱাৰ হেতুকে মানুহে
যি কোনো স্থানত এবাদত কৰিব পাৰে আৰু তেওঁৰ প্ৰতি
আৰাধনা হব লাগিব ৰহত, যি কোনো বাহ্য অনুশাসনৰ
ওপৰত নিৰ্ভৰশীল নহয়। আমি তেওঁক এবাদত কৰিব
লাগিব আমাৰ হৃদয়ৰ অন্তঃস্থূলৰ পৰা। ঈছা মছীহে
চমৰীয়া তিৰোতাজনীক বুজাই দিছিল যে, যিবিলাকে
তেওঁক সত্যত ও ৰহত এবাদত কৰে তেওঁলোক

সবলোর বাবে খোদাক লাভ করাৰ দুৱাৰ মুকলি আছে; ইয়াৰ তিতৰত অ-ইহুদীবিলাকো আন্তৰ্ভুক্ত। তেওঁলোকৰ লজ্জাজনক অতীত সহ তেওঁ তেওঁলোকক গ্ৰহণ কৰে। চমৰীয়া তিৰোতাজনীয়ে নূৰৰ বাবে যেতিয়া তেওঁৰ হৃদয়-দুৱাৰ খুলি দিছিল, তেওঁয়া খোদাই অবিলম্বে তেওঁক আৰু নূৰ দিছিল; ইঞ্জনী নেতৰিবিলাক, ধৰ্মনুগত নীকনীম তথাৰা তেওঁৰ বন্ধু প্ৰতীয় চাহাৰীসকলৰ ওচৰত তেওঁ মি প্ৰকাশ কৰি তেওঁক বা নাছিল, তাক তেওঁৰ ওচৰত প্ৰকাশ কৰি তেওঁ তেওঁক সন্মানিত কৰিছিল। তেওঁ তেওঁক কৈকছিল, “তোমাৰে সৈতে কথা সেই সময়লোক তেওঁ অন্য কোৰো ওচৰত কোৰা নাছিল। কিন্তু তেওঁ এই সত্যটো চমৰীয়া তিৰোতাজনীৰ আগত ঘোষণা কৰিছিল, কাৰণ তেওঁ সীকাৰ কৰিছিল যে তেওঁ এজন নৰী।

এনে সময়তে সীছাৰ চাহাৰীসকলে আছি এজনী তিৰোতাজ লগত সঁজ্হাক কথা পতা দেখি আচৰিত হল। কিন্তু তথাপি তেওঁলোক কোনো নকলে, “আপুনি কি বিচাৰিছে ?” বা “আপুনি কিম তেওঁৰ লগত কথা পার্তিছে ?” সেই তিৰোতাজনীয় তেওঁয়া তেওঁৰ কলহ পেলাই ইথ নগৰীলৈ গলা আৰু মানুহবিলাকক কলে, “মই যি বি কৰিলো, সেই সকলোকে যোক কলে, এনে এজন মানুহক আছি চোৱাইক; তেওঁ নো মছীহ নে ?” ইয়াক পুনি মানুহবিলাকে নগৰৰ পৰা ওলাই সীছাৰ ওচৰীলৈ আহিব ধৰিলে।

ইতিমধ্য তেওঁৰ চাহাৰীসকলে তেওঁক ভুঁৰোধ কৰি কলে, “ৰাৰিব, আপুনি তোজন কৰক !” সীছাই তেওঁলোকক কলে, “মেৰ ওচৰত এনে আহাৰ আছে যাৰ কথা তোমালোকে নাজানা !” তাতে চাহাৰীসকলে কোৰাকুই কৰিবলৈ ধৰিলে, “খাৰীলৈ এতক কোণোবাই

কিবা আনি দিলে নে কি ?” তেওঁয়া সীছাই তেওঁলোকক কলে, “ম্যাক পঠোৱা জনাৰ ইচ্ছা পালন কৰা আৰু তেওঁৰ কাৰ্য সিদ্ধি কৰাই যোৰ আহাৰ। তাক চাৰি যাহ হলে ধান দাবৰ সময় হব, এই কথা তোমালোক নোকোৱা নে ? চোৱা, মই তোমালোকক কঙ্গ, তোমালোকৰ চকু তুলি পথাৰীলৈ চোৱা, এতিয়াত দাবৈলৈ বাগাহৈছে। আৰু যি জনে দায়, সেই জনে বেচ পাৰ্য আৰু অন্ত জীৱনলৈ শস্য চপায়; তাতে ধান বাহুতা আৰু ধান দাহুতা, এই দুয়ো একেলাগে আনন্দ কৰে। কিয়নো এজনে বয়, আন জনে দায়, এই কথা ইয়াত স্বৰ পৰ্বক থাচিছে। মিহত তোমালোকে শ্ৰম কৰা নাই, তাক দাবৈলৈ তোমালোকক পৰ্যালো; আনবিলাকে শ্ৰম কৰিলে আৰু তোমালোক তেওঁবিলাকৰ শ্ৰমতে সোমাইছা !”

যি তিৰোতাজনীয়ে এই কথা কৈক সাক্ষ দিছিল যে, তেওঁ জীৱনত যি যি কৰিছে সেই সকলোৱে তেওঁ তেওঁক কৈক দিছে, তেওঁৰ কথা শুনি সেই নগৰৰ অনেক চমৰীয়া মানুহে সীছাৰ ওপৰত সীমান আনিলো। তেওঁলোকে সীছাৰ ওচৰীলৈ গৈগ তেওঁলোকৰ লগত কিছু দিন থাকিবলৈ অনুৰোধ কৰিলৈ। সেইবাবে সঁজ্হাই তাত দুদিন থাকিলৈ তেওঁয়া তেওঁৰ কথা শুনি আৰু অনেক লোকে সীমান আনিলো। তেওঁলোকে সেই তিৰোতাক কলে, “এতিয়া যে আমি সীমান আনিছো সেয়া তাৰাৰ কথাত নহয়, কিন্তু আমি নিজেই তেওঁৰ কথা শুনি বুজিব পাৰিছো যে তেওঁ সঁজ্হাই জগতৰ উদ্বাৰকতাৰ !” (ইউহোনা ৪:২৭-৪২)

চমৰীয়া তিৰোতাজ লগত মছীহৰ কথা বতৰাৰ কৰি কলে, “ৰাৰিব, আপুনি তোজন কৰক !” সীছাই নিঃসন্দেহ সীছা মছীহৰ মৰণৰ চাহাৰী ইউহোনাই এই পৰামৰ্শ মছীহৰ অথবা তিৰোতাজনীৰ পৰা শুনিবলৈ কোৰাকুই কৰিবলৈ ধৰিলে, “খাৰীলৈ এতক কোণোবাস্ত

মছীহে মানুহবিলাকৰ আগত তেওঁৰ প্রথম উপদেশ দিলে। লুকে কৈছে, ঈছা মছীহে তেওঁৰ নিয়ম অনুসৰি মজলিচ-খানালৈ গৈছিল। তেওঁৰ জীৱনৰ পূৰ্বৰ ত্ৰিশ বছৰত মজলিচ-খানালৈ তেওঁৰ গমন গণিলে হয়তো সহস্রৰ ঘৰত গণা সন্তুষ্ট হৈলাইতেন।

ঈছা মছীহে মজলিচ-খানাত প্ৰৱেশ কৰাৰ পিছত তাৰ সকলোবোৰেই তেওঁ আগতে তাত থকাৰ সময়ত যেনে আছিল তেনেকৈয়ে দেখিবলৈ পালে। চিৰাচৰিত মোনাজাতবোৰ তেওঁ শুনিলে আৰু নবীবিলাকৰ কিতাব পাঠ কৰাৰ সময় আহিলত তেওঁ উঠি থিয়ে হল, অৰ্থাৎ তেওঁ এই ইঙ্গিত কৰিলে, মজলিচৰ নেতাই সুযোগ দিলে তেওঁ তাক পাঠ কৰিব। ঈছা মছীহৰ হাতত ইশাইয়া নবীৰ কিতাবখন দিয়া হল। তেওঁ যি অংশটো পাঠ কৰিলে সেয়া সেইদিনৰ কাৰণে নিৰ্ধাৰিত কৰা আছিল। পাক-কিতাবৰ এই অংশটি আছিল – এই পৃথিবীত তেওঁৰ আগমনৰ উদ্দেশ্য সম্পর্কিত আৰু তেওঁৰ বাজ্যৰ বৈশিষ্ট্য সম্পর্কিত এটি ভবিষ্যদ্বাণী যি তেতিয়া আসন্ন আছিল। ইয়াত প্ৰথমে তেওঁৰ অভিযোগক সম্বন্ধে এই কথা কোৱা হৈছে যে, নবী, ইমাম ও ৰজা হিচাপে পৃথক কৰি খোদাৰ প্ৰেৰণৰ মাধ্যমত তেওঁক 'মছীহ' খিতাবটো দিয়া হৈছে। মছীহ কৃপে তেওঁৰ কাৰ্য হল: দৰিদ্ৰবিলাকৰ আগত শুভবাৰ্তা প্ৰচাৰ কৰা, বন্দীবিলাকৰ আগত মুক্তি ঘোষণা কৰা, অন্ধবিলাকৰ দৃষ্টিশক্তি ঘূৰাই দিয়া, নিপীড়িতবিলাকক স্বাধীন কৰা আৰু মাবুদৰ প্ৰসন্নতাৰ বছৰ ঘোষণা কৰা (ইশাইয়া ৬১:১-২)।

ইহুদীবিলাকৰ বাবে মাবুদৰ প্ৰসন্নতাৰ বছৰ এটি জয়ন্তী উৎসৱ আছিল যি পঞ্চাশ বছৰত এবাৰ আছিল। খুব সন্তুষ্ট সেই বছৰটো জয়ন্তীৰ বছৰ আছিল। ঈছা মছীহৰ শ্ৰোতুবিলাকে ভাৰিছিল, বন্দীবিলাকক মুক্তি কৰা আৰু নিপীড়িতবিলাকক স্বাধীন কৰাৰ অৰ্থ আছিল ৰোমীয়

আনিছিল। তেওঁলোকে তেওঁক তেওঁলোকৰ নগৰত থাকিবলৈ অনুৰোধ জনালে। এয়া আছিল ইশায়া নবীৰ ভবিষ্যদ্বাণীৰ পূৰ্ণতা: "যিবিলাকে মোক নিবিচাৰিলে, সিবিলাকক মোৰ পৰামৰ্শ লোৱাৰ খুজিলোঁ; আৰু যিবিলাকে মোক অল্লেষণ নকৰিলে, সেইবিলাকক মোক পোৱাৰ খুজিলোঁ; যি জাতি মোৰ নামেৰে প্ৰথ্যাত নহল, এনে জাতিৰ আগত 'এইয়া চোৱা, মই আছোঁ, মই আছোঁ,' এই বুলি মই কলোঁ' (ইশায়া ৬৫:১)। তেওঁৰ জাতিৰ প্ৰচলিত প্ৰথাৰ পৰা ভিন্ন ধৰণে ঈছা মছীহে আচৰণ কৰিছিল। তেওঁ বিচাৰিছিল যেন তেওঁৰ চাহাৰীসকলে তেওঁৰ দৃষ্টিশক্তিৰ অনুসৰণ কৰে। চুখৰ নগৰত তেওঁ দুদিন আছিল। এয়া আছিল এইবোৰ গাঁও আৰু চহৰত আৰু ব্যাপক শস্য দাবাৰ সূচনা মাত্ৰ যি তেওঁৰ বেহেষ্টলৈ আৰোহণৰ পিছত বছুলসকলৰ সময়ত সংগৃহীত হৰ।

ঈছা মছীহ সম্বন্ধে চমৰীয়াবিলাকৰ সাক্ষ্য কিমান মহৎ আছিল! তেওঁলোকে কৈছিল যে, সত্যই তেওঁ মছীহ, দুনিয়াৰ নাজাতদাতা আছিল। তেওঁৰ মাজত তেওঁলোকে মানৱ জাতিৰ নাজাতৰ আশা দেখিবলৈ পাইছিল। সেই নগৰখন কিমানেই মহানুভৱ যি সেই দেহক বিশ্রামৰ ঠাই দিছিল, যাৰ মাজত বাস কৰিছিল পৰিত্র ত্ৰিতৰ দ্বিতীয় ব্যক্তিত্ব, অনন্তকলীয়া পুত্ৰ, পিতাৰ "কোলাত থকা একমাত্ৰ পুত্ৰ" (ইউহোনা ১:১৮)। বিনষ্ট হৰলৈ ওলোৱা সেই চমৰীয়া নাৰীৰ ওচৰত এই কাৰ্য কিমান মধুৰ আছিল। ইয়াৰ পিছতে তেওঁ বিচাৰি পাইছিল জীৱনময় পানী। তেওঁ তেওঁৰ দেহৰ তৃষ্ণা পূৰ্ব কৰিবলৈ বিচাৰিছিল, কিন্তু যি মছীহক তেওঁ দেখা পাইছিল, তেওঁ তেওঁক পানীৰ এক ভুমুক দিছিল যি অনন্ত জীৱনলৈকে বুৰবুৰাই আছিল।

সাত

শিক্ষাদানকাৰী চিকিৎসক ঈছা মছীহ

ঈছা মছীহে গালীলত অলৌকিক কাৰ্য সম্পাদন কৰি তেওঁৰ পৰিচয়া আৰম্ভ কৰা নাছিল। মজলিচ-খানাত খোদাৰ বাজ্যৰ শুভবাৰ্তা প্ৰচাৰ কৰিহে তেওঁ আৰম্ভ কৰিছিল। তিৰঙ্গাৰ বা ভীত-সন্তুষ্ট কৰা তেওঁৰ প্ৰচাৰৰ উদ্দেশ্য নাছিল। তেওঁৰ ভাৰ-ভাৱা মহবতেৰে পূৰ্ণ আছিল, যি জনাই গুণহগাৰসকলৰ প্ৰতি খোদাৰ মহবত ঘোষণা কৰিবলৈ আহিছিল। তেওঁ আহিছিল ধাৰ্মিকতা, শান্তি ও আনন্দৰ বাজ্য কায়েম কৰিবলৈ। যি কোনোৱে তেওঁৰ কথা শুনিছিল, তেওঁলোক সকলোৱে তেওঁৰ গৌৰৰ কৰিছিল, যদিও তেওঁলোকে তেওঁৰ মানবিক উৎসৱ বিষয়ে জ্ঞাত আছিল। ঈছা মছীহে ঘোষণা কৰিছিল যে, কাল সম্পূৰ্ণ হৈছে আৰু খোদাৰ বাজ্য ওচৰ হৈছে (মাৰ্ক ১:১৫)। ইয়াৰ দ্বাৰাই তেওঁ তৌৰাতত উল্লেখিত তেওঁৰ নিজৰ আগমণ সম্পর্কে ভবিষ্যদ্বাণীবোৰ প্ৰতি ইঁহিগত কৰিছিল। কালৰ এই পূৰ্ণতা সম্বন্ধে হজৰত পৌলে কৈছে, “কিন্তু পাছে কাল সম্পূৰ্ণ হলত, ...তিৰোতাত জন্ম পোৱা আৰু শৰীয়তৰ অধীনে জন্ম পোৱা নিজ পুত্ৰক খোদাই পঠাই দিলে” (গালাতীয়া ৪:৪-৫)। ঈছা মছীহৰ প্ৰচাৰ ত্ৰুটীকাদাতা ইয়াহিয়াৰ প্ৰচাৰৰ লগত সংগতিপূৰ্ণ আছিল, যিজনে কৈছিল, “মন পালটোৱা; কিয়নো বেহেষ্টী বাজ্য ওচৰ হল” (মথি ৩:২)।

ৰাজ-কৰ্মচাৰীৰ ল'ৰাক সুস্থ কৰা

“গালীলৰ কান্না নগৰত, য'ত তেওঁ পানীক আঙুৰ বস কৰিছিল, তালৈ ঈছা আকৌ আছিল। তেতিয়া, যাৰ

কফৰনাহুমত ভূমি যি যি কৰা শুনিলোঁ, সেই সকলোকে এই নিজৰ দেশতো কৰা।”

তেওঁ আৰু কলে, “মই তোমালোকক স্বৰূপকৈ ক ওঁ যে কোনো নবী নিজৰ দেশত গ্ৰাহ্য নহয়। মই তোমালোকক সত্যৰূপে ক ওঁ, ইলিয়াচৰ দিনত যেতিয়া তিনি বছৰ ছমাহ বৃষ্টি হোৱা নাছিল আৰু গোটেই দেশত বৰ আকাল হৈছিল, তেতিয়া ইস্রায়েলৰ মাজত অনেক বিধবা আছিল। কিন্তু ইলিয়াচক তেওঁলোকৰ কাৰো ওচৰলৈ পঠোৱা নহৈ, কেৱল চীদোন প্ৰদেশৰ চাৰিফৎ নগৰলৈ এজনী বিধবা তিৰোতাৰ ওচৰলৈ পঠোৱা হল। আৰু নবী ইলিয়াচৰ দিনত, ইস্রায়েলৰ মাজত অনেক কুষ্ঠৰোগী আছিল, কিন্তু তেওঁবিলাকৰ কাকো ভাল কৰা নহৈ, কেৱল চিৰিয়া দেশৰ নামানক ভাল কৰা হল।” এই কথা শুনি মজলিচ-খানাত থকা সকলোৱে ক্ৰোধেৰে পৰিপূৰ্ণ হৈ উঠি, ঈছাৰ নগৰৰ বাহিৰ কৰি, যি পৰ্বতৰ ওপৰত তেওঁলোকৰ নগৰ পতা হৈছিল, সেই পৰ্বতৰ পৰা তেওঁক তললৈ পেলাবলৈ তাৰ টিঙ্গলৈ নিলে। কিন্তু তেওঁ তেওঁবিলাকৰ মাজেদি গৈ, ওলাই গুচি গল। (লুক ৪:১৬-৩০)

পোন্ধৰ মাহ অনুপস্থিত থকাৰ পিছত ঈছা মছীহ কান্না নগৰৰ পৰা নাচৰতলৈ উভটি আহিল। এই মাহবোৰত তেওঁ কিছু আত্মিক অভিজ্ঞতা লাভ কৰিছিল যি তেওঁৰ চাৰনি আৰু কৰ্মৰ ধৰনত প্ৰতীয়মান হৈছিল। তেওঁৰ নগৰবাসীবিলাকে লক্ষ্য কৰিলে, তেওঁ সলনি হৈছে; তেওঁ এতিয়া এক ভিন্ন ব্যক্তিত্ব। অন্যান্য চহৰ-নগৰত তেওঁ কৰা আচৰিত কাৰ্য সম্বন্ধে তেওঁলোকে প্ৰচুৰ শুনিছে। তেওঁলোকে আশা কৰিছিল, নাচৰততো তেওঁ একে বৰকমেই কৰিব, বিশেষকৈ এই কাৰণে যে তেওঁ তেতিয়া তেওঁৰ আত্মীয় আৰু বন্ধুবিলাকৰ লগত আছিল। যি হওক, আচৰিত কাৰ্যতকৈ ঈছা মছীহ কিন্তু বেছি আগ্ৰহী আছিল শিক্ষাদানত। এটি শনিবাৰে মজলিচ-খানাত ঈছা

বাবে আৰু তেওঁৰ পৰিয়ালৰ বাবেও। নিজ প্ৰজ্ঞাত ও
মহৱতত বেহেষ্টী পিতাহি আশীৰ্বাদ লাভৰ উদ্দেশ্যে
আমাক দুঃখ-কষ্টৰ মাজেদি অতিক্ৰম কৰিবলৈ দিয়ে।
নাচৰতত শিক্ষাদান

ইয়াৰ পিছত ঈছা নাচৰতলৈ গল। ইয়াতেই তেওঁ
প্ৰতিপালিত হৈছিল। তেওঁ নিজৰ নিয়ম অনুসৰি
বিশ্বামৰাবে মজলিচ-খানাত সোমাই, পাঠ কৰিবলৈ থিয়
হল। তাতে নবী ইশায়াৰ কিতাব তেওঁৰ হাতত দিয়া হল,
তেওঁ সেই কিতাব মেলি, এই বচন লিখা ঠাই পালে—

“প্ৰভুৰ ৰহ মোৰ ওপৰত আছে,
কিয়নো দৰিদ্ৰবিলাকৰ আগত শুভবাত্তা
পচাৰ কৰিবলৈ,
তেওঁ মোক অভিযিজ্ঞ কৰিলে;
বন্দীয়াৰৰ আগত মুক্তিৰ,
আৰু অন্ধবিলাকৰ আগত পুনৰায় চকু পোৱাৰ
কথা ঘোষণা কৰিবলৈ,
চেপা-খোৱাবিলাকক মুকলি কৰিবলৈ,
আৰু প্ৰভূৰ পাহাৰ বছৰ
ঘোষণা কৰিবলৈ মোক পঠালে।”

পাছে তেওঁ কিতাবখন জপাই পৰিচাৰকৰ হাতত
দি বহিল। তাতে মজলিচ-খানাত থকা আটাহিবিলাকৰ
চকু তেওঁত লাগি আছিল। তেতিয়া ঈছাহি তেওঁবিলাকক
কৰিলৈ ধৰিলে, “পাক-কিতাবৰ এই কথা তোমালোকৰ
কাণত আজি সিদ্ধ হল।” তাতে সকলোৱে তেওঁৰ পক্ষে
সাক্ষ্য দি, তেওঁৰ মুখৰ পৰা ওলোৱা অনুগ্ৰহৰ কথাত
বিস্ময় মানি কলে, “এওঁ ইউচুফৰ পুত্ৰ নহয় নে ?”
তেতিয়া তেওঁ তেওঁবিলাকক কলে, “আৱশ্যে তোমালোকে
এই প্ৰবাদ-বাক্য মোক কৰা, হেবেজ, নিজকে সুস্থ কৰা;

পুত্ৰ কফৰনাহুম নগৰত অসুখত পৰি আছিল, এনে
কোনো এজন বাজ-কৰ্মচাৰীয়ে এছদিয়াৰ পৰা গালীললৈ
ঈছা অহাৰ বাৰ্তা শুনিলত, তেওঁৰ ওচৰলৈ আছি, তেওঁ
যেন গৈ তেওঁৰ পুত্ৰক সুস্থ কৰে, এনে মিনতি কৰিবলৈ
ধৰিলে, কিয়নো সি মৰোঁ মৰোঁ হৈছিল। তাতে ঈছাহি
তেওঁক কলে, “চিন আৰু অড়ুত লক্ষণ নেদেখিলে,
তোমালোকে যে ঈমান আনিবা, এনে কোনোমতেও
নহয়।” সেই বাজ-কৰ্মচাৰীয়ে তেওঁক কলে, “হে প্ৰভু,
মোৰ ল’ৰাটি নৌ মৰোঁতেই আহক।” ঈছাহি কলে, “যোৱা,
তোমাৰ ল’ৰা বাচিল।” ঈছাহি যি কথা তেওঁক কলে, সেই
মানুহে তাকে বিশ্বাস কৰি গুটি গল। পাছে যাওঁতে যাওঁতেই
তেওঁৰ গোলামবোৰে তেওঁক লগ পাই, তেওঁৰ ল’ৰা যে
বাচিল, এই বাতৰি দিলে। তেতিয়া তেওঁ সিহঁতক সুধিলে,
“সি কেতিয়াৰ পৰা ভাল হল ?” তাতে সিহঁতে তেওঁক
কলে, ‘কালি সাত বজাৰ সময়ত তেওঁৰ জুৰ এৰিলে।’
সেই মুহূৰ্ততে ঈছাহি যে কৈছিল, ‘তোমাৰ ল’ৰা বাচিল’,
বাপেকে তাকে জানি, নিজে আৰু ঘৰৰ সকলোৱে বিশ্বাস
কৰিলে। ঈছাহি এছদিয়াৰ পৰা গালীললৈ গৈ, আকৌ এই
দ্বিতীয় আচৰিত চিন দেখুৱালে” (ইউহোন্না ৪:৪৬-৫৪)।

এবছৰৰ পিছত ঈছা মছীহ আকৌ গালীলৰ
কানা ভ্ৰমণত গৈছিল য'ত তেওঁ তেওঁৰ প্ৰথম আচৰিত
কাৰ্য সম্পাদন কৰিছিল। তেওঁৰ দ্বিতীয় আচৰিত চিনো
তেওঁ তাতেই কৰিছিল। যদিও আমি কৈছোঁ তেওঁ
কানাত তেওঁৰ দ্বিতীয় আচৰিত কাৰ্য কৰিছিল, আৰোগ্য
লাভ কৰা ব্যক্তিজন আচলতে সেই নগৰৰ নাছিল।
কানা অঞ্চলত অৱস্থান কালত ঈছা মছীহে
কফৰনাহুমৰ এজন অসুস্থ লোকক সুস্থ কৰিছিল,
কানাৰ পৰা যি ঠাইলৈ ঘাবলৈ এদিন সময় লাগে।
আচৰিত কাৰ্যটো এইদৰে ঘটিছিলঃ কানাত থকাৰ
সময়ত এদিন বজা হৈৰোদ এন্টিপাচৰ এজন কৰ্মচাৰী

তেওঁর ওচৰলৈ আহিল। ৰাজধানীৰ পৰা কেই ঘন্টামানৰ দূৰত্বত কফৰনাহূমত তেওঁ বাস কৰিছিল। ঈছা মছীহে তেতিয়াও গালীলত আৰোগ্যৰ কোনো আচৰিত কাৰ্য কৰা নাছিল। যি হওক, সেই ৰাজ-কৰ্মচাৰীজনৰ ল'ৰাটো অতিশয় অসুস্থ হৈ পৰিছিল, প্ৰায় মৃত্যুৰ দুৱাবদলি পাইছিলগৈ। গুৰুত্ব-পাতিত যেতিয়া আৰু একোৱেই নহৈছিল, তেতিয়া তাৰ বাপেকে ঈছা মছীহৰ ওচৰলৈ যোৱাৰ কথা চিন্তা কৰিলে। খা-খবৰ লোৱাৰ পিছত তেওঁ জানিব পাৰিলে ঈছা মছীহ কানাত আছে। তেওঁ তালৈ তেওঁৰ ওচৰলৈ গল আৰু তেওঁৰ ল'ৰাটোক সুস্থ কৰিবৰ কাৰণে কফৰনাহূমলৈ আহিবলৈ ঈছা মছীহৰ অনুৰোধ কৰিলে।

সেই কালত এজন ৰাজ-কৰ্মচাৰীক খুব সন্ম্যান কৰা হৈছিল। তেওঁ যি বিচাৰে তাকেই খুব সহজে পাৰলৈ সক্ষম হৈছিল। সেই কাৰণে এই মানুহজনে ভাৰিছিল, তেওঁৰ ইচ্ছামতে কাম কৰিবলৈ ঈছা মছীহে অলপো দেৱী নকৰিব। তেওঁ কল্পনা কৰিছিল তেওঁৰ দৰে এজন ব্যক্তিৰ ল'ৰাক সুস্থ কৰাৰ আমন্ত্ৰণক ঈছা মছীহে এক সন্ম্যানৰ বিষয় বুলি বিবেচনা কৰিব। তেওঁ ভাৰিছিল, তেওঁৰ আচৰিত শক্তি প্ৰদৰ্শনৰ এনে সুযোগক ঈছা মছীহে কঠোৰ হাতেৰে ধৰি লো। ঈছা মছীহৰ চিন্তা কিন্তু ভিন্ন ধৰণৰ আছিল। তেওঁক নম্রতা আৰু হৃদয়ৰ পূৰ্ণতাৰ ফালে তেওঁ পৰিচালিত কৰিব বিচাৰিলে যাতে তেওঁ বেহেষ্টী আশীৰ্বাদ গ্ৰহণ কৰিব পাৰে। তাৰোপৰি, তেওঁ তেওঁক ইয়াকো দেখুৱাই দিব বিচাৰিছিল যে, যদি তেওঁৰ বাহ্যিক ৰূপত জাকজমকৰ চিহ্ন অনুপস্থিত আছিল, তথাপি তেৱেই মাৰুদ আল্লাহৰ প্ৰতিনিধি। তেওঁ তেওঁক কলে, ‘চিন আৰু অঙ্গুত লক্ষণ নেদেখিলে, তোমালোকে যে ঈমান আনিবা, এনে কোনোমতেও নহয়।’ আচৰিত কাৰ্য দেখাৰ ফলত বিশ্বাস আহিব, ঈছা মছীহৰ ইচ্ছা এনে

নহয়। তেওঁৰ ইচ্ছা আমি যেন তেওঁৰ গুনাবলী, ধাৰ্মিকতা আৰু তেওঁৰ শিক্ষা শুনি তেওঁত ঈমান আনোঁ।

ৰাজ-কৰ্মচাৰীজনে ঈছা মছীহৰ কথাত মনোযোগ দিয়াৰ দৰে যথেষ্ট ধৈৰ্য ধৰিব পৰা নাছিল, কাৰণ তেওঁৰ ল'ৰা মৰণ-মৃথী হৈ আছিল। ঈছা মছীহক তেওঁ আকুল অনুৰোধ জনাই কলে, “হে প্ৰভু, যোৱা ল'ৰাটো নৌ মৰোঁতেই আহক।” যি ভাৱে তেওঁক অনুৰোধ কৰা হৈছিল, সেইভাৱে ঈছা তেওঁৰ লগত যোৱা নাছিল, কিন্তু তাৰ পৰিবৰ্তে কৈছিল, “যোৱা, তোমাৰ ল'ৰা বাচিল।” আচৰিতভাৱে, তেওঁ ঈছা মছীহৰ উক্ত কথাত বিশ্বাস কৰিলে আৰু তেওঁৰ পথত গুটি গল। তেওঁৰ এই বিশ্বাস আছিল যে, ঈছা মছীহে দূৰৰ পৰাও সুস্থ কৰিব পাৰে। ল'ৰাটোক চুৰলৈ, তাৰ লগত কথা পাতিবলৈ বা তাক দেখা পাৰলৈ ঈছা মছীহৰ আৱশ্যক নাছিল। গতিকে বাপেকে বিশ্বাসপূৰ্বক তেওঁৰ ঘৰৰ পথত উভটিল। তেওঁ যেতিয়া পথত আছিল তেতিয়া তেওঁৰ গোলামবোৰৰ সৈতে তেওঁৰ দেখা হল, সিহাতে তেওঁক জনালে যে তেওঁৰ ল'ৰাটো হঠাৎ সুস্থ হৈ উঠিছে। বাপেকক কানাত সুখৰৰটো দিবলৈ সিহাত কফৰনাহূমৰ পৰা আহিছিল। তেওঁৰ ল'ৰাটোৱে কেতিয়াৰ পৰা আৰোগ্য লাভ কৰিবলৈ আৰম্ভ কৰিছিল সেই সম্বন্ধে তেওঁ যেতিয়া প্ৰশ্ন কৰিলে, তেতিয়া তেওঁ আবিষ্কাৰ কৰিলে, ঠিক সেই সময়তে ঈছা মছীহে এই কথা কৈ আজ্ঞা কৰিছিল, ‘তোমাৰ ল'ৰা বাচিল।’ সেয়ে বাপেকৰ ঈমানক দৃঢ়ীভূত কৰিছিল। তেওঁৰ আজীয়-স্বজনে তেওঁৰে সৈতে এই নতুন বিশ্বাসৰ অংশী হৈছিল, কাৰণ পৰিয়ালৰ এজন যদি ঈমানত দৃঢ় হয়, তেন্তে সেয়ে পৰিয়ালৰ আনবোৰকো প্ৰতাৰিত কৰে।

এই ব্যক্তিজনৰ ল'ৰাটোৰ অসুস্থতাৰ দুঃখজনক ঘটনাটো এক মহৎ আভিক আশীৰ্বাদত পৰিণত হৈছিল। দুৰ্ভাগ্যৰ পৰা আহিছিল অনন্ত নাজাত – তেওঁৰ নিজৰ

ন'

ঈছা মছীহে ভূত খেদালে

“পাছে ঈছাই গালীল প্রদেশের কফৰনাহুম নগৰলৈ আছি, বিশ্রামবাবে লোকবিলাকৰ আগত উপদেশ দি আছিল। তাতে তেওঁবিলাকে তেওঁৰ উপদেশত বিস্ময় মানিলে, কিৱনো তেওঁৰ বাক্য ক্ষমতাযুক্ত আছিল। সেই মজলিচ-খানাত না-পাক ভূতে পোৱা এজন মানুহ আছিল। তেওঁ বৰ মাতেৰে চিঞ্চিৰি কলে, “হে নাচৰতীয়া ঈছা, আপোনাৰ লগত আমাৰ কি কাম? আপুনি আমাক ধৰ্বস কৰিবলৈ আছিছে নে? আপুনি কোন, তাক আমি জানোঁ, আপুনিয়েই খোদাৰ সেই পৰিত্ব জনা।” কিন্তু ঈছাই তাক ধৰ্মক দি কলে, “মনে মনে থাক; ইয়াৰ পৰা বাহিৰ ওলা।” তেতিয়া সেই ভূতে মানুহজনক সকলোৰে মাজতে আচাৰি পেলাই, তেওঁৰ একো ক্ষতি নকৰি, তেওঁৰ পৰা বাহিৰ ওলাল। ইয়াতে সকলোৰে বৰ আচাৰিত মানি, ইজনে সিজনে কোৱা কুই কৰিবলৈ ধৰিলে, “এওঁ ক্ষমতা আৰু পৰাক্ৰমৰে না-পাক আশ্চাৰোৰকো হৰুম দিয়ে আৰু সিহঁতো যে বাহিৰ ওলায়, ই নো কি কথা?” পাছে অঞ্চলটোৱ চাৰিওফালে সকলো ঠাইত ঈছাৰ কথা বিয়পি পৰিল”। (লুক ৪:৩১-৩৭)

কফৰনাহুমত থকাৰ সময়ত ঈছা মছীহে মজলিচ-খানালৈ গৈছিল। সেই বিশ্রামবাবে উপস্থিত এবাদতকাৰী সকলৰ মাজত এজন ভূতে পোৱা মানুহ আছিল। ঈছা মছীহক দেখা মাত্ৰে সি চিঞ্চিৰি কলে, ‘হে নাচৰতীয়া ঈছা,

উপনিবেশবাদ আৰু দেওপুজক ৰজাৰ বন্দীতৰ পৰা স্বাধীনতা। ঈছা মছীহৰ ওচৰত মাৰুদৰ প্ৰসন্নতাৰ বছৰ পঞ্চাশ বছৰত এবাৰ নাছিল, কিন্তু বছৰৰ প্ৰতিটো দিনেই আছিল।

পাৰ্থিৰ ৰাজনৈতিক নাগপাশৰ পৰা মানুহবিলাকক বক্ষা কৰিবলৈ ঈছা মছীহ অহা নাছিল। তেওঁ আছিল চয়তানৰ দাসতুৰ পৰা তেওঁলোকক উদ্বাৰ কৰিবলৈ, যি চয়তানৰ দাসতুত আবদ্ধবিলাকে দৈহিক, সামাজিক আৰু অৰ্থনৈতিক বন্দীদশা এৰাব নোৱাৰে। তেওঁলোকে পাৰ্থিৰ যি যুৱলিৰ বিষয়ে জাত আছিল, তাৰ পৰা যদি ঈছা মছীহে তেওঁলোকক উদ্বাৰ কৰিলেহেতেন, তথাপি আৰু নিৰ্দয় আঞ্চিক যুৱলিৰ অধীনত তেওঁলোক পতিত হব পাৰিলেহেতেন, যি বিষয়ে তেওঁলোক জাত নাছিল। ঈছা মছীহে তেওঁৰ জাতিক প্ৰথমে চয়তানৰ যুৱলিৰ পৰা মুক্ত কৰিবলৈ আছিল। তেওঁলোকে যদি তেওঁক গ্ৰহণ কৰিলেহেতেন, তেওঁ তেওঁলোকক বৌমীয়বিলাকৰ যুৱলিৰ পৰাও উদ্বাৰ কৰিব পাৰিলেহেতেন। একমাত্ৰ তেওঁৰ নিজৰ যুৱলিটিৰ বাদে, তেওঁ তেওঁলোকক যি কোনো যুৱলিৰ পৰা মুক্ত কৰিব পাৰিলেহেতেন, কাৰণ তেওঁৰ যুৱলি সহজ আৰু লম্বু (মথি ১১:৩০)।

ইহুদীবিলাকৰ এই ধৰণৰ পথা আছিল, যি জনে পাক-কিতাবৰ পৰা পাঠ কৰিছিল তেওঁ ঈছা কৰিলে সেই বিষয়ৰ ওপৰত ব্যাখ্যা দিব পাৰিছিল। সেই অনসাৰে, ঈছা মছীহে কিতাবখন বন্ধ কৰিলে, কৰ্মচাৰীৰ হাতত কিতাবখন দিলে আৰু বহি পৰিল। মজলিচ-খানাৰ সকলো লোকৰ দৃষ্টি তেওঁৰ ওপৰত নিবন্ধ হল, কাৰণ তেওঁলোক সকলোৰে তেওঁক চিনি পাইছিল। আগৰ পোন্ধৰ মাহ ধৰি তেওঁলোকে তেওঁৰ সম্বন্ধে যিবোৰ কথা শুনিছিল, তাৰ বাবেই তেওঁৰ প্ৰতি তেওঁলোকৰ এনে শৰ্দ্ধাবোধ হৈছিল।

ঈছা মছীহে এই কথা কৈ তেওঁৰ উপদেশ আৰম্ভ কৰিলে, “পাক-কিতাবৰ এই কথা তোমালোকৰ কাণত আজি সিদ্ধ হল।” এইদৰে, নিজকে তেওঁ মছীহ রূপে উপস্থাপন কৰি তেওঁলোকৰ পার্থিৰ আশা চূৰ্ণ কৰি দিলে আৰু তাৰ পিছত তেওঁ পাক-কিতাবৰ কথা ব্যাখ্যা কৰাত লাগিল। সকলোৱে তেওঁৰ প্ৰশংসা কৰিলে আৰু তেওঁৰ অনুগ্ৰহযুক্ত কথাত আচৰিত হৈ কলে, “এওঁ ইউচুফৰ পুত্ৰ নহয় নে ?”

ঈছা মছীহে বহমতৰে পূৰ্ণ কথা কৈছিল। তেওঁৰ প্ৰচাৰৰ প্ৰকৃতি আছিল ত্ৰাণাতুৰ মানুহৰ কাষত শীতল পানীৰ দৰে। তেওঁ এখন নতুন ৰহানী ৰাজ্যৰ কথা ঘোষণা কৰিবলৈ আহিছিল। তেওঁ জানিছিল, তেওঁৰ শ্ৰোতাবিলাকৰ চিন্তাবোৰ তেওঁৰ চিন্তাতকৈ বহুত দুৰত। বহমত সম্বন্ধে তেওঁলোকৰ বোধশক্তি অস্পষ্ট হলেও তেওঁলোকে স্বীকাৰ কৰিছিল যে তেওঁ বহমতৰে পূৰ্ণ কথা কৈছিল। তেওঁলোকে বিচাৰিছিল জাগতিক লাভ ও গৌৰবময় এখন পার্থিৰ ৰাজ্য। যি হওক, ঈছা মছীহে তেওঁলোকৰ আগত দুটি প্ৰবাদবাক্য উপস্থিত কৰি কৈছিল, “অৱশ্যে তোমালোকে এই প্ৰবাদ-বাক্য মোক কৰা, হে বেজ, নিজকে সুস্থ কৰা; কফৰনাহূমত তুমি যি যি কৰা শুনিলোঁ, সেই সকলোকে এই নিজৰ দেশতো কৰা।” এই কথাৰ দ্বাৰাই তেওঁ বুজাব খুজিছিল, কফৰনাহূমে যি দেখিছে নাচৰত তাতকৈও বেছি আচৰিত কাৰ্য দেখাৰ যোগ্য দাবীদাৰ। খুব সন্তোষ তেওঁলোকে অবাক হৈ ভাবিছে, “তেওঁৰ নিজৰ নগৰত তেওঁৰ মহৎ আচৰিত কাৰ্যবোৰ দেখাৰ পৰিত্যন্তি তেওঁ আমাক কিয় নিদিলে ?” এতিয়ালৈকে তেওঁলোকে তেওঁৰ এটিও আচৰিত কাৰ্য দেখা নাছিল। তাৰ পিছত ঈছা মছীহে আৰু এটি প্ৰবাদ-বাক্যৰ উদ্ভূতি দিলে, “কোনো নবী নিজৰ দেশত গ্ৰাহ্য নহয়।” ইয়াৰ দ্বাৰা তেওঁ

হৈ ইঞ্জিলৰ আলোড়ন সৃষ্টিকাৰী জীৱন্ত দৃষ্টান্ত। এনে কি, প্ৰচাৰত আৰু শিক্ষাদানত নিয়োজিত থাকিলেও অগ্ৰাধিকাৰ ভিত্তিত তেওঁৰ প্ৰথম কাম আছিল এই চাৰিজনক প্ৰশিক্ষণ দিয়া আৰু তেওঁলোকে চহৰে-নগৰে, গাঁৱে-ভুঁয়ে তেওঁৰ অনুসৰণ কৰিছিল।

কফৰনাহূমৰ মজলিচ-খানাত যিবিলাকে ঈছা মছীহৰ কথা শুনিছিল তেওঁলোক সকলোৱে আচৰিত হৈছিল, কাৰণ ইয়াৰ আগতে তেওঁলোকে যিবিলাক ডাঙৰ ডাঙৰ প্ৰচাৰকৰ কথা শুনিছে, তেওঁলোকৰ সকলোকে তেওঁলোকে পূৰ্বৰ নবীবিলাকৰ কথাৰ উদ্ভূতি দিয়া শুনিছিল। এইবোৰ প্ৰচাৰকবিলাকৰ মুখস্থ কৰাৰ যোগ্যতা আছিল আৰু তেওঁলোকে প্ৰাচীন পণ্ডিতবিলাকৰ উত্তিংবোৰ আৰু স্মৃতি কৰিবলৈ আৰু তেওঁলোকৰ কথাবোৰকে জামাতৰ আগত আৰুতি কৰিবলৈ যথেষ্ট কষ্ট স্বীকাৰ কৰিছিল। এই তাৰ্মুলনৰ ওপৰতে তেওঁলোকৰ জনপ্ৰিয়তা ও খ্যাতি নিৰ্ভৰ কৰিছিল। যি হওক, এইবোৰ লোকসমূহ এজন নতুন ধৰণৰ প্ৰচাৰকৰ সন্মুখীন হৈছে, যিজনে প্ৰচলিত জন ও দৰ্শনৰ বা প্ৰাচীন কালৰ যশস্বী বক্তৃবিলাকৰ উত্তিসমূহৰ অলপো ভয় কৰা নাছিল। কোনো খ্যাতিমান বৰিবৰ উদ্ভূতি দিয়াৰ পৰিবৰ্ত্তে ঈছা মছীহে কৈছিল, “মই তোমালোকক স্বৰূপকৈ কণ্ঠ...”। তেওঁ যেতিয়াই পূৰ্বণি শিক্ষাৰ উদ্ভূতি দিছিল, তেওঁ সেইবোৰত নতুন তাৰ্থ ও আভা দিছিল। তৌৰাতৰ ব্যাখ্যা দিওঁতে ঈছা মছীহে শিক্ষাৰ অন্তৰ্নিহিত ভাৱৰ ওপৰত আলোকপাত কৰিছিল, কেৱল শৰীয়তৰ অক্ষৰমালাৰ ওপৰত নহয়।

মোৰ পাছত আহা।

মাঝ ১১৭

তেরেঁই শৰীয়ত দিছিল, সেইবাবে উপযুক্ত বোধ কৰিলে তাক সালসলনি কৰাৰ অধিকাৰো তেওঁৰ আছিল।

বেহেষ্টী আহ্বানৰ উচ্চৰত খোদাৰ বন্ধু ইৱাহীমে কলদীয়াবিলাকৰ উড় দেশস্থ তেওঁৰ আদি বাসস্থান এৰি গুটি আছিল। খোদাৰ ওপৰত ঈমান থকাৰ হেতুকে তেওঁ ইস্যায়েল জাতিৰ পিতৃ-পুৰুষ হৈছিল। এই কাৰণত, আমি তেওঁক সকলো বিশ্বাসীবিলাকৰ আদি-পিতৃ বুলি কওঁ (বোমীয় ৪:১১)। খোদাই তেওঁক কৈছিল, “...তোমাতেই দুনিয়াৰ সমুদায় গোষ্ঠীয়ে আশীৰ্বাদ পাব” (পয়দায়েশ ১২:৩)। মুছাও আচ্মানী আহ্বানৰ প্ৰতি বাধ্য হৈছিল। তেওঁ ফিৰাউনৰ প্ৰাসাদ আৰু তেওঁৰ তোলনীয়া পুত্ৰতৰ সৈতে সকলো আৰাম, বিদ্যা, গ্ৰন্থ্য আৰু মিচৰৰ গৌৰৰ এৰি আছিল। তেওঁৰ মনোনীত জাতিক পৰিচালিত আৰু সংগঠিত কৰাৰ, তৌৰাতৰ আৰু আমাৰ ঈমানৰ ভিন্নিস্বৰূপ শৰীয়তৰ গ্ৰহণকাৰী হৰুৰ বাবে খোদাই তেওঁক আহ্বান কৰিছিল। অনুৰূপভাৱে, এই চাৰিজন চাহাৰীয়েও দৰিদ্ৰ ও নম্র শিক্ষকক অনুসৰণ কৰাৰ উদ্দেশ্যে তেওঁলোকৰ কাম, ঘৰ-দুৱাৰ ও আঙৰীয়-স্বজনক এৰি আছিল। মাত্ৰ এই কেইজনমান আৰু তেওঁলোকৰ দুৰ্বল সহকাৰীবিলাকৰ পৰাই গতি উঠিছিল মছীহী ঈমানদাৰ সকলৰ সমন্বিত পৰাক্ৰান্ত জামাত, সেই আঞ্চলিক ৰাজকীয় শ্ৰেণী যিহে সমগ্ৰ দুনিয়াৰ ৰূপ সলনি কৰি পেলাইছিল।

তৌৰাতত আমি পঢ়োঁ, খোদাই তেওঁৰ দাস দাউদক ভেড়াৰ জাক চৰোৱাৰ পৰা তেওঁক তেওঁৰ জাতিৰ পাল বক্ষক ৰূপে মনোনীত কৰিছিল। এতিয়া আমি দেখিবলৈ পাইছোঁ, জালোৱাইবিলাকৰ মাজৰ পৰা আন্দিয়, পিতৃৰ, ইয়াকুব আৰু ইউহোনাক লৈ মছীহই তেওঁলোকক বচুলৰ মহান মৰ্যদাত উন্নীত কৰিছে। তেওঁলোকৰ জীৱনৰ বিবিধ অলৌকিক ঘটনাৰ মাধ্যমে তেওঁ তেওঁলোকক সেৱক ৰূপে প্ৰস্তুত কৰিব। তেওঁলোক

পৰোক্ষভাৱে কলে, তেওঁৰ সম্বন্ধে তেওঁলোকৰ মনত এনে ধৰণৰ চিষ্টা আছে: “সামান্য ঘৰত তোমাৰ জন্মৰ কথা যিবিলাকে নাজানে, তোমাৰ প্ৰচাৰ লৈ তেওঁলোকৰ ওচৰলৈ যোৱা। এনে আশা নকৰিবা যে তোমাৰ নতুন শিক্ষাৰ ওচৰত আমি ধৰাশায়ী হম।”

ইয়াতে নাচৰতৰ মানুহবিলাক ক্ৰুৰা হল। সেই নগৰখন যি পৰ্বতৰ ওপৰত আছিল, তেওঁক ঠেলি তললৈ পেলাই দিয়াৰ উদ্দেশ্যে তেওঁলোকে তেওঁক সেই পৰ্বতৰ শিখৰলৈ লৈ গল। কিষ্ট ঈছা মছীহ তেওঁলোকৰ মাজেদিয়েই অতিক্ৰম কৰি সম্পূৰ্ণ অক্ষত অৱস্থাত বাহিৰ ওলাই গল আৰু তেওঁ কফৰনাহুমৰ ফালে গুটি গল। তেওঁৰ নিজৰ নগৰৰ বিষয়ে তেওঁ নিশ্চয় দুঃখিত হৈ উঠিছিল। মানুহবিলাকে তেওঁৰ কথা গ্ৰহণ কৰা নাছিল আৰু তেওঁলোকৰ নাজাতদাতাকো গ্ৰহণ কৰিবলৈ অস্মীকাৰ কৰিছে। আমাৰ মনত চিষ্টা জাগে, যি দৰে তেওঁ জেৰুজালেমৰ কাৰণে কান্দিছিল, সেই দৰে তেওঁ নাচৰতৰ বাবেও কান্দিছিল নে নাই। এইটো বোধগম্য যে, ইয়ান বছৰ তাত পৰিশ্ৰম কৰাৰ পাছত এইদৰে তেওঁৰ নিজৰ নগৰ এৰি যাবলৈ তেওঁ নিশ্চয় দুঃখিত বোধ কৰিছিল। তেওঁৰ নিজৰ লোকবিলাকৰ ওচৰত কথাই-কামে সাক্ষ্য দিয়াৰ পিছত তেওঁ তাৰ পৰা এজন চাহাৰীও লগত লৈ যোৱা নাছিল, এনে কি, তেওঁৰ নিজৰ ভাইবিলাকৰ মাজৰ পৰাও নিয়া নাছিল।

আঠ

ঈছা মছীহে চারিজন চাহাবীক আহ্বান কৰা

এদিন ঈছা গালীল সাগৰৰ পাৰেদি গৈ আছিল। এনে সময়ত তেওঁ চিমোন আৰু তেওঁৰ ভায়েক আন্দিয়ক সাগৰত জাল পেলোৱা দেখিলে; কিয়নো তেওঁলোক জালোৱাই আছিল। তাতে ঈছাই তেওঁলোকক কলে, “মোৰ পাছত আহাঁ; মই তোমালোকক মানুহ ধৰা জালোৱাই কৰিম।” তেতিয়াই তেওঁলোকে জাল পেলাই হৈ ঈছাৰ লগত গল। পাছে তেওঁ অলপ আগুৱাই গৈ চিবদিয়ৰ পুতেক ইয়াকুব আৰু তেওঁৰ ভায়েক ইউহোনাক দেখিলে। তেওঁলোকে নাৰত বহি জাল বাতি আছিল। ঈছাই তেওঁলোকক দেখা মাত্ৰে মাত দিলে; আৰু তেতিয়াই তেওঁলোকৰ নিজৰ বাপেক চিবদিয়ক কাম কৰা মানুহবিলাকৰ লগত নাৰতে এৰি, তেওঁৰ পাছত গল। (মাৰ্ক ১:১৬-২০)

ঈছা মছীহে তেওঁৰ প্রথম চারিজন চাহাবীক আহ্বান কৰিছিল গালীল সাগৰৰ পাৰত যিতিবিৰীয় সাগৰ নামেৰে অধিক পৰিচিত। তেওঁলোক আছিল আন্দিয়, চিমোন পিতৰ (আন্দিয়ৰ ভাই), ইয়াকুব আৰু ইউহোনা (ইয়াকুবৰ ভাই)। চারিজনেই জালোৱাই আছিল। মানুহ ধৰাৰ আৰু গুৰুত্বপূৰ্ণ কাৰ্যত আন্দিয় আৰু পিতৰক ঈছা মছীহে প্রথমে আহ্বান কৰিছিল। বিনাশৰ সাগৰৰ পৰা আআবিলাকক বক্ষাৰ আৰু শান্তিৰ পাৰলৈ লৈ অহাৰ বাবে তেওঁলোকে ইঞ্জিলৰ জাল পেলাব। তাৰ পিছত, তেওঁ অন্য দুজনকো সেই একেই আহ্বান জনালে। চারিজনৰ প্ৰত্যেকেই তেওঁৰ আমন্ত্ৰণ গ্ৰহণ

কৰিছিল আৰু তেওঁৰ পাছে পাছে গৈছিল। তেওঁলোকে তেওঁলোকৰ পিতৃ, তেওঁলোকৰ কৰ্মচাৰী, তেওঁলোকৰ নাওঁ, তেওঁলোকৰ জাল, তেওঁলোকৰ জীৱিকা, সকলোবোৰকে এৰি আহিছিল। ইতিপূৰ্বে তেওঁলোকে বৰহত বিশ্বাসৰ দ্বাৰাই কেইটিমান যাত্রাত তেওঁক অনুসৰণ কৰিছিল। যি হওক, এতিয়াৰ পৰা তেওঁলোক তেওঁৰ নিয়ত সঙ্গী হৰ। এছদিয়া আৰু চমৰীয়াত ঈছা মছীহে দৃষ্টান্ত দিছিল, কেনেকৈ আছাবোৰক ধৰিবলাগে, কিন্তু এতিয়া তেওঁ বিচাৰিছে, তেওঁলোকৰ নতুন বৃত্তিত আৰু প্ৰশিক্ষণ ও শিক্ষা লাভৰ বাবে তেওঁলোকে যেন তেওঁলোকৰ দৈনন্দিন কাম এৰি দিয়ে।

চিবদিয়ৰ পুত্ৰবিলাকে তেওঁলোকৰ পিতৃক নাৱ্বাঁত হৈ মছীহৰ অনুগামী হৈছিল। তেওঁলোক হৈছিল এটি শ্ৰেণীভুত্ত মানুহবিলাকৰ মাজত প্ৰথম যিবিলাকে তেওঁলোকৰ মনিবক অনুসৰণ কৰাৰ উদ্দেশ্যে প্ৰয়োজনত আআীয়-স্বজন এৰিও ঈছা মছীহৰ বাধ্য হৈছিল। মানুহবিলাকে তেওঁলোকৰ আআীয়-স্বজনৰ আগত কোন ব্যক্তিক বাখিব, এনে দাবী কৰাৰ ধৰীয় বা নীতিশাস্ত্ৰগত অধিকাৰ কোনো মানুহৰে নাই, কিন্তু ঈছা মছীহ সামান্য মনুষ্যতকৈ বেছি কিবা আছিল বাবে তেওঁ তেওঁৰ অনুগামীবিলাকক তেওঁলোকৰ জীৱনত আআীয়-স্বজনৰ আগত তেওঁক বাখিবলৈ কোৱাৰ অৱস্থানত আছিল। সামান্য মনুষ্য মাত্ৰ হোৱা হলে ঈছা মছীহে দহ আজ্ঞাৰ পিতৃ-মাতৃক সন্মান কৰাৰ পঞ্চম আজ্ঞাটোক অৱজ্ঞা কৰিব নোৱাৰিলেহেঁতেন। চিবদিয়ৰ পুত্ৰহঁতকো তেওঁলোকৰ বৃন্দ পিতৃক তেওঁৰ বাবে এৰি আহিবলৈ তেওঁ কৰ নোৱাৰিলেহেঁতেন। তেওঁলোক বাধ্য হৈছিল, কাৰণ তেওঁলোকে উপলব্ধি কৰিছিল যে তেওঁ বেহেস্তী হকুম দিছে, যি সকলো মানবিক দায়িত্বৰ আগত আহিব, এনে কি, সকলোতকৈ পৰিত্র দায়িত্বৰো আগত। যিহেতু

তেওঁ প্রমাণ করিছে। তেওঁ তেওঁৰ আবোগ্য সাধনৰ শক্তি দেখুৱাইছে আৰু তেওঁবিলাকৰ প্ৰয়োজন অনুসৰি তেওঁৰ আঙুলিয়ে তেওঁবিলাকৰ দেহত সু-স্বাস্থ্য সঞ্চাৰিত কৰিছে। তেনে কৰাৰ মাজেদি, যিবিলাকে বুজিবলৈ চেষ্টা কৰিছিল, ঈছা মছীহে তেওঁবিলাকৰ ওচৰত স্পষ্ট কৰি দিছিল যে দুষ্ট কৰানী ব্যাধিবোৰো আবোগ্য কৰিব পৰা যায়। তেওঁলোকৰ ওচৰত তেওঁ প্রমাণ কৰিছিল যে দৈহিক ও আঘ্যিক উভয় দুৰ্বলতা আবোগ্য কৰাৰ শক্তি তেওঁৰ আছে; কেৱল তেওঁৰ ওচৰত বিচৰাটোৱেই তেওঁলোকৰ কৰণীয় আছিল। নবী ইশায়াই যথাৰ্থই কৈছিল, ‘নিশ্চয়ে তেওঁ আমাৰ তক্লিফবোৰ ললে, আমাৰ ৰোগৰ ভাৰ বলে’ (ইশাইয়া ৫৩:৪)।

এয়া আছিল আবোগ্য সাধনৰ সুন্দীৰ্ঘ পৰিচৰ্যাৰ আৰম্ভনি। তেওঁৰ দ্বাৰা সম্পাদিত আবোগ্যৰ সকলো আচৰিত কাৰ্যবোৰত ঈছা মছীহে প্ৰথমে অসুস্থতাৰ লগত পাপৰ সম্পর্ক লক্ষ্য কৰিছিল, কাৰণ সেই দুইটাৰ মাজত প্ৰায়ে সম্পৰ্ক থাকে। অসুস্থতা হল দেহৰ বিশৃঙ্খলা আৰু খোদাৰ আদি উত্তম উদ্দেশ্যৰ বিকৃতি। পাপ হল আঢ়াৰ বিশৃঙ্খলা। পাপ-ব্যাধিৰ পৰা আঢ়াবোৰক উদ্ধাৰ কৰিব পৰাৰ তেওঁৰ ঈছা আৰু সমৰ্থ প্ৰকাশ কৰাই মছীহৰ উদ্দেশ্য আছিল, “কাৰণ তেওঁ নিজৰ লোকক তেওঁবিলাকৰ গুণাহৰ পৰা নাজাত” কৰিবলৈ আছিল (মথি ১:২১)। দুনিয়াৰ পাপ ভুলি লৱলৈ আৰু যিবিলাকে তেওঁৰ ওপৰত ঈমান আনে তেওঁবিলাকৰ গুণাহ ক্ষমা কৰিবৰ বাবে তেওঁ বেহেন্তৰ পৰা নামি খোদাৰ মেৰ-পোৱালী ৰূপে আবিৰ্ভূত হৈছিল।

আপোনাৰ লগত আমাৰ কি কাম?” এই উক্তিত চয়তানৰ ঘৃণাৰ প্ৰমাণ পোৱা যায় আৰু মানুহজনে বহু বচনত কথা কোৱাই ইঙ্গিত কৰিছিল যে, একাধিক দুষ্টাঞ্জাই (ভূতে) কথা কৈছিল। তদুপৰি, ”আপুনি আমাৰ ধৰ্মস কৰিবলৈ আছিছে নে ?” এই প্ৰশ্নটো প্ৰকৃততে আছিল এটি স্থীকাৰোভিতি যে, দুষ্টাঞ্জাবোৰ (ভূতবোৰ) ওপৰত ঈছা মছীহৰ পূৰ্ণ ক্ষমতা আছিল। শেষতে, “আপুনি কোন, তাক আমি জানোঁ...” এই স্থীকাৰোভিতিয়ে আমাৰ ওচৰত ব্যক্ত কৰে যে, আঘ্যিক বিষয় আদি সম্বন্ধে ভূতবোৰে মানুহতকৈ বেছি জানে।

ইতিপূৰ্বে মৰণুভূমিত অকলে থকাৰ সময়ত চয়তানে ঈছা মছীহৰ মুখামুখি হৈছিল। গোপনে থাকি সি আকৌ ঈছা মছীহক আক্ৰমণ কৰিছিল, যেতিয়া সি নাচৰতৰ লোকসকলক ঈছা মছীহক হত্যা কৰিবলৈ প্ৰৱোচনা দিছিল। এতিয়া সি মুখামুখি এই পৰিত্ৰ শিক্ষকজনাৰ বিৰুদ্ধে থিয় হৈছিল। ঈছা মছীহে যেতিয়া নাজাতৰ পথ ব্যাখ্যা কৰিছিল, খোদাৰ ৰাজ্য ওচৰ বুলি ঘোষণা কৰিছিল আৰু সেই ৰাজ্যত প্ৰৱেশৰ চৰ্তবোৰ স্পষ্ট কৰি বুজাই দিছিল, তেতিয়া চয়তানে শান্ত হৈ থাকিব পৰা নাছিল। চয়তানে জানিছিল, তাৰ বিৰুদ্ধে যুদ্ধ কৰিবলৈ আৰু তাৰ কাৰ্য আৰু কলুষময় ৰাজ্য ধৰ্মস কৰিবলৈ ঈছা মছীহ আছিছে। চয়তানৰ মূৰক গুড়ি কৰিবলৈ ঈছা মছীহ উদ্যত আছিল (পয়দায়েশ ৩:১৫); তেনে ক্ষেত্ৰত সি কেনেকৈ শান্ত হৈ থাকিব ?

ঈছা মছীহেই খোদাৰ সেই পৰিত্ৰ জনা, চয়তানৰ এই পোনপতীয়া সাক্ষ্যত আমি হয়তো বিস্মিত হৰ পাৰোঁ। মছীহৰ ক্ষমতাৰ নিশ্চয়ে এইটো প্ৰথম ফল আছিল যেতিয়া মানুহজনৰ ভিতৰৰ পৰা ভূত ওলিয়াই দিবলৈ

তেওঁ উদ্যত হৈছিল। কোনো শক্রৰ সাক্ষ্যৰ দুগুণ মূল্য থাকে আৰু ঈছা মছীহে বিচাৰিছিল যেন জনতাই প্ৰতক্ষ্য কৰে যে, এনে কি চয়তানেও তেওঁৰ সম্বন্ধে সাক্ষ্য বহন কৰিবলৈ বাধ্য। ভূতে পোৱা মানুজনে পোনপতীয়া স্পষ্ট সাক্ষ্য দিয়া মাত্ৰেই ঈছা মছীহে এই কথা কৈ তাক ধৰক দিছিল, “মনে মনে থাক; ইয়াৰ পৰা বাহিৰ ওলা।” কি ঘটিব তাক চাৰলৈ সমগ্ৰ জনতাই অপেক্ষা কৰিছিল। ভুতটোৱে সকলোৱে মাজত মানুজনক আচাৰি পেলালৈ আৰু তেওঁক সেই অৱস্থাত বাখি গুটি গল। উপস্থিত জনতাৰ সকলোৱে আচাৰিত হল। প্ৰত্যেক জনেই বিস্ময়াভিভূত হৈ পৰিছিল আৰু সম্ভৱতঃ পৰম্পৰক সুধিৰলৈ আৰম্ভ কৰিছিল, “আমাৰ মাজত এই ক্ষমতাসম্পন্ন ব্যক্তিজন কোন? এইবোৰ আচাৰিত কাৰ্যৰ সৈতে এই নতুন শিক্ষাটো কি? কাঠমিণ্ডীৰ লৰাই ক'ৰ পৰা এই অসাধাৰণ ক্ষমতা পালে যে ভুতবোৰকো তেওঁৰ আজা মানিবলৈ বাধ্য কৰে?”

প্ৰথম আচাৰিত চিনৰ কাৰ্য কানা নগৰত পানীক আঙুৰৰ বসত পৰিণত কৰাৰ সময়ত ঈছা মছীহে প্ৰাকৃতিক নিয়মৰ ওপৰত তেওঁৰ ক্ষমতা দেখুৱাইছিল। দ্বিতীয় আচাৰিত কাৰ্যত বাজ-কৰ্মচাৰীৰ ল'ৰাক সুস্থ কৰাৰ সময়ত তেওঁ অসুস্থতাৰ ওপৰত তেওঁৰ ক্ষমতা দেখুৱাইছিল। তৃতীয় অলোকিক কাৰ্যত ভুতবিলাকৰ বাহিনীৰ ওপৰত তেওঁৰ পূৰ্ণ ক্ষমতা ঘোষণা কৰিছিল। মছীহৰ পৰিচয়ৰ প্ৰথম ফালৰ এই তিনিটা আচাৰিত চিনে প্ৰমাণ কৰিছিল যে, মানৱ জাতিৰ নাজাতদাতা হৰলৈ তেওঁ সকলো ফালৰ পৰাই যোগ্যতা সম্পন্ন।

গোটেই নগৰতে এই মহা আচাৰিত কাৰ্যৰ খবৰ বিয়পি গল। মছীহ সম্পর্কিত সংবাদ চাৰিওফালৰ অঞ্চলত

লগা হৈছিল। অনুমান হয়, বিভিন্ন ধৰণৰ সকলো ৰোগৰ পৰা কফৰনাহূমৰ প্ৰত্যেকজনেই সুস্থ হৈছিল; ভূতে পোৱা মানুহবিলাকৰ সম্বন্ধে লুকে বিশেষ মনোযোগ দিছে। তেওঁ কৈছে, “আপুনিয়েই খোদাৰ পুত্ৰ” এই বুলি চিৰিৰি কৈ অনেকৰ ভিতৰৰ পৰা ভূত ওলাই গৈছিল। ঈছা মছীহে অসুস্থ লোকবিলাকৰ ওপৰত হাত দিছিল, কিন্তু ভূতে পোৱা মানুহবিলাকৰ ক্ষেত্ৰত তেওঁ তেনে কৰা নাছিল। তেওঁৰ আদেশৰ শক্তিত ভুতবিলাক বহিষ্কৃত হৈছিল। তেৱেই খোদাৰ পৰিত্ব ব্যক্তি, মজলিচ-খানাত ভুতবোৱে এইদৰে সাক্ষ্য দিয়াৰ পিছত ঈছা মছীহে চয়তানক কৈছিল, “মনে মনে থাক।” সন্ধিয়া মছীহ সম্বন্ধে ভুতবিলাকৰ সাক্ষ্য আৰু স্পষ্ট আৰু তীৱ্র হৈ উঠিছিল। সিহাঁতে চিৰিৰিছিল, “আপুনিয়েই মছীহ, খোদাৰ পুত্ৰ।” আকৌ ঈছা মছীহে সিহাঁতক ধৰক দিছিল, সিহাঁতক কথা কৰলৈ দিয়া নাছিল, কাৰণ সিহাঁতে জানিছিল যে তেৱেই মছীহ। এজন সাধাৰণ মানুহে ভুতবিলাকক বাহিৰ কৰি দিয়া নাই, কিন্তু ঈছা মছীহৰ সেই ক্ষমতা আছিল। যিসকল সুস্থ হৈছিল তেওঁলোকেই নাজাতদাতা সম্বন্ধে সৰ্বপ্ৰথম সুস্পষ্ট সাক্ষ্য দিয়া উচিত আছিল।

মহান আৰোগ্যসাধকৰ ই কি অপূৰ্ব চিত্ৰ! সন্ধিয়াৰ আৰম্ভনিৰ সময়ত ঈছা মছীহ পিতৰৰ ঘৰৰ দুৱাৰত থিয় হৈ আছে। তেওঁৰ আগত থিয় প্ৰত্যেক অসুস্থ জনক স্পৰ্শ কৰিবৰ বাবে তেওঁৰ হাতখনি প্ৰসাৰিত হৈ আছে। সেই হতভগীয়া মানুহবিলাকৰ দুঃখ-কষ্টৰ প্ৰতি সহানুভূতিশীল হোৱাৰ তেওঁৰ ক্ষমতা

কার্য কৰাৰ দৰে তেওঁৰ ঘৰতো তেওঁৰ মনিবে তেনে এটি কার্য কৰিব বুলি তেওঁ আশা কৰিছিল। পিতৰৰ শাহৰেক অত্যন্ত জুৰত অসুস্থ আছিল। এনে অনুমান হয়, তেওঁক সুস্থ কৰিবলৈ ঈছা মছীহক অনুৰোধ কৰা পিতৰে উপযুক্ত বুলি বিবেচনা কৰা নাছিল। কিন্তু অন্যবিলাকে পিতৰৰ অন্তৰ কথা মছীহক কলে। সেইবাবে ঈছা মছীহে সেই জুৰক ধমক দিলে আৰু জুৰে তেওঁক এৰিলে। জুৰক ধমক দিওতে ঈছা মছীহে কি কথাবোৰ ব্যৱহাৰ কৰিছিল তাক আমি নাজানোঁ। আমি জানোঁ মছীহে তেওঁৰ হাতত ধৰি তেওঁক তুলিলে আৰু জুৰে তেওঁক এৰি গল। তাৰ পিছত তেওঁ বিছনাৰ পৰা উঠি তেওঁলোকৰ খোৱা-বোৱাৰ ব্যৱস্থা কৰিলে। এইটো আছিল দুই ৰকমৰ আচৰিত কার্য; জুৰৰ আনুষাঙ্গিক সম্পূৰ্ণ দুৰ্বলতাও দূৰ হৈছিল যাৰ বাবে তেওঁ তেতিয়াই তেওঁবিলাকৰ খোৱাৰ আয়োজন আৰম্ভ কৰিব পাৰিছিল। কিতাবত উল্লেখিত মহিলাবিলাকৰ মাজত তেৱেই প্ৰথম মহিলা যি গৰাকীয়ে মছীহৰ পৰিচয়া আৰম্ভ হোৱাৰ পিছত সৰ্বপথম স্বেচ্ছাই তেওঁৰ সেৱা কৰিছিল।

এনে কোনো স্থান নাছিল য'ত এই আৰোগ্যৰ কথা বিয়পি যোৱা নাছিল। ভূতে পোৱা মানুহজনৰ আৰোগ্যৰ ঠিক পাছতে এই আচৰিত কাৰ্যটো ঘটিছিল। সেই বিশ্রাম বাৰৰ (শনিবাৰ) সন্ধিয়া সেই অঞ্চলৰ সকলো অসুস্থ লোকবিলাক পিতৰৰ ঘৰলৈ আছিল। অৱশ্যে, বিশ্রামবাৰ মান্য কৰাৰ আজাটোৰ প্ৰতি সন্মানৰ হেতু তেওঁলোকে সন্ধিয়ালৈকে অপেক্ষা কৰিব

বিয়পি পৰিল। মৰুভূমিত ঈছা মছীহে চয়তানৰ কথা খণ্ডন কৰিছিল; কফৰনাহূমত তেওঁ অন্যবিলাকৰ জীৱনত তাক পৰাজিত কৰিলে। তেওঁৰ কাৰ্যসমূহৰ যোগেদি তেওঁ তেওঁৰ নতুন চাহাৰীসকলক, স্বয়ং চয়তানক, গালীলৰ আৰু ভাৰী প্ৰজন্মৰ লোকবিলাকক দেখুৱাই দিলে যে, মনুষ্যপুত্ৰ ৰূপে তেওঁ নিজৰ জীৱনত আৰু অন্যবিলাকৰ জীৱনতো চয়তানক জয় কৰিবলৈ সক্ষম।

মছীহৰ সময়ত আৰু তাৰ পিছত প্ৰায়ে উল্লেখিত ভূতে পোৱাৰ বিষয়টোক স্পষ্টকৈ বুজাই দিয়াৰ চেষ্টা নকৰাকৈ আমি এই আচৰিত কৰ্ম্মটিক বাদ দিব পৰা নাই। ভাৰ হয়, ঈছা মছীহৰ পৰিচয়া কালত চয়তানে এই দুনিয়াত তাৰ প্ৰচেষ্টা চাৰিণ্ড বৃক্ষি কৰিছিল, যেন এয়ে আছিল তাৰ ওচৰত সবাতোকৈ গুৰুত্বপূৰ্ণ। আগৰ যি কোনো সময়তকৈ সি এতিয়া মানৱ জাতিক বেছি নিয়ন্ত্ৰণ কৰিবলৈ বিচাৰিছিল। সেয়া অৱশ্যে খোদাৰ অনুমতি ক্ৰমেই হৈছিল যাতে মছীহৰ বিজয়ৰ মহত্ব ও ফলাফল প্ৰাকাশিত আৰু তীব্ৰতাৰ হয়। চয়তানে মানৱ মনৰ শক্তিৰ সম্বন্ধে জানিছিল। এই কাৰণতে, উন্মত্তা মানুহৰ ওপৰত তাৰ নিয়ন্ত্ৰণৰ এটা অংশত পৰিণত হৈছিল। অনেক ক্ষেত্ৰত, এজন অসুস্থ লোকক উন্মাদ বুলি ভৰা হৈছিল। ইঞ্জিল শৰীফত যাক ভূতে পোৱা বুলি আখ্যা দিয়া হৈছে, তাকেই আজি আমি মগজুৰ বিকৃতি বুলি কওঁ নে কি? (অথবা, আজি আমি যাক মগজুৰ বিকৃতি বুলি কৈছোঁ, তাকেই ইঞ্জিল শৰীফত ‘ভূতে পোৱা’ বুলি কৈছে নে কি?) মছীহ যদি কুসংস্কাৰছন আৰু ধৰ্মীয় প্ৰমাদৰ অধীন হলহেতেনে, তেন্তে এই ধৰণৰ ব্যাখ্যা গ্ৰহণযোগ্য হলহেতেন। যি নহওক, স্বয়ং ব্যক্তিজনৰ পৰা পৃথক আৰু কোনো ব্যক্তিক আবিষ্টকাৰী সেই চয়তানক

যেতিয়া ঈছা মছীহে কয়, “ইয়াৰ পৰা বাহিৰ ওলা”, তেতিয়া আমি জানোঁ যে, সমস্যাটো কেৱল মগজুৰ বিকৃতিৰ নাছিল, যি বুলি আমি আজি ইয়াৰ ব্যাখ্যা কৰি থাকোঁ। তদুপৰি, ভূতে পোৱা মানুহজন যদি কেৱল বিকৃত মগজুৰে হলহেঁতেন, তেন্তে সেই সময়ত যি কোনো ব্যক্তিৰ ওচৰত আৰোধ্য সকলো বিষয়ৰ সম্বন্ধে তেওঁৰ দ্বাৰা উচ্চাৰিত বিষ্যয়কৰ উক্তিবোৰ তাৰ পক্ষে কৰা সম্ভৱ নহলহেঁতেন। তাৰোপৰি, ঈছা মছীহে যদি কেৱল মানসিক বিকাৰেই আৰোগ্য কৰিলেহেঁতেন, তেন্তে ভূতে পোৱা মানুহবিলাকত আচাৰ খাই পৰা আৰু যন্ত্ৰণাদায়ক সংঘাতৰ দৰে লক্ষণ নাথাকিলহেঁতেন। অসুস্থবিলাকক সুস্থ কৰাৰ উপৰিও ভূতে পোৱা মানুহবিলাকৰ মোকাবিলা কৰা এটি বিশেষ ধৰণৰ কাৰ্য আছিল যিটো মছীহ ও তেওঁৰ চাহাৰীবিলাকে হাতত লৈছিল। পূৰ্বে উল্লেখিত বক্তব্যৰ ভিত্তিত আমি কৰ পাৰোঁ যে, ইঞ্জিল শৰীকত যি আত্মিক ক্লেশক ভূতে পোৱা বুলি আখ্যা দিয়া হৈছে, তাক সাধাৰণ মানসিক পীড়াৰ লগত একে বুলি বিবেচনা কৰা নাযায়।

**মই দুনিয়াৰ নূৰ।
যি জন মোৰ পাছে পাছে আছে,
তেওঁ আম্নাৰত নুফুৰি,
জীৱনৰ নূৰ পাৰ।**

ইউহোনা ৮:১২

দহ

ঈছা মছীহে কফৰনাহুমত অনেকক সুস্থ কৰিলে

ইয়াৰ পাছত ঈছাই মজলিচ-খানাৰ পৰা উঠি গৈ চিমোনৰ ঘৰত সোমাল। তেতিয়া চিমোনৰ শাহৰেকৰ বৰ জুৰ আছিল; তাতে তেওঁক ভাল কৰিবলৈ ঈছাক অনুৰোধ কৰাত, তেওঁ তেওঁৰ ওচৰত থিয় হৈ জুৰক ডাবি দিলে। তাতে তেওঁৰ জুৰ এৰিলে আৰু তেতিয়াই তেওঁ উঠি, তেওঁলোকৰ সেৱা-শুশ্ৰাৰ কৰিলে।

পাছে বেলি মাৰ যোৱাৰ সময়ত, যি যি মানুহ নানা ৰোগ-ব্যাধিত ভুগিছিল, মানুহবিলাকে তেওঁবিলাকক ঈছাৰ ওচৰলৈ আনিলে। তাতে তেওঁ তেওঁবিলাকৰ প্রতিজনৰ গাত হাত দি সুস্থ কৰিলে। অনেকৰ পৰা ভূতবোৰ ওলাই গৈ চিৰঞ্চি কলে, ‘আপুনি খোদাৰ পুত্ৰ।’ কিন্ত তেওঁ যে মছীহ, সিহঁতে সেই কথা জনা হেতুকে, তেওঁ সিহঁতক ধৰক দি কথা কৰলৈ নিদিলে। (লুক ৪:৩৮-৪১)

ঈছা মছীহ আৰু তেওঁৰ সঙ্গীবিলাক পিতৰৰ ঘৰলৈ গৈছিল, কাৰণ হয় তেওঁলোক তাত থাকিছিল, নহলে ঈছা মছীহৰ চাহাৰী আৰু মানুহ ধৰোঁতাৰ সন্ধান লাভ কৰাৰ বাবে কৃতজ্ঞতাৰ নিৰ্দৰ্শনস্বৰূপে এটি ভোজত পিতৰে তেওঁক দারাত কৰিছিল। এনেকুৱাও হব পাৰে, ৰাজ-কৰ্মচাৰীৰ পৰিয়ালত আৰোগ্য সাধনৰ

মাজত পার্থক্য কি ?

২৩। বাজ-কর্মচারীক ঈছা মছীহে কি দৰে নতুনতাৰ
মনোভাৱৰ ফালে চালিত কৰিছিল ?

২৪। নাচৰতৰ লোকবিলাকে ঈছা মছীহক কিয়
প্ৰত্যাখ্যান কৰিছিল ?

২৫। মছীহৰ সম্বন্ধে ভুতবোৰৰ সাক্ষ্য কি আছিল ?

মছীহী ঈমান সম্বন্ধে আপোনাৰ যি কোনো প্ৰশ্নৰ
উত্তৰ দিয়াৰ সুযোগ পালে আমি সুৰী হ'ম। আপোনাৰ
চিঠিত আৰু খামৰ ওপৰত আপোনাৰ সম্পূৰ্ণ নাম ও
ঠিকনা স্পষ্ট আখৰৰে উল্লেখ কৰিব।

উত্তৰ পঠোৱাৰ ঠিকনা:

Dar-ul-Masih
Post Box No: 234
Guwahati-781 001, Assam.

যি হ্ৰোল,
তাক বিচাৰি বক্ষা কৰিবলৈ
মানুহৰ পুত্ৰ আহিল।

লুক ১৯:১০

যিহেতু সকলো ৰোগেই পাপৰ ফল, সেইবাবে যিজনে
গুণাহৰ বিকদ্ধে যুদ্ধ কৰিব, তেওঁৰ ইয়াৰ ফলবোৰৰ
বিকদ্ধেও যুদ্ধ কৰাৰ আৱশ্যক আছিল; যিহেতু, তেওঁ
সমস্যাৰ মূললৈকে গৈছিল, সেইবাবে শাখা-প্ৰশাখাবোৰো
তেৱেই মোকাবিলা কৰিব লাগিছিল। মছীহই জানিছিল,
আত্মিক সুস্থতাৰ বাবে হাবিয়াস কৰাৰলৈ তেওঁলোকক
কিবা এটাৰ প্ৰয়োজন। কোনো ব্যক্তিক পাপে আত্মিক
বিষয় সম্পর্কে অচেতন কৰি ৰাখে, আৰু সেইবাবে
ঈছা মছীহে দৈহিক সুস্থতাৰ মাধ্যমে মানুহবিলাকক
জাগত কৰিবলৈ বিচাৰিছিল।

ঈছা মছীহৰ ৰহ থকা সকলোৱে মানৱ জাতিক
সকলো দুঃখ-বিপদৰ পৰা উপশম দিয়াৰ বিষয়ত
উদ্বিগ্ন, যিবোৱাৰ ভিতৰত অসুস্থতাই আটাইতকৈ ডাঙৰ।
মছীহী চিকিৎসকবিলাকক তেওঁলোকৰ অৰ্থ, সময় ও
জীৱন অসুস্থবিলাকৰ সেৱাত উৎসৱ কৰিবলৈ পৰিত্র
আস্থাই পৰিচালিত কৰি থাকে। তেওঁবিলাকে ৰোগৰ
বিকদ্ধে যুদ্ধ কৰাক পাপৰ বিকদ্ধে যুদ্ধ কৰাৰ দৰে
গুৰুত্বপূৰ্ণ বুলি কয় আৰু মানৱ দেহৰ যন্ত্ৰ লোৱাক
মানুহৰ আত্মিক কল্যাণত তেওঁবিলাকৰ আগ্রহৰ দৰে
গুৰুত্বপূৰ্ণ বুলি বিবেচনা কৰে। মছীহৰ ৰহে
মছীহীবিলাকৰ হস্পিতাল আৰু বিভিন্ন ধৰণৰ
এতিমখানা প্ৰতিষ্ঠা কৰিবলৈ পৰিচালনা কৰিছে যিবোৰ
ঈছা মছীহৰ আবিৰ্ভাৱৰ আগতে দুনিয়াত নাছিল। যি
যি স্থানতে মছীহীবিলাকে বিস্তাৰ লাভ কৰিছে তাতেই
এই ধৰণৰ দয়াৰ প্ৰতিষ্ঠানবোৰ দেখিবলৈ পোৱা যায়।

আমাৰ আজিৰ চিকিৎসক

“ঈছা মছীহ কালি, আজি আৰু সদাকাললৈকে
সেই একে হৈ আছে” (ইংৰী ১৩:৮)। এই কাৰণতে ঈছা
মছীহে লোকবিলাকক সুস্থ কৰিবলৈ হেপাহ কৰে আৰু
কোনো কোনো সময়ত যেনেকৈ তেওঁ তেওঁৰ দৈহিক
উপস্থিতি নোহোৱাকৈয়ে সুস্থ কৰিছিল, তেওঁ আজিও
তেনেকৈ কৰে। তেওঁ বিচাৰে যেন প্ৰত্যেক অসুস্থ ব্যক্তি
তেওঁৰ ওচৰলৈ আহিব, তেওঁৰ ব্যক্তিগত চিকিৎসকক
মছীহৰ অন্ত বুলি আৰু তেওঁৰ ব্যৱহৃত চিকিৎসাক
খোদাৰ কাষৰ পৰা প্ৰেৰিত বুলি বিবেচনা কৰে। সুস্থ
হোৱাৰ পিছত তেওঁ খোদাৰ প্ৰশংসা কৰা উচিত,
কাৰণ তেৱেই মহান চিকিৎসক আৰু সুস্থতা তেওঁৰ
এটি দান। বছুল ইয়াকুবে লিখিছে, “তোমালোকৰ
মাজত কোনোবা ৰোগত পৰিষে নে? তেওঁ জামাতৰ
বৃন্দলোকক মাতক; পাছে তেওঁবিলাকে প্ৰভুৰ নামেৰে
তেওঁৰ গাত তেল ঘঁহি, তেওঁৰ কাৰণে মুনাজাত
কৰক; তাতে বিশ্বাসমূলক মুনাজাতে সেই অসুস্থজনক
সুস্থ কৰিব আৰু প্ৰভুৰে তেওঁক তুলিব; আৰু যদিও
তেওঁ পাপ কৰিলে, তথাপি ক্ষমা কৰা যাব” (ইয়াকুব
৫:১৪-১৫)। প্ৰত্যেক বিশ্বাসীয়ে মছীহক মহান
চিকিৎসক বুলি বিবেচনা কৰা উচিত। আমি এজন
চিকিৎসকক সৰ্বয় চিকিৎসক ঈছা মছীহৰ ইচ্ছা
পালনকাৰী চিকিৎসা-সহকাৰী ৰপে চাৰ পাৰোঁ।
সাহায্যৰ বাবে আমাৰ অনুৰোধৰ উন্নৰত এজন
ডাক্তাৰক যি জনাই পৰিচালনা কৰে, সেই মহান
চিকিৎসকৰ প্ৰতি সকলো সময়তে আমাৰ গভীৰতম

৮। তৃৰীকাদাতা ইয়াহিয়াই কৈছে যে, ঈছা মছীহ
খোদাৰ মেৰ-পোৱালী। এইটো তৌৰাতৰ এটি
ভবিষ্যদ্বাণীৰ পূৰ্ণতা – ভবিষ্যদ্বাণীটোৱ উল্লেখ কৰক
আৰু বুজাই দিয়ক কেনেকৈ ই পূৰ্ণ হৈছিল।

৯। আনন্দিয়াই তেওঁৰ ভাই চিমোনৰ বাবে সৰ্বোচ্চ
উপকাৰৰ যি কামটো কৰিছিল, সেইটো কি?

১০। মছীহই কেনেকৈ নাচৰতৰ পৰা আহিব পাৰে?
– নথনেলৰ এই প্ৰশ্নৰ উন্নৰত ফিলিপে কি কৈছিল?

১১। মছীহই খোদাৰ পুত্ৰ, এই সাক্ষ্য বহনকাৰী
তিনিটা উক্তিৰ তালিকা দিয়ক।

১২। আচৰিত কাৰ্য (মোজেজা) সম্পাদনত ঈছা
মছীহৰ উদ্দেশ্য কি আছিল?

১৩। কানাাৰ বিয়াঘৰত ঈছা মছীহে কিয় পানীক
আঙুৰ বসত পৰিগত কৰিছিল?

১৪। এবাদতখানা তেওঁৰ পিতৃৰ ঘৰ, এই কথা কৈ
ঈছা মছীহে কি বুজাৰ খুজিছিল?

১৫। ‘তোমালোকে এই এবাদত-খানা ভাঙ্গি পেলোৱা,
মই তিনি দিনত তাক তুলিম’ – ঈছা মছীহৰ এই
উক্তিৰ অর্থ কি?

১৬। কোন সময়ত (ক্ষেত্ৰ) ক্ৰোধক আমি এটা
গুণ বুলি বিবেচনা কৰিব পাৰোঁ?

১৭। দ্বিতীয় (নতুন) জন্মত পাক-ৰহৰ কাম কি?

১৮। নবী ৰপে ঈছা মছীহৰ কাম কি?

১৯। ইমাম ৰপে মছীহৰ কাম কি?

২০। ৰজা হিচাপে মছীহৰ কাম কি?

২১। চমৰীয়া তিৰোতাজনীক নিজ গুণাহ স্বীকাৰ
কৰিবলৈ ঈছা মছীহে কি দৰে প্ৰবৃত্ত কৰিছিল?

২২। ইয়াকুবৰ নাদৰ পানী আৰু জীৱনময় পানীৰ

এঘাৰ

অভীক্ষা

আপুনি যদি এই কিতাপখন পঢ়িছে, তেন্তে আপুনি সহজেই প্রশ়্ণবোৰৰ উত্তৰ দিব পাৰিব। উত্তৰবোৰ আমালৈ পঠিয়াই দিব। আপুনি যদি অন্ততঃ বিশটা উত্তৰ নিৰ্ভুলভাৱে দিব পাৰে, তেনেহলে আমি উপহাৰ ছিচপে আমাৰ এখন কিতাপ আপোনালৈ পঠিয়াই দিম। আপোনাৰ সম্পূৰ্ণ নাম-ষ্টিকনা স্পষ্টভাৱে লিখাত ভুল নকৰিব।

১। চয়তানৰ তিনিটা নাম কি কি? সেইবোৰৰ প্ৰত্যেকটোৰ অৰ্থ কি?

২। নাৰীৰ গৰ্ভজাত হৈ সৈছা মছীহে কেনেকৈ চয়তানৰ মূৰ গুড়ি কৰিছিল (পয়দায়েশ ৩:১৫)?

৩। মুছা, ইলিয়াছ, পিতৰ আৰু ইল্কাৰিতীয়া এহদাৰ গুগাহবোৰ কি কি?

৪। মছীহৰ আগত চয়তানে উপস্থিত কৰা প্ৰথম পৰীক্ষাটো কি আছিল? মছীহৰ উত্তৰটো কি আছিল?

৫। মছীহৰ আগত চয়তানৰ উপস্থাপিত দ্বিতীয় পৰীক্ষাটো কি? সৈছা মছীহে কি উত্তৰ দিছিল?

৬। মছীহৰ আগত চয়তানে উপস্থিত কৰা তৃতীয় পৰীক্ষাটো কি আছিল? সৈছা মছীহৰ উত্তৰেই বা কি আছিল?

৭। সৈছা মছীহে যি চাৰি প্ৰকাৰৰ ত্ৰৈকাৰ অভিজ্ঞতা লাভ কৰিছিল সেইবোৰৰ উল্লেখ কৰক।

কৃতজ্ঞতা থাকিব।

পাছে অতি বাতিপুৱা, আঙ্কাৰ থাকোঁতেই, তেওঁ উঠি বাহিৰ ওলাই নিৰ্জন ঠাইলৈ আঁতৰি গৈ, তাতে মুনাজাত কৰিলে। পাছে চিমোন আৰু তেওঁৰ সঙ্গীবিলাকে তেওঁক বিচাৰি গল; আৰু তেওঁলোকে তেওঁক পাই কলে, “সকলোৱে আপোনাক বিচাৰিছে।” (মাৰ্ক ১:৩৫-৩৭)

আমি সৈছা মছীহক জনতাৰে আৰবি থকা দেখিছোঁ, কিন্তু কেৱল সেয়াই তেওঁৰ কাম্য নাছিল। তেওঁৰ পিতৃৰ লগত অকলশৰীয়াকৈ তেওঁৰ সময়ৰ প্ৰয়োজন আছিল। এই কাৰণেই মাৰ্কে লিখিছে, “...অতি বাতিপুৱা, আঙ্কাৰ থাকোঁতেই, তেওঁ উঠি বাহিৰ ওলাই নিৰ্জন ঠাইলৈ আঁতৰি গৈ, তাতে মুনাজাত কৰিলে।” মানুহবিলাকৰ ওচৰত তেওঁৰ পৰিচৰ্যাই সৈছা মছীহক খোদাৰ ওচৰত মুনাজাত কৰিবলৈ পৰিচালিত কৰিছিল। পিতৃৰ লগত মুনাজাতৰ এই নীৰৰ সময়ত তেওঁ মানুহবিলাকৰ মাজত তেওঁৰ অত্যাৱশ্যকীয় প্ৰাত্যহিক পৰিচৰ্যাৰ কাৰণে সু-সজ্জিত হৈছিল। খোদাৰ লগত কটোৱা মুনাজাতৰ এই সময়ে তেওঁৰ পিতৃৰ প্ৰতি মহৰ্বতত মানৱ জাতিৰ সেৱা কৰিবলৈ তেওঁক প্ৰণোদিত কৰিছিল। মুনাজাতৰ পৰা তেওঁ তেওঁৰ পৰিচৰ্যালৈ উভটি আহিছিল নতুন তেজশক্তি ও চৰ্তুগুণ আনন্দ লৈ। কেৱল মুনাজাতৰ জীৱনে পৰিচৰ্যাক বাধাগ্ৰস্ত কৰে। অন্যক সহায় কৰিবলৈ আমাৰ যি শক্তি ও আঁচ্ছিক মঙ্গলৰ প্ৰয়োজন, সেয়া কেৱল সেৱা কাৰ্যৰ জীৱনত নাথাকে। সৈছা মছীহ সম্পূৰ্ণ বিশুদ্ধ,

অপার শত্রুগ্রামী আৰু সম্পূর্ণ নিখুঁত থকা স্বত্ত্বেও তেওঁৰ মুনাজাতৰ প্ৰয়োজন আছিল। এয়া আছিল তেওঁৰ পৰম আনন্দ। মছীহৰ পৰা আমি শিকা উচিত, কেনেকৈ খোদাৰ লগত সময় কটাৰ লাগে।

নিৰ্জনত সময় কটোৱাৰ মছীহৰ এই অভ্যাসটিক তেওঁৰ নতুন চাহাৰীসকলে পছন্দ নকৰিছিল, জনতায়ো নকৰিছিল। এদিন পিতৰ আৰু তেওঁৰ সঙ্গীবিলাকে দুছা মছীহক বিচাৰিবলৈ ধৰিলে। বিচাৰি পোৱাৰ পাছত পিতৰে আবেগেৰে কৈ উঠিল, “সকলোৱে আপোনাক বিচাৰিছে।” তেওঁবিলাকে মছীহক এৰি থাকিবলৈ নিবিচাৰিছিল; কিন্তু দুছা মছীহেতো কোনো মানুহক তেওঁৰ গতিবিধি নিয়ন্ত্ৰণ কৰাৰ অধিকাৰ দিব নোৱাৰে। সকলো সময়তে তেওঁ পাক-ৰহৰ পথ নিৰ্দেশনা অনুসৰণ কৰিছিল, যি জনাই তেওঁৰ তুৰীকাৰ সময়ত তেওঁক পূৰ্ণ কৰিছিল। অনুৰোধ কৰিলে যদিও মহবতৰ হেতু তেওঁ সাধাৰণতে তাৰ কৰিছিল, তথাপি তেওঁ তেওঁবিলাকৰ পৰা স্বাধীন আৰু কোনো কোনো সময়ত তেওঁ তেওঁলোকৰ অনুৰোধ প্ৰত্যাখ্যানো কৰিছিল। এই কাৰণতে তেওঁ কৈছিল, “আমি ওচৰৰ আন আন গাঁৱলৈ যাওঁহক, তাতো মই ঘোষণা কৰিম; কিয়নো সেই নিমিত্তেই মই ওলাই আছিলোঁ” (মাৰ্ক ১:৩৮)।

এই সময়ৰ পৰা দুছা মছীহে এক নতুন কৰ্মপন্থা অৱলম্বন কৰিছিল যি অন্যান্য ধৰ্ম শিক্ষকবিলাকৰ পৰা পৃথক আছিল, যিসকলে সাধাৰণতে তুৰীকাদাতা ইয়াহিয়াৰ পদ্ধতিহে অনুসৰণ কৰিছিল। মানুহবিলাকক

গ্ৰহণ কৰিবৰ বাবে এই শিক্ষকবিলাকে নিৰ্দিষ্ট ঠাইসমূহ প্ৰতিষ্ঠা কৰিছিল। যিবিলাকে তেওঁলোকক বিচাৰি নগৈছিল তেওঁলোকে তেওঁলোকক দেখা নাপাইছিল, তেওঁলোকৰ কথাও শুনিবলৈ নাপাইছিল। যি কি নহওক, মছীহৰ পৰিকল্পনা এই নীতিৰ ভিত্তিত স্থাপিত হৈছিল, “...যি হেৰাল, তাৰ বিচাৰি বক্ষা কৰিবলৈ মানুহৰ পুত্ৰ আছিল” (লুক ১৯:১০)।

ইঞ্জিল প্ৰচাৰক ইউহোনাই মছীহৰ দ্বাৰা সম্পাদিত কাৰ্যৰ তিনিটা ধৰনৰ কথা উল্লেখ কৰিছে:

১। ৰাজ্যৰ সুখৰ ঘোষণা কৰা, যিটো এছদিয়াত আমি তেওঁক কৰা দেখিছোঁ।

২। চয়তানৰ লগত যুদ্ধ কৰা আৰু তাৰ নিয়ন্ত্ৰণৰ পৰা মানৱ জাতিক মুক্ত কৰাঃ এক অবিস্মৰণীয় বিশ্রামবাবে কফৰনাহূমৰ মজলিচ-খানাত তেওঁ যেনেকৈ কৰিছিল।

৩। মানুহবিলাকৰ ভিতৰৰ সকলো ধৰণৰ ৰোগ আৰু দুৰ্বলতা আৰোগ্য কৰা সেই একেই বিশ্রামবাবে তেওঁ যেনেকৈ কৰিছিল।

পৰৱৰ্তী পাঁচখন কিতাবত আমি লক্ষ্য কৰিম, দুছা মছীহে এই তিনি ধৰণৰ পৰিচৰ্যা কি দৰে চলাই গৈছে।

প্রভুর রূহ মোর ওপরত আছে,
কিয়নো দরিদ্রবিলাকৰ আগত
শুভবাত্তা প্রচার কৰিবলৈ,
তেওঁ মোক অভিষিক্ত কৰিলে।

বন্দীয়াৰৰ আগত মুক্তিৰ,
আৰু অন্ধবিলাকৰ আগত পুনৰায় চকু
পোৱাৰ কথা ঘোষণা কৰিবলৈ,
চেপা-খোৱাবিলাকক মুকলি কৰিবলৈ,
আৰু প্রভুৰ গ্রাহ্য বছৰ ঘোষণা
কৰিবলৈ মোক পঠালে।

লুক ৪:১৮-১৯

মহীহৰ জীৱনী

দ্বিতীয় খণ্ড
পৰীক্ষা আৰু প্ৰকাশ্য পৰিচয়াৰ আৰভনি
জৰ্জ ফোৰ্ড